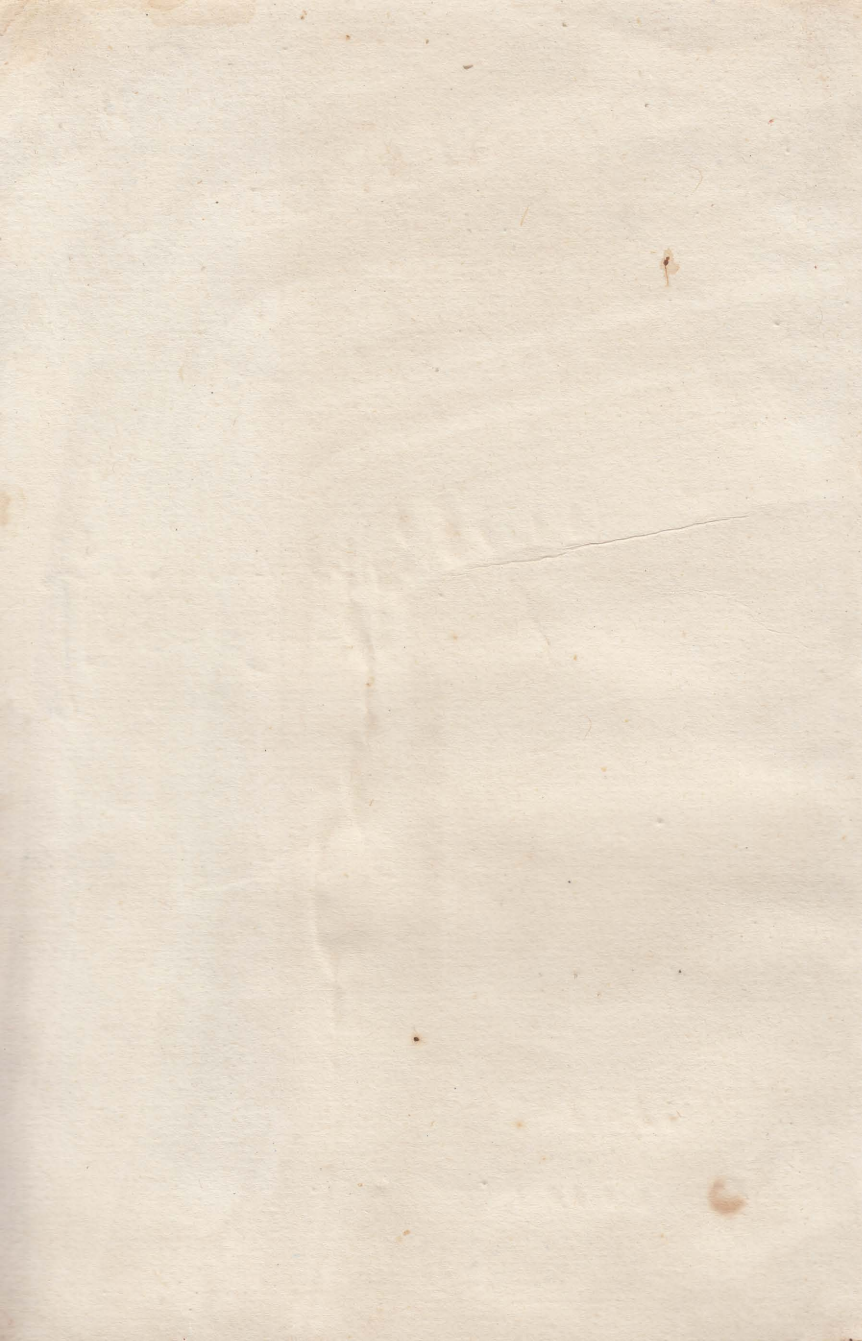

மருதூர் ஓகாத்தன்

குதைகள்

இஸ்லாமிய
நூல் வெளியீட்டுப்
பணியகம்

அண்புக்கும் மதிப்புக்கும்

உரிய

நண்பு

டொடரினிக் ஜீயா அயந்தருக்கும்.

அண்பு—

மருதுர்க் கொத்து

7/7/85

Handwritten text, possibly a name or title, written in a cursive script.

Small handwritten text or initials.

Handwritten text, possibly a name or title, written in a cursive script.

Small handwritten text or initials.

Handwritten text, possibly a name or title, written in a cursive script.

Handwritten text, possibly a name or title, written in a cursive script.

மருதூர்க்கொத்தன் கதைகள்

மருதூர்க்கொத்தன்

இஸ்லாமிய நூல் வெளியீட்டுப் பணியகம்

வெளியீடு - 1

மருதூர்க்கொத்தன் கதைகள்

- ஆசிரியர் : மருதூர்க்கொத்தன்
(வி. எம். இஸ்மாயில்)
- வெளியீடு : இஸ்லாமிய நூல் வெளியீட்டுப் பணியகம்,
சாய்ந்தமருது, கல்முனை (இலங்கை)
- அச்சகம் : கத்தோலிக்க அச்சகம், மட்டக்களப்பு.
- முதற் பதிப்பு: ஜனவரி 1985.
- உரிமை : ஆசிரியருக்கு
- விலை : ரூபா 20-00

MARUTHOORKOTHTHAN KATHAIKAL (a collection of short stories)

- Author : Maruthoorkoththan
(V. M. Ismail)
- Publishers : Islamic Book Publishing Centre,
Sainthamaruthu, Kalmunai (Sri Lanka)
- Printers : Catholic Press, Batticaloa
- First Edition : January 1985.
- Copy Right : Author
- Price : Rs. 20-00

சமர்ப்பணம்

அரிவரி வகுப்பில் ஏடு தொடக்கி வைத்து, சி. பா. த. பரீட்சையில் தேறியபின்னர் தன் கைப்பட விடுகைப் பத்திரமும் எழுதித்தந்த ஷரிபுத்தீன் வாத்தியார் (புலவர்மணி அல்ஹாஜ் ஆ. மு. ஷரிபுத்தீன் அவர்கள்) முதலாக எனக்குக் கல்வி புகட்டிய, என் ஆற்றல்களை இனங்கண்டு ஊக்குவித்த ஆசிரியப் பெருமக்களுக்கு இந்நூலைச் சமர்ப்பணம் செய்கிறேன்.

—மருதூர்க்கொத்தன்.

வெளியீட்டுரை

இஸ்லாமிய நூல் வெளியீட்டுப் பணியகத்தின் முதலாவது பிரசுரமாக மருதூர்க்கொத்தன் வி. எம். இஸ்மாயில் அவர்களின் சிறுகதைத் தொகுதியை வெளிக் கொணர்வதில் மிக மகிழ்ச்சியடைகிறோம்.

எழுத்தாளர்களுக்கு ஆக்கமும், ஊக்கமும் கொடுப்பதற்கான நிறுவனமொன்று இருக்குமாயின் வருடந்தோறும் நல்ல பல நூல்களை வெளியிடமுடியும் எனும் பேரவாவில் உதயமானதே 'இஸ்லாமிய நூல் வெளியீட்டுப் பணியகம்'.

பிரசுரத்திற்குத் தகுதியானதென நம்பிக்கையாளர் சபையினால் தீர்மானிக்கப்படும் இஸ்லாமிய நூல்களையும், முஸ்லிம்களால் எழுதப்படும் இஸ்லாத்துக்கு முரணல்லாத பிற நூல்களையும் நாடளாவிய ரீதியில் வெளியிடல்; அந் நூல்களுக்கான வெளியீட்டு விழாக்களை நடத்துதல்; விற்பனைக்கு உதவுதல்; இலக்கிய கருத்தாக்கங்களுக்கு ஆதரவு வழங்கிக் கௌரவித்தல்; இலக்கியக் கருத்தரங்குகள், கவியரங்குகள், போட்டிகள், பட்டிமன்றங்கள் நடத்துதல் என்பனவற்றைத் தன் நோக்காகக் கொண்டு எமது வெளியீட்டுப் பணியகம் இயங்குகிறது.

வருடத்துக்கொரு சிறுகதைத் தொகுதி, கவிதைத் தொகுதி, நாவல், நாடகம் அல்லது ஆய்வுநூல் பிரசுரிக்கப்

படலாமென்பதை நாம் அனுபவரீதியாகச் சாதித்திருக்கின்றோம். 1975 - 1979 காலப்பகுதியில் நான் கல்முனை ஸாஹிபுக் கல்லூரியின் அதிபராயிருந்தபொழுது, அக் கல்லூரிப் பழைய மாணவர் சங்கம், நான்கு வருடங்களுள் ஐந்து நூல்களை வெளியிட்டுச் சாதனை புரிந்தது.

எமது வெளியீட்டுப் பணியகத்தின் முயற்சிகளை மருதூர்க்கொத்தன் அவர்களது சிறுகதைத் தொகுதி அங்குரார்ப்பணம் செய்கின்றது. நாடறிந்த, காத்திரமான, இலக்கியவாதி கொத்தனின் அவ்வப்போது பிரசுரமான கதைகள், இன்று நூலுருப்பெறும்பொழுது, இலக்கியவுலகுக்கான தனது பங்களிப்பை வலுப்படுத்தி, அதன் போக்கையும் நிர்ணயிக்க ஏதுவாகின்றது.

தனது வாழ்வு, வளம், வளர்ச்சி என்பனபற்றி மருதூர்க்கொத்தன் 'அவனது கதை'யில் மிக அழகாகக் கூறுகிறார். தனது கிராமமான மருதமுனையில் எவ்வளவு தூரம் அவர் ஆழமாகக் காலான்றி, அதன் ஜீவனைப் பிரதிபலிக்கிறார் என்பதை ஒவ்வொரு கதையும் காட்டுகின்றன. அத்தகைய கதைகளைத் தொகுதியாக்கக் கிடைத்ததையிட்டு நாம் அல்லாஹ்வுக்கு நன்றி செலுத்துகிறோம்.

புத்தகப் பிரசுரமென்பது இலகுவான காரியமல்ல. நேர ஒதுக்கீடு, பண முதலீடு, விற்பனை என்பன எல்லோரது ஒத்துழைப்பிலும் நடைபெறவேண்டிய அலுவல்களாகும். தனிமனித முயற்சிகளினாலன்றிக் கூட்டு உழைப்பினாலேயே அது இலகுவாக முடியும். இதனை நோக்கமாகக் கொண்டே 'இஸ்லாமிய நூல் வெளியீட்டுப் பணியகம்' உழைக்கிறது.

இச்சிறுகதைத் தொகுதிக்கு நீங்கள் தரும் ஆதரவு, இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியவுலகுக்கு மேலும் பல நூல்களை நாம் தருவதற்கு ஏதுவாக அமையும்.

எஸ். எச். எம். ஜெயீல் எம். ஏ.

01-01-1985.

பிரயல எழுத்தாளரும்

அட்டாளைச்சேனை ஆசிரியர் கலாசாலை

தமிழ் விரிவுரையாளருமான

ஐராய் அ. ஸ. அய்துஸ்ஸமது B.A.(Hons)

அவர்கள் வழங்கிய

அ
ணி
ந்
து
ரை

மனித உணர்வுகளின் வர்ணக் கோலங்களையும், அவனது யதார்த்தபூர்வமான வாழ்க்கைக் கூறுகளையும் சித்தனூர்வமாகச் சித்தரிப்பதே ஒரு சிறுஷ்டி இலக்கிய வாதியின் தனித்துவமாகும்.

பொங்கிவரும் இலக்கிய சமுத்திரத்தில் சிறுகதைகள் என்பன சில துளிகளையே ஒக்கும் என்று மரபிலக்கியவாதிகள் கூறுவர். இது தவறு. கம்பீரமாக எழுந்து நிற்கும் அலைகளின் ஒங்கார வடிவமே சிறுகதைகளாகும். இவ்வாறு கருதப்படுவதற்கு உரியதான சிறுகதைகள் இக்காலத்தில் மிக அருமை என்று கூறினால் அது ஏற்கத்தக்கதாகும்.

1956க்குப் பிறகு ஈழத்துக் சிறுகதைகளில் பிரஞ்ஞை பூர்வமான கதை வடிவங்கள் தோன்றி கருத்தேற்றம்.

இலக்கிய உணர்வு, சமூதாயத்தாக்கம் என்பனவற்றைப் பிரதிபலித்து நிற்கின்றன. 1970க்குப் பிறகு இப் பிரதிபலிப்பு இல்லும் இறுக்கமடைந்து சமூகவாதக் கருத்தேற்றம் பெற்று சமத்துவ யுகத்தை நோக்கி வீறுநடை பயில்கின்றன. மருதூர்க் கொத்தனின் சிறு கதைகளைப் படிப்பவர்கள் இக்கூற்றை நிச்சயம் ஒப்புக்கொள்வர்.

மருதூர்க் கொத்தன் ஜனரஞ்சகமாக எழுதி சாதாரண வாசகர்களை ஈர்த்து விடுபவரல்லர். அவர் நினைக்கும் பாத்திரத்திற்கு, கற்பனா உயிர்கொடுத்து சாகவதமாக உலவவிடும் வடிவமைப்பாளர். அவருடைய தமிழ் நடையே தனித்துவமர்னது. அதில் அவர் செய்யும் நகாசு வேலைகள் அவர் எடுத்துக்கொண்ட கதைக் கருவுக்கு அழுத்தம் கொடுத்து நம்மை ஒன்றச் செய்துவிடுகின்றன. இதனால் அவருடைய கதைகளைப் படித்தபின் ஒரு கவிதையைப் படித்த உணர்வும் திருப்தியும் ஏற்படுகின்றது.

திமிஷ்க் தேசத்து அஹ்மத் அஷ்கா பின் ஹஜ்ஜின் விளக்கம், சேமன் இப்ருஹீமின் புதிதாக வந்த குடும்பப் பெருமை, கிலுட்டுபாஸின் இனவாதமாயை, முத்து மரைக்காரின் கொடூரமான பணச் சாத்தானின் செயல்கள், என்பனவற்றின்மூலம் அக்கதாபாத்திரங்கள் கருமேகத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு ஒளிரும் மின்னல்போல் நம் நினைவை விட்டகலாது நிலைத்துவிடுகின்றன. பொதுவாக இக் கதைகளிலெல்லாம் ஆசிரியரின் சார்பு வர்க்க முரண்பாட்டை மையப் பொருளாகக் கொண்டனவாகும். இராவணக்கத்தில் முத்துமரைக்காரின் செயல்கள் சற்று அதீதமாகச் சித்தரிக்கப்பட்டாலும், அதன் யதார்த்தப்பண்பை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளும்படி செய்யும் திறன் பாராட்டத்தகுந்தது.

ஆசிரியர் வெறும் கதை அளப்பவர் அல்லர். அவரிடம் நிறையக் கருத்துவளம் உண்டு என்பதற்கு வெட்டுமுகம், அழகிய இதயங்கள், சாதிகள் இரண்டே போன்ற கதைகள் உதாரணங்களாகும். வெட்டுமுகத்தில் 'பிச்சைக்காரப் பட்டாளத்தை உருவாக்க ஏழைவரி விதிக்கப்படவில்லை. ஏழைவரி வாங்குவோரும் காலக்கிரமத்தில் ஏழைவரி வழங்குவோராக மாறவேண்டும்' என்று கூறும் கருத்து சகாத் வழங்குவதன் தத்துவத்தை அழகுறச் சித்தரிக்கின்றது. எடுத்துக்கொண்ட பொருளை விளக்குவதற்கு இவர் கையாளும் வசனக் கோப்புகள், உவமை உருவகங்கள், சூழ்நிலைப் பகைப்புலத்தை நிலையான சித்திரமாகத் தீட்டிவிடுகின்றன. திமிஷ்க் நகர சூழ்நிலையை சித்தரிக்கும் காட்சியொன்றில் 'பாலைவனக்காற்று மணலை வாரி இறைத்துக் கோரமாக வீசுங் குணமுடையது. அதற்குக் குளிர் இரவின்பனிச்சுமையினால் அழுத்தம்பெற்ற மயக்கம்போலும்! படுக்கையை விட்டெழுமும் சோம்பிய பெண்ணை மெல்ல நெழிந்தது' என்ற வர்ணனை கவிதாநயம் பொருந்தி சுவை ததும்புகிறது. சாதி இரண்டேயில்வரும் "கொப்பரைக்கரியும் சாம்பலும் கசிப்பு வெறியில் நிலத்தில் ஓலைப்பாய் சுற்றுவதால் படியும் புழுதியும் வியர்வை நெடியும் மாருத அந்த உடலை அருவருத்து ஒதுக்காது எட்டுப் பிள்ளைகளுக்குத் தாயானவள் என்பதை நினைக்கும்போதெல்லாம் அவனுக்குப் புல்லரிப்பு ஏற்படும்." என்ற வசனங்கள்மூலம் கிலுட்டுப்பாலை நம்முன்னிறுத்தி அவனுடைய உள நெகிழ்வில் நம்மையும் பச்சாத்தாபம் கொள்ளச்செய்கிறது. இவ்வித தத்ரூப வர்ணனைகள் ஆசிரியருக்குக் கைவந்த கலையாகும்.

கொத்தனின் கதைகளில் மருதமுனை என்ற பெயர் எங்கேனும் வராதுபோனாலும், கதை முழுவதிலும் மருத

முனைச் சூழலை அப்படியே முன்வைத்து நிற்கிறார் ஆசிரியர். இது கதை சமைக்க அவர் நிலையான களம் ஒன்றைப் பெற்றுள்ளார் என்பதைக் காட்டுகிறது. இராவணக்கத்தில் வரும் நெசவுத்தொழில் சம்பவங்கள், வெட்டுமுகத்தில் வரும் காட்சி அமைப்புகள், சங்கிலித்தொடர்கள் அறுகின்றனவில் வரும் கிராமிய நிகழ்வுகள் அத்தனையும் பழம் பெரும் கிராமமான மருதமுனையை நம் கண்முன் நிறுத்தி விடுகின்றன.

கொத்தனின் கதைகள் எழுபதுக்குப் பிறகு ஈழத்துச் சிறுகதைகளின் போக்கினையும் கருவினையும் அழகுறச் சித்தரிக்கின்றன. ஆதலால் கதைகள் அவருக்கு வெற்றியாக அமைந்துவிட்டது மட்டுமல்ல; வாசகர்களுக்கு ஒரு நல்ல சிறு கதைத் தொகுதியைப்படித்த ஆன்ம நிறைவையும் தருகின்றது என்பது நிச்சயம். அவர் திறமை இன்னும் வளர்க என்று ஒருசாலையில் கல்வி கற்ற என் நண்பனை இதய சுத்தியோடு வாழ்த்துகிறேன்.

அ. ஸ. அப்துஸ்ஸமது

அக்கரைப்பற்று

01-01-1985:

அ
வ
ன
து
க்
தை

I

இளரில் அவனும் அவனது கூட்டாளிப் பையன்களும் உரியானாகக் குருவி பிடித்துத்திரிவர். ஒருநாள் பெரியவர் சிலர், உம்மா மொளத்தாகிவிட்டா என்று சொல்லி காட்டுப் புறமான ஒரு இடத்தில் கொண்டுபோய் அடக்கியது அவனுக்கு நன்றாகவே நினைவிருக்கிறது. காளாவி என்ற அந்த ஊரில் 1936ல் பிறந்தான் என்று பின்னால் அறிந்து கொண்டான்.

சின்னமுத்து என அழைக்கப்பட்ட உம்மா சம்மாந் துறையில் பிறந்தவள் என்றும், வாப்பா வாப்பு மரைக்கார் திருகோணமலையிற் பிறந்தவரென்றும் பிற்காலத்தில் தெரிந்து கொண்டான்.

வாப்பா அவனை திருக்கிணாமலையில் மாமாவின் வீட்டில் விட்டுச் சென்றபோது ஏலுமட்டும் அழுதான். பிள்ளைகள் இல்லாத மாமாவும் மாமியும் சாட்டிய ஆதரவில் மனந் தேறிப்போனான். வெள்ளைக்காரப் பட்டாளக்காரரின் தெருப்பவனியைப் புதினம் பார்க்கவென்று தார் ரோட்டுக்குப் பேர்வான். மாமி தினமும் காலையிலே புட்டோடு தின்னக்கொடுக்கும் கணவாய் அவியலின் ருசியை இன்னும் அவனால் மறக்கமுடியவில்லை. ஒருநாள் வந்த வாப்பா அவனை

அழைத்துச் செல்ல முற்பட்டபோது மாமி விம்மி, விம்மி அழுததை அவன் எப்படி மறப்பான்.

காலேநேரம். வாப்பாவின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கினான். பாதிதூரம் கிறவலும் மீதிதூரம் மணலுமாய் இருந்த பாதை வழியாக வாப்பாவின் பின்னால் சென்றான். ஒரு வளவுக்குள் குடிசையின் திண்ணைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தபோது ஏகப்பட்ட வரவேற்பு. உருவில், பருமனில் உம்மாவை ஒத்திருந்த ஒருபெண், அவளை வாரி இழுத்து மடியில் இருத்திக்கொண்டு கன்னங்களில் கொஞ்சினான். அந்த அணைப்பு நிரந்தரமாகி அவளே அவனுக்கு உம்மாவாக ஆகிவிட்டாள். மௌத்தாகும் வரையில் அவளுக்கும் அவள்தான் மகன்.

பெரியம்மாவின் மகன் அச்சமுகம்மதுக் காக்கா ஓதப் பள்ளிக்கும், பின் படிக்கிற பள்ளிக்கும் அழைத்துச் சென்றான். அரிவரி வகுப்பில் அவன் போயிருந்தபோது, சிலத்தத் தொப்பியோடு பாடம் சொல்லிக் கொடுத்த வகுப்பையா ஷரிவுத்தீன் வாத்தியார் என்று சில நாட்களின் பின் தெரிந்துகொண்டான். அவரில பிள்ளைகளுக்கு நல்ல விருப்பம்.

மருதமுனை அரசினர் தமிழ் ஆண்பாடசாலையில் 5 ஆம் வகுப்பில் பாஸ் பண்ணிவிட்டான். நெசவுப் பாடசாலையில் நெய்து கொண்டிருந்த அச்சு முகம்மதுக் காக்காவோடு தானும் நெசவுப் பாடசாலைக்குச் செல்ல விரும்பினான். உம்மா அவனுடன் படிக்கிற பள்ளிக்குப்போய் விலத்தி விடுமாறு கேட்டாள். பள்ளிக்கு மட்டம் போட்டால் வளக்கையா கோட்டுக்கு அனுப்பிவிடுவார் என்ற பயம். கீச்சுக்குரலில் பேசும், காத்தான்குடியைச் சேர்ந்த அப்துல் காதர் ஐயர்வும், ஆலிமு ஐயா அகமதுலெவ்வையும், பெரியையா வைரமுத்து வாத்தியாரும் உம்மாவை ஏசி அனுப்பிவிட்டார்கள். அப்துல்காதர் ஐயா 6ம் வகுப்புப் புத்தகங்கள் சிலதை அடுத்தநாள் அவனுக்குக் கொடுத்தார். 8ம் வகுப்புப் படிக்காமல். 9ம் வகுப்பில் 1950ஆம் ஆண்டில் பிரவேசித்தான்.

II

மஷூர் மௌலானா என்ற இங்கிலிஷ் சேர் வந்தார். தி. மு. க. நூல்களையும் மற்றும் புத்தகங்களையும் கொடுத்து அவனை வாசிக்கத் தூண்டினார். அவர்போக இங்கிலிஷ் சேராக அப்துல்காதர் வந்தார். அவரும் ஒரு தி. மு. க. அபிமானி. வாசிக்கத் தூண்டினார். அடுக்கு மொழியில் பேச்சுக்கள் எழுதிக்கொடுத்துப் போட்டிசளுக்கு அனுப்பினார். அழகு தமிழ் நடையில் நாடகங்கள் எழுதி அவனையும் நடிக்கச் செய்தார்.

பெரியையா ஷரிபுத்தீன் வாத்தியார் எதைத்தான் விட்டுவைத்தார்? கையெழுத்துப் பத்திரிகையை அறிமுகப் படுத்தினார். பெயர் 'குழந்தை'. அச்சொட்டான எழுத்து வன்மையும் சித்திரம் வரையும் வல்லமையும் உள்ள இப்ரூ லெப்பை வாத்தியார் அதன் ஆசிரியர். அவன் 'வெண்ணிலாவே' என்றொரு பாட்டெழுதிக் கொடுத்தான். முகப்பு அட்டையில் சித்திரத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு பாட்டு வெளி வந்ததும் அவன் பெரிதும் மகிழ்ந்தான். அடுத்த இதழுக்கு அவன் எழுதிக்கொடுத்த கட்டுரையைத் திருத்தம் செய்த பெரியையா "நீ எழுத்தாளன் தாண்டா" என்றது இன்னும் அவன் காதுகளில் ஒலிக்கிறது. பாடசாலையால் மேற்கொள்ளப்பட்ட கொழும்பு-கண்டி சுற்றுலாவையிட்டு நடாத்தப்பட்ட கட்டுரைப் போட்டியில் - சுயமாக எழுதப்பட்ட - அவனுக்கே முதல் பரிசு கிடைத்தது. அவன் குதூகலித்தான். சித்திரம் வரைவதிலும் எல்லா மாணவரையும் முந்தி நின்ற அவன் 'குழந்தை' ஆசிரியராகவும் தெரிவு செய்யப்பட்டான். மேலும் குதூகலித்தான்.

III

1953ல், 'சுதந்திரன்' பத்திரிகைக்கு அவன் எழுதி அனுப்பிய கட்டுரை அடுத்தவாரமே கொட்டை எழுத்தில் இரட்டைத் தலைப்புகளுடன் பிரசுரமடிகிறது. அவனுக்குப் பெருமை பிடிபடவில்லை. சுதந்திரன் இலக்கியப் பூங்கா அவனது கட்டுரைகளை அடிக்கடி பிரசுரித்தது. கொழும்பில்

படிப்பித்துக்கொண்டிருந்த நீலாவணன் அவனைப் பார்ரட்டிக் கடிதம் எழுதினார். உதவியாகிரியர் 'பிரேம்ஜி' உனது நடையிலும், விஷயத்தைக் கையாளும் முறையிலும் பெரிதும் கவரப்பட்டுள்ளார். உன்னைக் காணவும் விரும்புகிறார் என்று கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தார். அவன் சுதந்திரன் காரியாலயத்துக்குப் போனான். 'பிரேம்ஜி' ஆசிரியர் சிவநாயகம் அவர்களுக்கும் அவனை அறிமுகம்செய்தார்.

அட்டானைச்சேனை ஆசிரியர் கலாசாலையின் கையெழுத்திதழுக்கு அவனும் அவனது சாலை நண்பன் முஸ்லிமும் இணை ஆசிரியர்களாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். பலாலி ஆசிரிய கலாசாலையில் ஆறுமாதப் பயிற்சி பெற்றவேளை அவனும் முஸ்லிமும் இணைந்து "மருதம்" கையெழுத்து இதழை சொந்த ஹோதாவில் நடாத்தினர். "சுந்தரி" என்ற சிறுகதையை அதில் எழுதினான். அடுத்த இதழில் 'சலவைக்காரியை' எழுதினான். அவனது ஓவியங்கள் மருதத்துக்கு மெருகூட்டின.

56ல் ஆசிரியராயமைந்த பின்னர் நாடகங்கள் எழுதி நெறிப்படுத்தி மேடையேற்றவும் சந்தர்ப்பங்கள் குவிந்தன. நடிக்வும் செய்தான். அதிலும் அவன் துவங்கினான்.

IV

1961ல் கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கம் நீலாவணன் தலைமையில் உதயமானபோது இணைச் செயலாளராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டான். பின் அவன் மாத்திரமே செயலாளராக இயங்கவேண்டியும் வந்தது. சிறுகதை எழுதுமாறு நீலாவணனால் தூண்டப்பட்டான். "இருள்" கதையை எழுதினான். கதையைப்படித்த நீலாவணன் துள்ளிக்குதித்து மகிழ்ந்தார். அதுவரை வி. எம். இஸ்மாயில் என்ற சொந்தப் பெயரில் எழுதியவன் தன்னை ஊட்டிய மருதமுனையை "மருதூர்" என இலக்கியக் கலைச் சொல்லாக்கிக் "கொத்தன்" என்ற பதத்தையும் இணைத்துக் கொண்டான். தொடர்ந்து 'நாணயம்', 'அதர்', 'கருமுகில்' என்று கதைகள் வளர்ந்தன. இருள், இளங்கிரனின் மரகதத்

துக்காக அச்சாகியது. 'இருள்' மருதமுனை என்ற கிராமத்தை என் மனக் கண்முன் நிறுத்திவிட்டது எனக் கீரன் கூறியதாக திரு. ராமநாதன் வாயிலாக அறிந்துகொண்டான். அந்த மரகதம் வெளிவராமலேயே தன் வாழ்வை முடித்துக் கொண்டபோது பெரிதும் வேதனை அடைந்தான்.

'சுருமுகில்' 1962ல் தினகரனில் வெளிவந்து அச்சில் வெளிவந்த முதல்கதை என அறிமுகமாகியது அதே ஆண்டில் தினகரன் நடாத்திய இலக்கியப் பரிசோதனைக்களத்தில் சிறுகதையை எழுதும் வாய்ப்பை எஸ். பொ. அவனுக்கு வழங்கினார். 'வேலி'யை பரிசோதனைக்களத்தில் எழுதினான். "மட்டக்களப்புப் பேச்சுத் தமிழுக்கு இத்துணை வலுவும் வேகமும் இருக்கிறது என்பதை நிதர்சனமாகக் காட்டியதே கொத்தனின் வெற்றியென்பேன்" என வ. அ. வும் "முஸ்லிம் பேச்சு வழக்கிலே ஒரு தனித்துவமுண்டு. அதனைச் செம்மையாகக் கையாண்டு சீரிய முறையில் கதை சொல்லலாம் என்ற நம்பிக்கையின் குரலைத்தான் வேலியிற் பதித்துள்ளார்." என அண்ணலும் விமர்சித்து அவனது பரிசோதனையை அங்கீகரித்தனர். சங்க அகத்துறைச் செய்யுட்கள் பல சம்பவங்களை உள்ளொதுக்கிப் பாடப்பட்டவை. அந்த உத்தியைச் சிறுகதையில் கையாளும் பரிசோதனையாகவே "மூக்குத்தி"யை எழுதினான். மட்டக்களப்பில் வழக்கிழந்துவரும் சடங்குகள், சம்பிரதாயங்களை வெளிக் காட்டும் பரிசோதனை முயற்சியாக சிறுகதைத் தொகுப்பு பொன்றை வெளியிட விரும்பிய 'அன்புமணி' முதலான மட்டக்களப்பு நண்பர்கள் 'சேமன் இயற்கிம்' என்ற தலைப்பில் ஒரு கதை எழுதுமாறு அவனைக் கேட்டனர். அதற்காக அவன் எழுதிய கதைதான் 'சங்கிலித் தொடர்கள்...'

அவன், இலக்கியம் மக்களுக்காக, அதுவும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்காக எழுதப்படவேண்டும் என்று விரும்புகிறவன். கால ஓட்டம் வாழ்க்கையையும், சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள், நம்பிக்கைகள் போன்றவற்றையும் எவ்வாறு தாக்கமுறச் செய்கின்றது என்பதையும், சமய, சமூக விதிகளுக்கும் நடைமுறை வாழ்க்கைக்குமிடையே உள்ள

முரண்பாட்டையும் தலைமுறை இடைவெளியையும் கதைகளில் வெளிக்கொணர முயன்றான். வர்க்க குணம்சத்தை இணங்காட்டவும் கூர்மைப்படுத்தவும் அவன் முயன்றான். கதைகளிலே கவிதையின் உருக்கத்தைப் பெய்விக்கவும், வித்தியாசமான முறையில் கதை சொல்லவும் விழைந்தான்.

‘அபூ-ஹபீஸ்’ என்ற புனை பெயரில் அவன் எழுதிய ‘காவியத்தலைவன்’ என்ற கவிதை நூல் 1977ல் நூலுருவாகியது.

இந்த இனிய சந்தர்ப்பத்தில் அவனை உருவாக்கியவர்கள் என்று அவன் கருதுகின்ற அத்தனைபேரையும் நன்றி உணர்வோடு நினைவுகூருகிறான். கதாசிரியன் என்ற வகையில் அவனை இணங்கண்டு, ஊக்குவித்த மறைந்த கவிஞர் நீலாவணன், எஸ். பொ., வ. அ. மூவரையும் அவனால் மறக்கவேமுடியாது. இத்தொகுப்பில் இடம்பெறும் கதைகளை வெளியிட்டு அவனை ஊக்கிய ஆசிரியர்களையும் நன்றியோடு நினைவுகூருகின்றான்.

V

இத்தொகுப்பைப் பெரும் பொருட்செல்வில் நூலுருவாக்கிய இஸ்லாமிய நூல் வெளியீட்டுப் பணியக நண்பர்கள் அனைவருக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றியைச் சமர்ப்பிக்கிறேன். இதை வெளிக்கொணர்வதில் அதிகமதிகம் அக்கறைகொண்டுழைத்த பணியகப் பணிப்பாளர் ஜொப். S. H. M. ஜெமீல், M. A. அவர்களுக்கும், செயலாளர், முதுபெரும் எழுத்தாளர் அ. ஸ. அவர்களுக்கும் நன்றிகூற வார்த்தைகள் இன்றித் திணறுகிறேன். பொருத்தமுற பதிப்புரையும் அணிந்துரையும் வழங்கிய அவ்விருவருக்கும், அழகிய அட்டைப்பட ஒவியத்தை வரைந்தளித்த ஜொப். எஸ். ஏ. ஜெமீல் அவர்களுக்கும் மனமார்ந்த நன்றியைக் கூறுகிறேன்.

மருதார்க்கொத்தன்

மருதமுனை

01-01-1985.

க தை நி ர ல்

1.	வெட்டு முகம்	—	—	1
2.	அழகிய இதயங்கள்	—	—	13
3.	சங்கிலித் தொடர்கள் அறுகின்றன	—	—	25
4.	சாதிகள் இரண்டே	—	—	38
5.	கோடரிகள் கூராகின்றன	—	—	49
6.	இரா வணக்கம்	—	—	62
7.	?	—	—	73
8.	ஆற்றுப்படை	—	—	84
9.	மூக்குத்தி	—	—	96
10.	வேலி	—	—	109
11.	இருள்	—	—	120

3
20
1
1
0

1	—	—	பெரிய உடம்பி	1
21	—	—	நெய்யின் பகுதிகள்	2
33	—	—	கொழுப்பு நெய்யின் பகுதிகள்	3
43	—	—	பெரிய உடம்பி	4
53	—	—	கொழுப்பு நெய்யின் பகுதிகள்	5
63	—	—	பெரிய உடம்பி	6
73	—	—	—	7
83	—	—	பெரிய உடம்பி	8
93	—	—	பெரிய உடம்பி	9
103	—	—	பெரிய உடம்பி	10
120	—	—	பெரிய உடம்பி	11

வெட்டு முகம்

“இண் டையோடு ரோட்டு ஒப்பதரவையாகப் போகும். இந்த இருபத்தி ஏழாங்கிழமையை மனதில் வச்சுத்தான் கல்லுப்பரவின சிமான் ரோலர் உருட்டாம தார் ஊத்தியிருக்கான்”

தேநீர்க் கடைக் கிழவர் தனது ஒட்டமழித்த மொட்டைத் தலையை தடவிக்கொண்டே கூறினார். அவர் பேச்சில் அடக்கமாயுள்ள நகைச்சுவையை ரசிப்பதா, அது தன்னுள் உசுப்பிவிட்ட ஆத்திரத்தை கொட்டித் தீர்ப்பதா? இரண்டில் எதையுமே செய்யமுடியாமல் அவன் இடர்பட்டான். கிழவர் படு நகைச்சுவைப் பேர்வழி. அவரின் பகிடிகளில் கலைத்துவம் மிளிர்ந்திருக்கும். இதை அவன் விரும்பி ரசிப்பான். இன்றோ, ஏழை எனிய சனங்களைக் கிண்டல் செய்வதாக அமைந்த அதை அவனால் ரசிக்கமுடியவில்லை. ரசிக்க முடியவில்லையே ஒழிய, அவர் மொழிகளின் கருத்தாழத்தை அவன் மனம் அங்கீகரிக்கவே செய்தது.

குழந்தையின் கையில் ‘கஜூர்’ பலகாரம் ஒன்றை வாங்கிக்கொடுத்து, திறந்திருந்த ஒற்றைப் பலகை இடுவலால் சிரமப்பட்டு வெளியே வந்தான். ஒற்றைப் பலகையை

மாத்திரம் திறந்துவைத்துக்கொண்டு நோன்பை மரியாதை செய்தவண்ணம் கிழவர் வியாபாரத்தைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தார். பலகை மறைவில் பலர் கஜூரும், காட்டாவும், பீடியுமாக நோன்பை கண்ணியப்படுத்திக்கொண்டிருந்தனர்.

குழந்தையைக் கொடுங்கையில் ஏந்தியவனாக வீதியின் மத்தியில் நின்றவாறே தெருவின் இருபக்கத்தையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான். மத்திய வீதியாக இருந்து இப்பொழுது மஷூர் மௌலானா வீதியாக மாற்றப்பட்டிருக்கும் ஊரின் நடுநாயகமான அந்த வீதி முண்டுக் கற்களைத் துருத்திக் கொண்டிருக்கின்ற கோலம், அந்தக் கற்கள் தன் கால் நகங்களைப் பிடுங்கி எடுத்த கோரம் - இவற்றின் நினைவோடு தெருவில் வழியும் மனித வெள்ளத்தை ஊன்றிக் கவனித்தான். ஜன நெரிசலில் வீதி திமிலோகப்பட்டது. தள்ளு கிழங்கள், வலது குறைந்த ஊனங்கள், தாலியறுந்ததுகள், பராயமடைந்ததுகள், சின்னஞ்சிறுகள் ஆகியோரை உள்ளடக்கிய இந்த மனிதப் பேர்படை வீதியை ஒப்பமாக்குகின்றதா? இல்லை. தங்கள் வாழ்க்கையை ஒப்பமாக்க முடியுமா என நப்பாசை கொண்டலைகின்றனர்.

கடைக்குள் நுழைவதற்கு, சற்றே முன்னாலும், கடந்த ஒவ்வொரு வருடமும் அவன் கண்ணூரக் கண்ட காட்சிதான். இந்த வீதி மாத்திரமா? ஊரின் சகல வீதி களும்... ஒழுங்குகளும்... முஸ்லிம்கள் வாழுகின்ற சகல ஊர்களும்... இதே திருக்கல்யாண கோலத்தில்தான் காட்சி நல்கிக்கொண்டிருக்கும். இப்பொழுதும் பலர் அவனைக் கடந்து செல்கிறார்கள். இவர்களிற் பலரைச் சென்ற ஆண்டும், சென்ற ஆண்டும், சென்ற ஆண்டுகளுக்கு சென்ற ஆண்டுகளும், இதே கோலத்தில் இதே வேட்டை வியூகத்தில் அவன் தரிசித்திருக்கிறான்.

கிழவனின் வார்த்தைகள் ஓர் அழுத்தத்தை அவனுக்கு ஊட்டின. அந்த வார்த்தைகளின் வாட்சல்யம் அவன்

மனத்தில் அமுங்கிப்போய் கிடந்த எண்ணப் புதையலை சுண்டிவிட்டது. அவலமும், இழிவரலும், அங்கதமும், நகைப்பும் சுவை கூட்டும் ஒரு காவியத்துக்கான பல்லவியைக் கிழவன் தோற்றுவாய் செய்து கொடுத்துவிட்டான்.

குழந்தையை அடுத்த கைக்கு மாற்றிக்கொண்டே கேற்றுத் தூணில் சாய்ந்தவாறு தெருவில் சாரிபோகும் அந்தப் பஞ்சப்பிராணிகளை அர்த்தபுஷ்டியோடு நோக்கினான். நினைவுகள் பின்னோக்கிப் பாய்ந்தன. சென்ற வெள்ளிக் கிழமைக்கு முந்தின வெள்ளிக்கிழமை ஜும்ஆத் தொழுகையின் பின்னர் அந்தத் துடிப்பான இளம் மௌலவி உபந்நியாசம் புரிந்தது நினைவுக்கு வந்தது. தனது காவிய கதாபாத்திரங்களில் ஒன்றாக அவரையும் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டான். அவர் தம் பேச்சின் இறுதியின்போது,

“பிச்சைக்காரப் பட்டாளத்தை உருவாக்க ஏழைவரி விதிக்கப்படவில்லை. ஏழைவரி வாங்குபவர்களும் காலக் கிரமத்தில் ஏழைவரி வழங்குவோராக மாறவேண்டும். அல்லாஹ்வுக்குப் பயந்து சரியாக கணக்கிட்டு உரியவர்களுக்கு முறையாக வழங்கி அதை அவர்கள் மூலதனமாக இட்டு வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்க வழிசெய்தல் வேண்டும். ஊருக்கொரு, பைத்துல்மால் நிதியை ஏற்படுத்துவோம். சக்காத் திட்டத்தை சரியாக அமுல்செய்வோம்” என அழுத்திக் கூறினார்.

வெயில் சூள் என்று சுட்டது, அவன் வீட்டுக்குள் வந்தான்; குழந்தையை மனைவியிடம் கைமாற்றிவிட்டு விசிறியை எடுத்து உடம்பை விசிறியவண்ணம் கதிரையில் அமர்ந்தான். மேசையில் கிடந்த சஞ்சிகை ஒன்றை புரட்டிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த அவனது மகன் ஒருவன், ஓர் இடத்தில் சத்தம்போட்டு வாசிக்கத்தொடங்கினான்.

“ஒன்பது மாதங்கள் அங்கு தொடர்ந்து இரவு நீடிக்கும், நீண்ட மிக நீண்ட அந்த இரவில் நீர்நிலைகளெல்லாம்

பணியாக உறைந்துவிடும். எங்கும் பனிமயம். அங்கு வாழ்பவர்கள் அந்த நீண்ட குளிர் இரவை பனிக்குகைக்குள்ளேயே கழிப்பார். ஏற்கனவே வேட்டையாடிச் சேர்ந்த 'சீல்' மீன்களையும், பனிக்கரடிகளையும் உணவாக உண்பார். சூரியன் கடகக் கோட்டுக்கு வருகைதந்ததும் இரவு விடுதலைபெறும். பகல் தொடங்கும். பனி உருகும் குகைக்குள் நெட்டுயிர்த்துக்கிடந்த ஜீவராசிகள் ஜீவகானம் இசைத்துக்கொண்டு வெளியே வரும். நீண்ட குளிர் இரவை பனிக்குகைக்குள் கழித்த அந்த மனிதர்கள் புதிய தெம்புடன் வெளியே புறப்படுவர். ஈட்டியும், தூண்டிலும், தோணியும், வலையும் கொண்டவர்கள் போர்க்கோலம் பூண்டுவிடுவர். வருடம் முழுமைக்கும் தேவையான 'சீல்' மீன்களையும், துருவக் கரடிகளையும் பனிமாண்களையும் வேட்டையாடிக் குவிப்பார்.

“ஆரிபு இங்கே வா! . . .”

தாயின் அழைப்பு குசினீப்பக்கம் இருந்து வந்ததைத் தொடர்ந்து படிப்பை நிறுத்திவிட்டு பையன் உள்ளே சென்றான். விசிறியவண்ணம் கதிரையில் புதையுண்டுகிடந்த அவனின் சிந்தை மகன் வாசித்த சீல் வேட்டைக்காரர்கள் என்ற அந்தக் கதையிலே அழுங்கிப்போய்க்கிடந்தது.

சீல் வேட்டைக்காரர்களின் மூன்றுமாத வேட்டை வருடம் முழுவதும் போதுமாக இருக்குமாம் இந்த ஸக்காத் வேட்டைக்காரர்களின் நோன்பு மாத வேட்டை . . .

ஒரு நீண்ட பெருமூச்சை உதிர்த்துக்கொண்டே எழுந்து உள்ளேபோய்ப் பாயுந்தலையணையுமாக கிணற்றடியைக் கடந்து மாமர நிழலுக்குச் சென்றான். புழுங்கி வடிந்த உடலுக்கு மரநிழல் சற்றே இதமாக இருந்தது. நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்தவண்ணம் அந்த நிழல் சுகத்தை அனுபவிக்கத் தொடங்கினான்.

வளவின் கிழக்குக் கோடியில் ஒழுங்கை வேலியில் தழைக்கம்புகள் தழைத்துச் சடைத்து நிழல் வழங்குகின்றன.

ஒழுங்கையும், தெருவும் சந்திக்கின்ற சந்தியை ஒட்டியது தான் வளவு. நாலு பக்கத்தாலும் அவிந்து கரிந்து மனம் வெதும்பிப்போய் வருகின்ற வேட்டைக்காரர்கள் தகைந்து தரித்து ஆறுதல் பெற்றுச்செல்ல வேலி நிழல் தாராளமாக உதவுகிறது. நான்கு பக்கத்தாலும் வந்த நான்கைந்து பெண் கிழங்கள் வேட்டை விபரத்தைத் துயரம் தொனிக்க பரிமாறிக்கொண்டனர்:

“ஆசியார்ர ஊட்ட ஒரு சிலின் கிடைச்சுச்சு. அத வாங்கிற்று மரைக்கார்ர ஊட்ட போனாத் தலவாசல் பூட்டிக்கிடைக்கு. குடுத்து முடிச்சிற்றுங்களாம்.”

“அதென்னத்தகா லெக்கா பேசுவாய். முதலாளியார் ஒரு சிதேவி. ஒருருபாய் தந்தார். ஆலிம்ம ஊட்ட போனா எல்லாம் ஒழிஞ்செண்டு கதவ அடைக்காங்க”

“ஒண்டி மகளே! ஒத்துப்பேசிச் செஞ்சமாதிரி எல்லா ரும் சதிமானம் செஞ்சிற்றுங்க. வழக்கமா அந்திய நேரம் குடுக்கவியளும். இண்டைக்கெண்டு இருட்டோடயில குடுத்திட்டாங்க”.

“சதக்காச்சக்காத்தா குடுக்காங்க? சும்மா ஒலகத்து ஒப்பினக்கி காட்டாப்பு காட்டுறாங்க”

“நம்மட ஹக்க அல்லாஹுதஆலர் அவியளுக்கிட்ட குடுத்திருக்கான்; எண்டுதான் நாம போறம். நீயென்ன தந்து வெச்சத? எண்டு நமக்கிட்ட கேக்காங்க”

“காத்தான்குடி ராச்சியமிருந்து வந்தங்கா புள்ள. பஸ்ஸுக் கூலிகூடக் கெடக்கல்ல”

“இந்த வகுத்தெரிச்சல்கள என்னத்துக்கு கதப்பான். அன்னா அந்த போக்கடி ரோட்டால திரும்பப் போங்க. மிசி னூட்டுல போகப்போகக் குடுக்காங்க. கெதியாப் போங்ககா”

ஆற்றாமையை, ஏமாற்றத்தை, இதயக் குமுறலை வார்த்தைகளென்னும் நெருப்புக் கங்குகளாக உதிர்த்தனர். அவர்களில் ஒருத்தி மற்றவர்களை ஆற்றுப்படுத்திவிட்டாள். புதிய நம்பிக்கைகளோடு கலைந்துசெல்கின்றனர்.

அவனது கூர்மையான செவிகள் அவற்றை எல்லாம் உறிஞ்சியெடுத்து உள்ளே பதியவைத்தன. ஆமாம் அவனுக்கு காவிய கதாபாத்திரங்கள் உருவாக்கிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

“மத்த நாளயில போனா இருவத்தேழாங் கிழமைக்கு வரச்சொல்லுகாங்க. ஒரு மாசமாக் காத்துக் கெடந்து போட்டு இப்ப போனா குடுத்து முடிஞ்சது; ஏன் பிந்தி வந்தீங்க? என்றாங்க.

“ஓம் பாருங்க. ஏழை எளியதுகள் ஊட்டில இந்த மாசம் முச்சூடும் அஞ்சிசதமும் பத்துச்சதமுமா எரந்த சனங்களுக்குக் குடுத்ததக் கணக்குப் பாத்தா இருவத்தேழாங்கெழும் பாத்து கதவடச்ச வெச்சக்கிட்டு இவிய குடுக்கத்த உடக் கூடத்தான் வரும்”

தெருவில் செல்லும் ஆண் வேட்டைக்காரர்கள் அனுபவத்தை விமர்சனமாக்கி வேதனை பிழிந்து விநியோகம் செய்தார்கள். அவற்றையும் அவன் செவிகள் உள்வாங்கி மனத்திரையில் பதியவைத்தன. காவியத்துக்கான கதாபாத்திரங்களின் எண்ணிக்கை இரண்டால் அதிகரித்தது.

கண்களை மூடி நித்திரையின் அணைப்புக்குள் வசமாகி இதயத்தைத் தேங்காய் பிழியும் அவசங்களை அவன் மறக்க விரும்பினான். மரநிழலும் தன்னியல் பிழந்து சுட்டெரிப்பது போன்ற உணர்வு அவனில் வியாபகமாகியது. வெய்யிலின் மீது ஆத்திரம் பொங்கிவந்தது. அடுத்தகணம் தன் அறியாமையைச் சபித்துக்கொண்டான். வெய்யிலின் கடனோடு சுட்டெரிக்கவேண்டியது. அதை எப்படிக்கோபிக்கமுடியும்.

குளிரவேண்டிய இடங்களிலிருந்து குளிர் வெளிப்படாமையுக்கு வெய்யிலா பொறுப்பு? ஏதோ ஞான வெளிப்பாடுகளும் அவனுள் கண்ணாமூச்சி காட்டின.

விசிறியின் தயவால் நித்திராதேவியும் அரைமன தோடு அவனை அணுகிப்பார்த்தாள். இமைகள் சொருக வாரம்பித்தன.

“என்ர அல்லாவே! என்ன மகுறுவமிது? இஞ்சயிங்க கெதியா வாங்க! உங்களத்தானே! கெதியா ஓடியாங்க!”

அச்சமும், துயரமும் கலந்து மனைவி பிலாக்கணம் வைத்து அழைத்தாள்.

“என்ன எளவு! போராட்டத்துக்குப் பிறகு கண்ணயருகிற நேரமாப் பார்த்துத்தான் அவளுக்கும் அவசரம் வருகுது”

மனைவியை சினந்துகொண்டே எழுந்து முற்றத்துக்குச் சென்றாள்.

முற்றத்தில்?

பிணக்கோலத்தில் ஒருத்தி கிடந்தாள். சீலைப்பை ஒன்று பக்கத்தில் அநாதரவாய்க் கிடந்தது. அரிசி, பையின் வழியாக வழிந்தும் சிதறியும் கிடந்தது. ஒரு நோட்டுப் புத்தகமும் பக்கத்தில் கிடந்தது. முற்றத்து மணல் கொதித்தது. மனைவியும் அவனுமாக அவளை அலாக்காகத் தூக்கித் தண்ணையிலே பாயில் கிடத்தினர்.

மனைவி குடத்தடிக்கு ஓடினாள். அவன் அவளை அவதானித்தான். உடலிலே அசைவு துடிப்பு எதுவும் இல்லை. வாயிலே நுரையிலீலை. சுவாசம் ஒழுங்காக இயங்குகிறது. நெற்றியைத் தொட்டுப்பார்த்தான். கைகளை அமுக்கிப்பார்த்தான். அவை குளிர்ந்தன. மனைவி தண்ணீரை முகத்தில் தெளிக்க முயன்றாள். அவன் அதைத் தடுத்தான். இது சாதாரண மயக்கமல்ல; பித்த சுழற்சியமல்ல என்பதை நிச்சயப்படுத்திக்கொண்டான். குளிர் ஜன்னிக்குரிய காலமு

மல்ல. ஆனாலும் உடல் குளிக்கிறது. தனது ஊகம் சரியாகவே இருக்கும் என்ற முடிவுடன் மனைவியைப் பார்த்து,

“கொஞ்சம் வேர்க்கொம்பு தூளாக்கி எடு” என்று ஏவிவிட்டு சிறிது உலவினான். அம்மியும் குழுவியும் கடகடத்து அரைந்தன. சிறிதுநேரத்தில் மனைவி வேர்க்கொம்புத் தூளோடு வந்தாள்.

“உச்சந்தலையிலும் உள்ளங்கைகளிலும் உள்ளங்கால்களிலும் தேய்”

மனைவி யந்திரமாக இயங்கினாள்.

“நல்லாச் சூடெழும்பட்டும், கசக்கின கையை மூக்கிலே புடி”

அவளுக்கு வயது முப்பத்தைந்து இருக்கலாம். சுமாரான சதைப்பற்றான உடல்வாகு. அதில் சோகங்கலந்த வசிகரத்தின் குமிழ் சிரிப்பு. கலைந்த சேலையால் அம்மணமாகக் கிடக்கும் முழங்காலும், சட்டைக் கிழிசலினூடாகத் தெரியும் தோள்பட்டையும் அவள் எலுமிச்சை வண்ணத்தினள் என்பதை அறிக்கை செய்தன. பழைய ஒடுமாதிரிச் செங்கருமை பாய்ந்துகிடக்கும் முகமும், கைகளும், கழுத்துப் பாகமும் வெயிலாடியவள் என்பதை விபரித்தன. அங்கைகளிலும் மென்மைக்கு விடைகொடுத்த சாங்கம்.

அவளை அவன் மேலும் ஊன்றிக் கவனித்தான்.

“ஓ... ஒரு ஜீவாத்மாவைத் தாங்கிக்கொண்டு, சவமாகாத சவமாகச் சஞ்சாரம் பண்ணும் பிராண சவத்துக்குச் சிகிச்சை செய்யக் கிடைத்துவிட்டதே! ஓ... மேலாம் பரமான மாசம்.... மேலாம் பரமான நாள்.... மேலாம் பரமான பணி....

மீண்டும் அவளை அவதானித்தான்.

நெறுநெறுக்கும் பெண்மையின் பரிபூரணம், பிரித்தறியமுடியாத தத்துவமாகப் பூவில் மணமாக விசுசிக்கும்

சௌந்தர்யம், அதை அசுரத்தனமாக அமுக்கி மறைக்கத் துடிக்கும் ஏழமைக்கோலம், இவை எல்லாவற்றோடும் பாலொடு வெண்மையாய், இசையொடு நாதமாய் இரண்டறக் கலந்த துயரம் என்பவற்றை அவன் தனித்தனியாகவும் கூட்டுக் கலவையாகவும் அந்தச் சவமாகாத சுவத்தில் கண்ணுற்றான். அவள் யாரோ? வழக்கி விழுந்தவளோ? வாழத் துடிப்பவளோ? மானம், மரியாதைகளை விலை பேசி விட்ட தளுக்குத்தாரியோ? எனவும் பலவாறுகச் சிந்தித்தான். அவள் இமைகள் திறந்தன. இழிவரலின் தேக்கமாகிக் கண்கள் சுழன்றன. நாணம் பிடுங்கித்தின்னச் சுதாரித்து எழுந்திருந்தாள். நீண்டகால உழைப்பின் மகிமையால் சவுங்கிச் சாயம்போன சேலையின் முன்றூணையால் தலையை முக்காடிட்டுக்கொண்டாள். கண்கள் நன்றி கனிய மன்னிப்புக் கோரின. பரிதவிப்போடு முற்றத்தை நோக்கி தலை திரும்பியது. வீட்டுக்காரி சுளகோடு முற்றத்திலிறங்கினாள்.

“சுளக எங்கிட்டத் தாங்க சீதேவி, நான் புடைக்கன்”

“ஏன் அவ புடைச்சா ஆகாதோ. நீ சும்மா இரு” என அவன் அவளை மறுத்துரைத்தான். கண்கள் எரிவெடுத்தன. கிணற்றடிப் பக்கம் போனாள். வீட்டுக்காரி அரிசிப் பையையும், நோட்டுப்புத்தகத்தையும் திண்ணையில் கொண்டு வந்து வைத்தாள். முன்றூணையால் முகத்தைத் துவட்டி முக்காடிட்டுக்கொண்டு திண்ணையில் வந்தமர்ந்தாள். வீட்டுக்காரி கேட்டாள் :

“நோம்பில்லாட்டிச் சொல்லு, கோப்பி ஊத்தித் தாறன்.”

“வாணஞ் சீதேவி. நான் நோம்பு சீதேவி”

பேச்சின் இசைப்பும், சேலை கட்டியுள்ள பாணியும், அவளில் மட்டக்களப்பு வாசனையைத் தரவில்லை. ஒரு நீண்ட பெருமூச்சை வெளிவாங்கிக்கொண்டு கண்கள் பணிக்க வாய் திறந்தாள்.

“ஊரு மாத்தள. இரிக்கிய அன்றூஸ்புரத்தில் கட்டுக் கெலியா ஊர். பதினாஞ்சு வருஷமா இரிக்கிய அங்கதான்”

“இந்த வயசில இவ்வளவு தூரம் தனியா வெளிக் கிட்டு வரலாமா?”

“என்ன செய்யீற வாப்பா! நஸீபு இப்படி ஆயிச்சது. இன சனத்தால ஒரு உதவியும் இல்லை. மலையாளத்து மனிசன் ஓராள் நம்மைக்கிரங்கி முடிச்சார். அசலூரில கொண்டு வெச்சிக்கொண்டு இருந்தார். பொடயன் கடிச்சுசுட்டி அவரும் மவுத்து. பாத்த எல்லாம் வேத்துமுகம். அஞ்சு புள்ளயள்; ரெண்டு கொமர். சேனக்க வயலுக்க கூலிவேல செய்யித. அது சுட்டிக்குஞ்சுகளுக்குக் கஞ்சித்தண்ணி ஊட்டுத. குந்திக்கிரிக்க ஆண்டுவ இடத்தில மண்ணை ஒரு வீடு சுட்டினா சுட்டி மூத்த கொமர ஒருவண்ட கையில குடுக்க ஏலும். வெக்கம் பாக்காம றம்ழானில வெளிக்கிட்டா ஏதும் சல்லி கிடைக்கும்; காட்டுக்கம்ப வெட்டி லூட்டக் கட்டுவம் எண்டு தான் சீதேவி வெளிக்கிட்டன். ஸ்கொலகெட் சேர் அவருக்கும் ஊரு மட்டக்களப்புதான். அவருதான் பொத்தகத்தில வாசகம் எழுதித்தந்திய”

அவள் தனது விருத்தாந்தத்தையும் விஜயத்தின் நோக்கத்தையும் சுருக்கத்தை சுருக்கும் முறையில் சொல்லி முடித்தாள். கண்கள் குத்திவிட்ட கொப்புளங்கள்போல் ஊற்றெடுத்தன. சேலைத்தலைப்பால் அவற்றை முடிக்கொண்டாள். அவளை, அவளுடைய பேச்சை அவன் அப்படியே நம்பினான். அதிலே பொய்மையை, பாசாங்கை, புன்மையை, விகல்பத்தை அவன் காணவில்லை. காவியநாயகி கிடைத்து விட்டாள் என்ற திருப்திகூட அவனுக்கு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும்.

“இந்த மயக்கம் அடிக்கடி வருமா?”

“மாசம் ரெண்டு மூணுதாக்கு வரும்”

அவன் ஏற்கனவே எடுத்த முடிவு சரியாகிவிட்டது.

‘ஓ... நீயொரு ஹிஸ்டிரியாக் கேஸ்தான். நீமட்டுமா? பல்லாயிரம் பல்லாயிரம், பல்லாயிரம் தரங்கள் பல்லாயிரம் ஹிஸ்டிரியாக்களில் நீயும் ஒருத்தி’

மனசுக்குள் மெளனகீதமாய் முகாரி ராகத்தில் இசை கூட்டிப் பேசிக்கொண்டான். அந்த நோட் புத்தகத்தைப் பிரித்துப் பார்த்தான். அதைச் சக்கல் சக்கலாக கிழித்துக் கசக்கி நெருப்பிலிட்டு சாம்பலாக்கி அந்தச் சாம்பலையும் பஸ்பமாக்கிக் காற்றில் உருத்தெரியாமல் ஊ விடவேண்டும் என்று அவன் நினைத்தான். உணர்வை அடக்கிக்கொண்டு அதை அவளிடம் நீட்டினான். அவள் பார்வை செங்கருமை பாய்ந்த அவள் முகத்தில் நிலைத்தது. அதனூடாக அண்ட வெளியையும், பேரண்டவெளியையும், அப்பாலும், அதற்கும் அப்பாலும் பார்க்கமுனைந்தான்.

அவன் பார்வையில் பல யுகங்கள், பல சாம்ராஜ்யங்கள், பல நாகரீகங்கள் என்பன தரிசனை தந்தன. குலபாயே ராஷிதீன்கள் வாழ்ந்துகாட்டினார்கள் என அவனுக்கு ஊட்டப்பட்ட எளிய அழகிய முன்மாதிரிகள் அவன்முன் தரிசனை தந்தன. அந்த லூசியா (ஸ்பெயின்) வின் அல்-ஹம்ரூ மாளிகையின் நந்தவனங்களிலும், நிலா முற்றங்களிலும் உமையா சுல்தான்கள் கம்பீரமாக உலாவிவரும் காட்சிகள் கண்முன் விரிந்தன. அப்பாலியரும், துராணியரும், துருக்கியரும், ஈரானியரும் நடாத்திய வீர சாம்ராஜ்யங்கள் ராஜ கம்பீரம் நல்கின. முகல்-ஈ-ஆஸம்கள் ஹிந்துஸ்தானத்தின் மனோரமய மஹாசௌந்தர்ய மஹால்களிலும், குளிர் பூஞ்சோலைகளிலும் காதலியரோடு கைகோத்துச் சென்ற கலைக்கோலம் கண்முன் விரிந்தது. ஐ. நா. வின் சபா மண்டபத்தில் தத்தம் நாட்டின் ராஜப்பிரதிநிதிகளான, நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட முஸ்லீமர்கள் ஆரோகணித்திருக்கிறார்கள். ஷேக்குகளின் அந்தப்புரங்களில் நவீன ஹோட்டல் அறைகளில் உலக அழகிகள் துவண்டு, கசங்கிக்கிடக்கிறார்கள்.

பின் நிஜ உலகுக்கு வந்தவனாய் வீட்டுக்குள் சென்றான். சட்டைப் பைக்குள் கைவிட்டு கசங்கிய என்வலப்பை எடுத்துக் கொட்டினான். புத்தக இடுவலுக்குள் கைவிட்டு இன்

னொரு என்வலப்பை எடுத்துக் கொட்டினான். ஓர் உண்டி யலையும் எடுத்து உடைத்தான். 49 ரூபா 60 சதக்களை எண்ணி எடுத்தான்.

கொழும்பில் முஸ்லிம் பிரமுகர்கள் அளித்த வரவேற் பில் ஒரு மாபெரும் முஸ்லிம் நாட்டின் சட்ட அமைச்சர் பேசியதாக பத்திரிகையில் அவன் படித்த செய்தியை மனம் அசைபோட்டது.

‘ஸக்காத் செல்வத்தை புனிதமாக்கும் அருமருந்து, ஸகாத் வாங்க கடமைப்பட்டவர்களை நாம் தேடிச்சென்று கொடுக்கவேண்டும். நாம் அவர்களது நன்றிக்குரியவல்லர். அவர்கள்தாம் எம் நன்றிக்குரியவர்கள்’

‘Oh! Honourable Minister, you are great!
your words too, are marvellous’

‘அம்மணி நான் உன்னைத் தேடிவராதது என் குற்ற மல்ல. காரணம் நான் 400 ரூபாச் சம்பளக்காரன் மாத் திரமே. ஏழை வரி செலுத்தக் கடமைப்பட்டவன் அல்ல. என்னால் இயன்றது இவ்வளவுதான்’ என்ற மௌன மொழி யோடு திண்ணைக்கு வந்தவன் “இங்கே ஒரு 40 சதம் தா” என மனைவியைப் பார்த்துக் கேட்டான். மனைவி முன்னுணை யின் முடிச்சை அவிழ்த்தாள்.

(யாவும் கற்பனை)

— வீரகேசரி

1977.

அழிய இதயங்கள்

★

செம்பூக்கள் இழைத்த திரைச்சீலை போல சீழ்
வானம் செக்கச்சிவந்து விட்டது. கண்பட்ட இடமெல்லாம்
பரந்து கிடக்கும் குன்றுகளும், செம்மயமாகிச் சிரிக்கின்றன.
காலையிளஞ்சூரியன் மேலநோக்கி மெல்லமெல்ல உயர்கிறது.
அது, பேரித்தம் பழச்சாற்றில் தோய்த்தெடுத்த வட்ட
வடிவமான கோதுமை ரொட்டிபோல பேரழகு சிந்துகிறது.

ஷாம் தேசத்தின் தலைநகரான் திமிஷ்க்கின் மத்தி
யிலே, உள்ள நீர்ச்சுனை பாஸையின் கனிந்த இதயத்தைப்
பிரதிபலித்துக் கிடக்கிறது. இதயத்தின் இன்பக் கனவுகள்
சடத்தோற்றம் பெற்றெழுந்ததுபோல, உயர்ந்து வளர்ந்த
பேரிந்துகள் சுனையைச் சூழ்ந்து நிற்கின்றன. கலையின் செழு
மையைத் தனதாக்கிக்கொண்டு சோஸையின் மத்தியிலே கம்
பீரமாக நிற்கின்றது நகரின் பிரதான பள்ளிவாயில். அது
பாலை நிலத்தின் கனவின் நிறைவேற்றமாகக் காட்சி தரு
கிறது.

பாலைவனக்காற்று, மணலை வாரியிறைத்துக் கோர
மாக வீசங்குணமுடையது. அதற்குக் குளிர் இரவின் பனிச்
சுமையினால் அழுத்தம்பெற்ற மயக்கம் போலும், படுக்கை
விட்டெழும் சோம்பிய பெண்ணாக மெல்ல நெளிகிறது.

குளிரானது மயிர்க்கால்களைத் துளைக்கின்ற காலே வேளை. ஒரு பெருங்கூட்டம் பள்ளிவாசலின் உள்ளேயிருந்து வெளிவருகிறது. கூட்டத்தினர், வைகறைத் தொழுகையை இமாம் ஜமா அததாக நிறைவேற்றிவிட்டு வெளிவருகின்றனர். நித்திரை ஒரு சுகமாத்திரை. உழைத்துக்கழைத்த உடலைத் தேற்றிக்கொள்ள இரவு. நித்திரை தந்த புதுத் தெம்போடு உழைப்பதற்கும், உன்னதமான உலகைச் சமைப்பதற்குமாகப் பகல். இவற்றைப் படைத்தளித்த அல்லாஹ்வை இந்தச் சந்திவேளையில் துதித்து நன்றி செலுத்தியதிற்புன் அவர்களுக்கு வவ்வளவு மனநிறைவு. அவர்கள் தங்களின் இதயப் பூரிப்பை முகத்திலே தேக்கியவர்களாக வெளிவருகிறார்கள். அத்தோடு, தங்களையும் தாங்கள் மேற்கொள்ளப்போகும் முயற்சிகளையும், அவனது பாதுகாப்பு அரணுக்குள் ஒம்புவித்துவிட்டு வருகிறார்கள்.

இருவரைத் தவிர மற்ற எல்லோரும் வெளிவாயிலைக் கடந்து தெருவில் இறங்கிவிட்டார்கள். அவ்விருவரும் வெளிவாயிலுக்கு வெகு தொலைவில் வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். மஸ்ஜிதின் முகப்புக்கு நேரே. வளைவு நெளிவு இல்லாமல் ஓங்கி உயர்ந்து நிற்கின்றது. ஒரு ஈத்தமரம். மெல்ல நடந்த இருவரும் ஈத்தமரத்தை அடைந்ததும் தகைந்து நிற்கிறார்கள்.

காலேச்சூரியன் இருளைப் புறங்காணும் போரிலே வென்று நெட்டுயிர்க்கிறான். நீண்டகால உழைப்பின் சின்னமான பழைய பாத அணியும், பல இடங்களில் அண்டை போட்ட சறுவாலும், மேலங்கியும் ஓரங்கள் கரைந்து (பிசி நெடுத்துப்) போன தலை முட்டாக்கும் அணிந்திருப்பவர், அஹ்மத் பின் அஷ்காப் என்பவராவார். இளநரை கலந்த தாடியுடன் கூடிய வசீகரமான முகமும், தீட்சண்யம் மிக்க கண்களும், கன்னச் சுருக்கங்களும், நெற்றிப்பிரிகளும் அவரது மேதாவிலாசத்தை, எடுத்தோதுகின்றன. அவர், அந்நகரத்தின் மணியான மார்க்க அறிஞர், இறை பக்தர். மற்றவர், பல பேர்ந்து, திராட்சை, செய்ததூன் (ஒலிவ்)

தோட்டங்களுக்கு உரிமையாளர். நூற்றுக்கணக்கான ஒட்டகைகளுக்குச் சொந்தக்காரர். திமிஷ்க்கிலிருந்து நாணாதிசைகளிலுஞ் செல்லும் கரவன் பாதைகளில் அவரது பாலைவனக் கப்பலான ஒட்டகைகள் கலந்துகொள்ளாத பாதைகள் இல்லை. அப்பாதைகள் வழியான பிரயாணத்திலும், வியாபாரத்திலும் அவைகளுக்குப் பெரும் பங்குண்டு. அணிந்திருக்கும் ஆடைகளும், மிடுக்கான தோற்றமும், தகுதியைச் சொல்லாமல் சொல்லுகின்றன.

அஹ்மத் பின் அஷ்காப் அவரை நோக்கிப் பேச்சை ஆரம்பிக்கிறார்.

“ஹபீப், எனக்கு உங்களிடமிருந்து ஒரு முக்கிய காரியம் ஆக வேண்டியிருக்கிறது.”

“சொல்லுங்கள் ஹஸ்ரத் முடிந்தவரைக்குஞ் செய்கிறேன்”

“இன்ஷா அல்லாஹ்! இம்முறை ஹஜ்யாத்திரை மேற்கொள்ளலாமென்றிருக்கிறேன்.”

இந்த வார்த்தைகள் பண்ணையாரைத் தூக்கிப்போட்டன.

“என்ன நீங்களா? ஹஜ்யாத்திரை போகிறீர்களா?”

இந்தக் கேள்விமூலம் தனக்குண்டான வியப்பை அவர் வெளியிட்டார். அவரது வியப்புக்குப் போதிய காரணங்கள் இல்லாமலில்லை. அஹ்மத் சிறந்த மார்க்க அறிஞர்தான். அவரது ஈமான் இறை நம்பிக்கை சந்தேகத்துக்கிடமற்றது. விதிக்கப்பட்ட தொழுகை மாத்திரமன்றி, இரவெல்லாம் விழித்திருந்து, இரு பாதமும்நோக, முழங்கால் முட்டுகள் வலியெடுக்க இறைவனை வணங்குவார். நோன்பு நோற்பதில் குறைவைக்காதவர். தன்னிலும் எளியவர்களுக்குத் தன்னொவியன்றவரை உதவுபவர். இவற்றையெல்லாம் ஒழுங்

காக நிறைவேற்றுகிறவர்கள் தாம், இறுதிக் கடமையான ஹஜ்ஜை நிறைவேற்றுதற்கு லாயக்கானவர்கள் என்பதும் பண்ணையாருக்குத் தெரியாததல்ல. எவ்வளவுதான் உள்ளத் தூய்மையும், பேணுதலான சமய வாழ்க்கையுமிருந்தாலும், பண பலமற்றவர்களால் மக்கா யாத்திரையை நினைத்துப் பார்க்கவும் முடியாதே. அஹ்மத் பின் அஷ்காபோ ஆண்டை போட்ட ஆடைகளையே அணியுமளவிற்கு ஏழ்மையில் வாழ் பவர். மாணவர்கட்கு அறிவு புகட்டுவதின்மூலம் கிடைக்கும் அற்ப வருமானத்தைக் கொண்டு, மனைவி மக்கள் நிறைந்த தனது குடும்பத் தேரை இழுக்கமுடியாமல் இழுத்துக் கஷ்ட சீவனம் நடாத்துபவர்.

பண்ணையாரின் கேள்விகளின் உட்பொருளை உணர்ந்து கொண்ட அஹ்மத். ஒரு மெல்லிய புன்னகையை உதிர்த்து விட்டார்.

“ஹபீப்! நீங்கள் ஆச்சரியப்படுவது நியாயமானதே. உங்கள் கேள்விகளும் பொருள் பொதிந்தவையே. இந்த மிஸ்கீனாஸ் எப்படி இது சாத்தியமாகும் என்றுதானே நினைக்கிறீர்கள். அல்லாஹ்வின் நாட்டமும், நமது முயற்சியுமிருந்தால் எதுவும் சாத்தியமாகும் என்பதற்கு நானும் ஒரு முன்மாதிரி. இஸ்லாத்தின் ஐந்தாவது கடமையையும் நிறைவேற்றும் பாக்கியம் கிடைக்காதா என்று நான் ஏங்காத ஏக்கமில்லை, எனது எண்ணம் ஈடேற அருள்புரியுமாறு அல்லாஹ்வைப் பிரார்த்திக்காத நாளில்லை. பிரார்த்திருப்பவர்பால் தன் அருள்மாரியைச் சொரிகின்ற கொடையாளி அவனைவிட வேறுயார். “அல்லாஹ்வை நம்புங்கள்; உங்கள் ஓட்டகைகளையும் கட்டிவையுங்கள். எனப் பெருமானார் சொல்லியிருப்பதுபோல நான் அவனை நம்பினேன். நானும் பொழுதும் சிறு காசுகளாகச் சேமித்து வந்தேன்.”

என்று உணர்ச்சியோடு கண்கள் ஆனந்தக் கண்ணீர் மல்கக் கூறிமுடித்தார் அஹ்மத். அவரது வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும் பண்ணையாரைச் சுட்டெரித்தன.

“அஸ்தஸ்பிருல்லாஹ! அல்லாஹ் என்னை மன்னிப் பாடுகை. ஹஸ்ரத்! முன் யோசனையில்லாத எனது பேச்சை யெண்ணி வருந்துகிறேன். அதை நீங்கள் மன்னித்தாக வேண்டும்.”

என்று பண்ணையார் அஹ்மத் அவர்களின் கரங்களைப் பற்றிக்கொண்டு உணர்ச்சியுடன் கூறினார்.

“உங்கள் பேச்சிலே மன்னிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது ஹபீப், நீங்கள் பிழையாக ஒன்றையுள் சொல்லிவிடவில்லையே. இப்பொழுது விஷயத்துக்கு வருவோம். இன்ஷா அல்லாஹ். அல்லாஹ் நாடினால், துஸ்கஹ்தா தலைப்பிறையோடு பிரயாணத்தை ஆரம்பிக்க இருக்கிறேன். மக்கா போகும் பாதையிலே நன்கு பழக்கப்பட்ட, நல்ல நிலையிலுள்ள உங்களது ஓட்டகைகளிலொன்று எனக்கு வாடகைக் குத் தத்துதவ வேண்டும்.

“அதற்கென்ன உங்களிடத்தில் நான் வாடகையர் வாங்கவேண்டும்?”

“கூடாது வாடகையில்லாமல் நான் பெற்றுக்கொள்ள மாட்டேன்.

“இன்ஷா அல்லாஹ்! அப்படியே செய்வோம். நீங்கள் உங்கள் பிரயாணத்துக்கான ஆயத்தங்களை மேற்கொள்ளுங்கள்.”

மரத்திலிருந்து விழுந்த கனியொன்று நீர்ச்சனையிலே விழுகிறது. இளஞ்சூரியனின் ஒளியில் தகதகக்கும் நீர்ப்பரப்பில் அலைவட்டங்கள் விரிகின்றன. நீரின் தண்ணென்ற இதய நெஞ்சைக் குளிர்விக்கிறது.

“ஹைர் நல்லது, பிரிவோமே” பண்ணையார் இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டே, அஹ்மத்தின் கரங்களைப் பற்றியிருந்த தனது கரங்களை விடுவித்தார். அஹ்மத் பானையும், பிஞ்

சும், காயும், கனியுமாகக் குலைகட்டி நிற்கும் ஈத்தம் வட்டை
வாஞ்சையோடு பார்த்துவிட்டு நடக்கத்தொடங்கினார்.

— 2 —

திமிஷ்க்கின் ஒரு கோடியிலுள்ள மேட்டு நிலப்பகுதி.
அந்த இடத்தில் நின்று பார்த்தால், திராட்சைத் தோட்
டங்களும், ஈத்தஞ் சோலைகளும், ஒலிவ் மரங்களும் நிறைந்த
பசுந்தரைப் பகுதி கண்கொள்ளாக் காட்சியாகத் தொலை
வில் தெரியும். கல்லுங் கரடுமான இந்த மேட்டிலே முட்
செடிகளைத் தவிர வேறு தாவரங்கள் கிடையா.

படங்குகளாலான சிறிய கூடாரங்களும், ஈத்தந்தட்டி
களால் அமைந்த சிறு குடிசைகளும், கூரையற்ற களிமன்
சுவர்களைக் கொண்ட சிறு வீடுகளும் விரவிய சேரிதான்
இந்த மேட்டு நிலம்.

மேட்டின் ஒரு பாலில் ஈத்தங்கிடுகளால் வேயப்பட்
டிருக்கும் சிறு குடிசைதான் ஹஸ்ரத் அஹ்மத் பின் அஷ்
காபினுடையது.

குடிசையில் ஒளி பாய்கின்ற முற்பகுதியில், பழைய
ஒட்டகைத் தோலில் அமர்ந்திருக்கிறார் அஹ்மத் பின் அஷ்
காப். முன்பகுதியில் அவரைத் தவிர வேறு யாருமில்லை.
மனைவி அடுப்படியில் புகையோடு பேராடிக்கொண்டிருக்
கிறாள்.

அஹ்மத் பின் அஷ்காபின் முன்னே ஒரு தோற்பை
இருக்கிறது. அவர் அதை எடுத்துக் கட்டை அவிழ்த்துப்
பிரித்துத் தலைகீழாகக் கொட்டுகிறார். வெள்ளி நாணயங்கள்
கலகலத்துக் கொட்டுகின்றன. பையைப் பக்கத்திலே வைத்து
விட்டு நாணயங்களைப் பார்க்கிறார். அவரது முகம் மெல்ல
மலர்கிறது. கனத்துத் தொங்கும் செந்திராட்சைக் குலையை

நிகர்த்து நிற்கிறது. மேய்ந்துவிட்டுக் குட்டிகளைக் காண விரையும் ஆட்டின் முலைக்காம்புகள்போல கண்கள் கசிகின்றன.

பிரயாணத்துக்கான ஒட்டகைக்கும் ஒழுங்கு முடித் தாகிவிட்டது. மகாத்மியம் மிக்க துல் ஹஜ் மாதத்துக்கு முன்னறிவித்தல் கொடுக்கும், துல் கஹ்தாவின் கூனப்பிறை மேல் வானில் எழில்கூட்ட இன்னும் வெகுநாட்களில்லை. எனவே பிரயாணத்துக்கான மற்ற ஏற்பாடுகளைக் கவனிக்க வேண்டாமா; காலையிலே பண்ணையார் தெரிவித்த வியப்புக் குறிப்பை நினைவில் மெல்லாமலிருக்க அவரால் முடிய வில்லை.

நீண்ட நாளையக் கனவு, ஜீவன் முக்தி விகாரம் நிறைவேறப் போகிறதே என்ற அங்கலாய்ப்பில், உணர்ச்சி வசமாகி கணக்கிலே பிழைத்துவிட்டோமோ? குறைந்த தொகையைக் கூட்டிக் கணித்துவிட்டோமோ? என்ற சந்தேகம் அவரை அரிக்கத் தொடங்கியது.

நாணயங்களை மீண்டுமொரு முறை எண்ணிப் பார்க்கிறார். அப்பாடா! நிம்மதியை ஊட்டும் பெருமூச்சு மெல்ல வெளிப்போகிறது அவரது கணிப்புச் சரி. 'ஹஜ்' யாத்திரையை நிறைவேற்றப் போதுமான பணம் அவரிடமிருக்கிறது. நாணயங்களை மீண்டும் ஒவ்வொன்றாக எண்ணிப் பையிலே போட்டுச் சிக்காறாகக் சுற்றிக் கட்டிக்கொண்டார்.

அவரது ஏழு வயது மகன் கேவிக்கேவி அமுத வண்ணம் அவ்விடம் வருகிறான். எவ்வளவுதான் பக்தி மார்க்கத்தில் வாழ்பவராயிருந்தாலும் புத்திர பாசம் யாரைத் தான் விட்டது. தன் அருமை மகனின் அழகை கண்டு அவர் நெஞ்சம் கவலையடைந்தது. பிள்ளையை அணைத்துத் தனது மேலங்கியால் அவன் கண்களைத் துடைத்தார்.

“ஏன் மகன் அழுகிறாய்? உனக்கு யார் என்ன செய்தார்கள். எனப் பணிவுடன் வினவினார்.

“அ... டி... த... வீ... ட்டி... லே... இ... றைச்...
சி... தின்... னு... ருங் க... எ... னக்... குத்... தர... வே...
இல்... ல” என்று விக்கி விக்கிச் சொன்னான்.

அவரிதயம் சுருக்கென்றது. உணவு விசயத்தில் சிறு
பிள்ளைகளின் அவா எப்படிப்பட்டதென்பதைத் தெரிந்தி
ராத சடங்களா எனது அண்டை வீட்டுக்காரர், இவர்
அண்டையிலா குடியிருப்பது என் நினைத்து அவரிதவங்
கொதிப்படைந்தது.

வெளியே இருந்து வீசிய கழல்காற்று சுடு மணலை
அள்ளி இறைத்தது. விருந்தோம்பலைப்பற்றிப் பெருமானார்
எத்தனை விதமாகச் சொல்லிவைத்திருக்கிறார்கள்; வாழ்ந்து
காட்டியிருக்கிறார்கள். அந்த வள்ளல் நபியினைப் பின்பற்றும்
மூமீன்களா இவர்கள்! இந்த நினைவுப் பின்னலில் வந்த
ஆத்திரத்தை அவரால் அடக்க முடியவில்லை. காற்றோடு கடுகி
வீசுகிறது. காற்றையும் முந்திக்கொண்டு அவர் அண்டை
வீட்டை நோக்கி விரைகிறார். தவறை அவர்களுக்குணர்த்
தாத வரை அவருக்கு நிம்மதியேற்படப் போவதில்லை.

— 3 —

நடு மதியம். பாவ புண்ணியம் என்று பார்க்காமல்,
ஆனவழிகளிலெல்லாம் பணத்தைக் குவிக்கும் பண முதலை
களின் நெஞ்சங்களை உருவகித்து வெப்பத்தை உமிழ்கிறது
அந்தப் பிரதேசம். ஹஸ்ரத் அஹ்மத் பின் அஸ்காப்,
அவரது குடிசையின் முன் பகுதியில், அந்தப் பழைய ஓட்ட
கைத் தவிசில் அமர்ந்த வண்ணம் தோற்சுவடிகளைப் புரட்டு
கிறார். அவை அவர் கண்ணேபோற் பாதுகாக்கும் திருக்
குர்ஆன் பிரதியின் பக்கங்கள். அவர் தன் கைப்பட எழு
தியவை. அவர் முன்னால் உணவுகள் காத்திருக்கின்றன.
வாற்கோதுமை ரொட்டி, ஓட்டகை மாமிசக்கறி, போரீத்தம்

பழம்பாணி என்பன மண் சட்டிகளில் நிரம்பப்பட்டுள்ள கூசா போன்று உருவமைந்த தோற்பையில் நீர் நிறைக்கப் பட்டிருக்கிறது.

அவருக்காக அந்த உணவுகள் வெகுநேரமாகக் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றன. மிக அபூர்வமாகத்தான் அந்த இல்லத்தில் மாமிசம் வாங்கப்படும். அபூர்வமாக வாங்கப்பட்டது. என்பதாலோ சுவைபட தாளித மனம் நாசியைத் துளைக்கத்தக்கதாக சமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஈத்தம் பாணியும் அருமையாகத்தான் அங்கு காணப்படும் வறுமை என்பதற்காக வாரத்துக்கு ஒரு தரமாவது நாவுக்கு ருசியாக உண்ணக்கூடாதா? இன்று வெள்ளிக்கிழமை. வெள்ளிக்கிழமை முஸ்லீம்களுக்கு மகத்தான தினம். புனித நாள்.

ஐம்ஆ கலைந்து வீடு வந்தபோதே, அவருக்கு உணவு பரப்பப்பட்டிருந்தது. வீட்டுக்காரி உணவுகொள்ள சொல்லி விட்டு நீர் எடுக்கச் சென்றுவிட்டாள். மாலை நேரமாகி விட்டால் பூவலடியில் நெரிசல் கூடிவிடும் என்பதனால் நடு மதியத்தில் சுடுகரத்தையும் பொருட்படுத்தாது கணவனின் செருப்பை மாட்டிக்கொண்டு சென்றாள்.

அஷ்காப் குர்ஆன் ஒற்றைகளை அடுக்கிக் கட்டி வைத்து விட்டுச் சூனிய வெளியை கண்களால் துழாவுகிறார். அவர் உணர்வுகள் சூனியத்தோடு சூன்யமாகி, ஸ்தம்பித்து விட்டனவோ. கல்லால் வடித்த சிலை போலச் சலனமற்றுவிட்டதா? அவர் கண்கள் மாத்திரம் கண்ணீரைத் தாரையாக வார்க்கின்றன.

தண்ணீருக்குப் போயிருந்த மனைவியும் திரும்பிவிட்டார் உணவு வைத்தது வைத்தபடியே இருப்பதும், கணவன் அழுது வடிப்பதும் அவளை உலுப்பிவிட்டன. நீர்ப்பையை படியில் வைத்துவிட்டு கணவனுக்கு அருகமர்ந்தாள்.

“ஏனிப்படி அழுகிறீர்கள்?” என்று பதட்டத்துடன் கேட்டுவிட்டு அவர் பதிலுக்குக் காத்திராமலே,

“உணவு பதுவாச் செய்யுமே! ஏனின்னும் நீங்கள் சாப்பிடவில்லை?” என வினவிக்கொண்டே அவர் கண்களைத் துடைக்கப்போனான். அவர், அவள் கரத்தைத் தடுத்து விட்டு, துண்டை எடுத்துத் தானே துடைத்துக்கொண்டார். சிறிதுநேரம் அங்கு மௌனம் நிலவியது. பின் அஹமத்தே மௌனத்தைக் கலைத்தார். அவர் குரல் தீனமாக ஒலித்தது.

“இந்த உலகத்தில் அழுவதற்கு எவ்வளவோ காரணங்கள் இருக்கின்றன.”

“இப்பொழுது உங்களுக்கு என்ன நடந்துவிட்டது.”

“நமது துயருக்கு மாத்திரந்தான் அழவேண்டுமா? நமது சகோதரர்களின் துயருக்காக அழக்கூடாதா? உணவு முனியுமே என்றய், இந்த உணவு கிடைக்காத எத்தனையோ ஜீவன்கள் இந்த உலகத்தை முனிகின்றன, என்றறிவாயா?”

இதைச் சொல்லிவிட்டு மீண்டும் தன் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டார்.

“அண்டை வீட்டார் பசித்திருக்கும்போது நீங்கள் மாத்திரம் உண்ணாதீர்கள் என்ற பெருமானாரது பொன் மொழி ஞாபகத்திலிருக்கிறதா? நமது அண்டை வீட்டார் பசித்திருக்கும்போது நான் மட்டும் எப்படி இதைச் சாப்பிடுவது? நமது அண்டை வீட்டார் உண்டனரா? இல்லையா? என்பதை அறிய நாம் முற்பட்டோமா? இதை நினைந்து தான் அழுதுகொண்டிருந்தேன்.”

“அப்படியா இந்த உணவில் ஒரு பாகத்தைக்கொண்டு போய்க் கொடுத்துவிட்டு வருகிறேன்.”

மனைவியின் பதில் கேட்டு ஏளனச் சிரிப்பை மெல்ல உதிர்த்தார்.

“உனது உணவு இப்பொழுது அவர்களுக்குத் தேவையில்லை. அவர்களுக்கு அமைத்த நிஸ்கை உண்டு பசியாறித்தான் இருக்கிறார்கள். இனி இரவைக்குத்தான் அவர்களுக்குப் பசியெடுக்கும். அப்போது உன்னாலானதைக் கொண்டு போய்க் கொடு.”

“எனது நினைவைச் சபிக்க வேண்டும். ஏழெட்டு நாளா நான் அந்தப்பக்கம் போகவே இல்லை. அந்த வீட்டுக்காரி பாயும் படுக்கையுமாகி இன்றா நேற்று? அந்த மனுஷனும் உள்ளது உரியதையெல்லாம் வித்து வைத்தியம் பார்த்தார். கடன் படுவதற்கும் இனிப் போக்கிடமில்லை, செய்யுள் தொழில்களும் சரிவருவதில்லை. அல்லாஹ்தான் அவர்களைக் காப்பாற்றவேண்டும்.”

இதைச்சொல்லி முடிக்கும்போது அவளது முகம் சோகக்கடலாக மாறிவிட்டது. அவர் தொடர்ந்தார்.

“சற்றுமுன் நம்முடைய பயல் அங்கு போயிருக்கிறான். அவர்கள் இறைச்சி சாப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஒரு சிறு எலும்புத் துண்டையாவது அவர்கள் அவனுக்குக் கொடுக்கவில்லை. அதனால் அழுதுகொண்டு வந்தான். அப்பொழுது நீ அடுப்பங்கரையில் புகையோடு போராடிக் கொண்டிருந்தாய். தொடர்ந்தாற்போல் நாலைந்து நாள் பசி கிடந்திருக்கிறார்கள். தெருவில் போனவர் செத்த ஆடொன்றைக் கண்டு எடுத்து வந்திருக்கிறார். அதைச் சமைத்துத் தங்கள் பசிக்கும் வயிறுகளின் கொதிப்பை ஆற்றியிருக்கிறார்கள்.”

“ஐயோ! அல்லாஹ்! செத்த பிராணியின் மாமிசம் ஹரூமாச்சே.”

“ஹலாலான ஆகாரம் ஒரு கவளமாவது வைத்திருப்பவர்களுக்கு ஹரூம்தான். பிணத்தை உண்டுதான் உயிர் வாழ வேண்டுமென்ற நிலையிலுள்ளவர்களுக்கு அது ஹலால். இது பற்றித்தான் குர்ஆனை வாசித்துப்பார்த்தேன்.”

“அல்லாஹ்! வல்ல பெரியநாயனே! இதைக் கேட்கும்போதே வயிற்றைக் குமட்டுகிறதே.”

அவளுக்கு வயிற்றைக் குமட்டிச்சொண்டு வந்தது. வெளியே பாய்ந்து வாந்தியெடுத்துவிட்டுத் திரும்பினாள்.

“பார் நினைத்தாலே உனக்கு வாந்தியெடுக்கிறது. ம், அவர்களுக்கு இன்றையப் பொழுது போய்விடும். நாளைக்கும் பொழுது விடியுமே”

“அல்லாஹ்! கருணாமூர்த்தியே! இதற்குமேலும் அவர்களைச் சோதிக்காதே! நாம் வேண்டுமானால் ஒரு வேளை, இரண்டு வேளை கொடுத்துதவலாம். அதற்குமேல் நமக்குத் தெளவத்தில்லையே.”

“நானொரு நல்ல முடிவுக்கு வந்துவிட்டேன். ஹஜ்யாத்திரைக்கென்று நாம் சேமித்து வைத்திருக்கும் பணத்தை நமது அண்டை வீட்டாருக்குக் கொடுத்திடத் தீர்மானித்து விட்டேன்.”

“இஃதென்ன விபரீதம்! ‘ஹஜ்’ செய்வதென்ற ஹாஜத்துக்காக, பல வருடங்களாக ஏறும்புபோல உழைத்துச் சேமித்த தொகை அதிலே மாத்திரம் கை வைக்க வேண்டாம்.”

இதைக் கேட்டதும் அஹ்மத் அர்த்த புஷ்டியான ஒரு புன்னகை உதிர்த்தார்.

“அடி பேதைப் பெண்ணே! இதைவிட மேலான ஹஜ் இருக்கிறதா? இந்தப்பணம் நமது அடுத்த வீட்டாரின் வறுமையைப் போக்குமானால், நமக்கு ஏழுமுறை ஹஜ் செய்த தவாப் கிடைக்கும். நீ இதிலே ஒத்துழைத்தால் உனக்கும் அந்தப் பாக்கியம் கிட்டும்.”

“எனது அறியாமையைச் சபியுங்கள். இதோ உங்கள் பணிக்கு நானும் பச்சைக்கொடி உயர்த்துகிறேன்.”

— தினகரன்

1969

சங்கிலித் தொடர்கள் அறுகின்றன

★

ஜல்..... ஜல்..... ஜல்.....

சதங்கையொலி மங்களமாய் சுற்றிலும் இசை வார்க்க வழியெல்லாம் அழகுத் திருக்கோலமாய் அந்த வில்லுக் கரத்தை வேகமாக ஊர்ந்து செல்கிறது. சமாந்தரமான சரடுகளான மணலொழுங்கையில் நீண்டு செல்லும் வண்டித் தடத்தில் அந்தக் கரத்தையின் பவனி தொடர்கிறது. மன்னர்கள் ஆரோகணித்திருக்க புரவிகள் பூட்டிய அலங்காரத் தேர்கள் ராஜபாட்டையில் ஊர்ந்து சென்றனவாமே அக்காலத்தில். அவற்றின் நல்ல காலமாக்கும்; அவை என்றோ வழக்கொழிந்துவிட்டன. இல்லையெனில் அவை கர்வபங்கு முற்று மானமிழந்திருக்கக் கூடும்.

“ஜல்..... ஜல்..... ஜல்.....”

சுருதி பேதலிக்காமல் ஒரே சீராகச் சதங்கைகள் இசை பெருக்குகின்றன! என்றால் என்ன அர்த்தம்? காளை அவ்வளவு அநாயசமாக முறுகல், முரண்டல், தகைதல்

இன்றி வாவயமான தன் பணியை நிறைவேற்றுகின்றது என்பதுதான்.

ஜல் ஜல்..... ஜல்

சதங்கையொலி வாண்டுகளின் செவிப்பறைகளில் பட்டுத் தெறித்ததுதான் தாமதம், தேன் சிந்திய இடத்தில் எறும்புகள் திரள்வதுபோல படலைகளுக்குள் மூட்டம் போட்டுக் குவிந்து விட்டார்கள். அந்தக் கரத்தைப் பவனி அவர்களுக்கோ கண்கொள்ளாக் காட்சி. வாண்டுகளுக்கு மட்டுமென்ன, கண்படைத்த அனைவருக்குமே அது கண்கொள்ளாக் காட்சிதான்.

‘நெத்திப் பொட்டன், வள்ளிவாலன், நாலுகாற் சிலம்பன், ஒருசாண் சுளியன் டோவ் .. ஒடியாங்கடோவ்.....!’

காளையின் அங்க இலட்சணங்களைக் காரணப் பெயர்களாக்கி வாய்நிறைய மொழிந்து மகிழ்வதோடு காட்சி காண மற்றவர்களுக்கும் அழைப்பு விடுப்பது அவர்களுக்கு நாளாந்த பொழுதுபோக்கு. தாங்கள் நிற்கும் கடவல்களைக் கடந்து கண்ணுக்கு மறையும் வரையில் சும்மாளமிட்டுக் களிப்பார்கள். இன்றும் அவர்கள் அதே பணியின் சட்டங்களும் சம்பிரதாயங்களும் பிழைக்காமல் செய்துமுடிக்கின்றார்கள். கரத்தையை விடவும் அதை இழுக்கும் காளேதான் அவர்களின் சும்மாளத்திற்கு முக்கிய காரணம்.

மயிலை நிறப் பின்னணியில் பால் வண்ணத் திட்டுக்கள்; வெற்றியிலே பரந்த பொட்டாய் கால் மூட்டுக்களுக்குள் அடிவயிறு முழுவதும் மறையாய்க் காட்சிதரும் அந்தக் காளே எவரைத்தான் கவராது? நிமிர்வான தலையெடுப்பும், மதர்த்த இள முலைகள் ஒட்டித் தளும்புவதுபோன்ற ஏரிக் கட்டும், தொங்கும் கழுத்துச் சவ்வும்கூட அமைந்த கம்பீரம் வேறு. ஏரிக்கட்டிலிருந்து ஒருசாண் தொலைவில் முதுகுச்சளி ஆழர்வமாகச் சில காளேகளுக்கு அமைகின்ற ராஜ இலட்

சணமாகும். அந்தச் சுழியும் இந்தக் காளைக்கு அமைந்து விட்டது.

அருமையிலும் அருமையாக ராஜயோகம் உள்ளவர்களில் ஆயிரத்தில் ஒருவருக்குத்தான் இப்படியொரு காளை வலம்புரிச் சங்கு கிடைப்பதுபோலக் கிடைக்குமாம்.

கரத்தையின் சாரதியாகவும் பிரயாணியாகவும் தானையொருவராய் அமர்ந்திருக்கும் சேமன் இப்ரூகீம் ஒரு ராஜயோகிதான். காளையும் அவரது பட்டியிலே வளர்ந்ததுதான். காளை கரத்தை இழுக்கத் தொடங்கிய சப சகுனமோ முதலாவதாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட கிராமச் சங்கத் தேர்தலில் அரும்பொட்டில் வெற்றியும்; சேமன் பதவியும் வசய்த்துவிட்டன.

ஒழுங்கையிலே எதிர்ப்பட்ட ஒருவர், சால்வையை எடுத்துக் கம்முக்கட்டில் இடுக்கிய வண்ணம் தலைகுனிந்து விலகிச் செல்கிறார். சேமன் இப்ரூகீம் தெருவில் இறங்கி விட்டால் ஏகப்பட்டவர்கள் இப்படியொரு தண்டனையைத் தங்களுக்குத் தாங்களே விதித்துக்கொள்ளார்கள். பெண்கள் எதிர்ப்பட்டாலும், முக்காடுகளைச் சிக்காராக இழுத்துப் போட்டுத் தட்டி வேலிகளில் முட்டிக்கொள்வர்.

‘ஜல் ஜல் ஜலஜலஜல் ஜல்’

சதங்கையின் சுதி கூடுகிறது. வீடு நெருங்குகிறது என்பதற்கு அது அடையாளம்.

‘சலா...ர்... சலீ.....ர்’

‘சிக்கு ஹரூங்குட்டி’ என்ற வார்த்தைகளை ஆத்திரத்தோடு முழங்கிக்கொண்டு மூக்கணங் கயிற்றை இழுத்துப் பிடித்தார் சேமன் இப்ரூகீம். காளை, கழுத்துச் சலங்கைகள் கலகலக்க, தலையை நிமிர்த்தி முன்னங்கால்களால் நிலத்தை ஒங்கி உதைத்துக்கொண்டு தகைத்தது.

கையிலே மஞ்சள் நீர்கொண்ட மண்சட்டியோடு தனக்குச் சிரிப்புச் சிரித்தவளாக கலகலத்து நிற்கின்றாள் ஒரு சிறுமி.

‘சலார்..... சலீ.....’

எஞ்சியிருந்த மஞ்சள் நீரையும் அவர்மீது வளமாக இறைத்துக் குதித்துக் குதித்துக் குலுங்கிச் சிரித்தாள். அது என்ன சிரிப்போ? அது என்ன கும்மாளமோ? அவளுக்குத் தான் என்ன துணிச்சல். பெரியவர்களே கண்டு பயங்கலந்த மரியாதை பண்ணும் சேமன் இப்ரூகீம் மீது இப்படியொரு காரியத்தைச் செய்துவிட்டுக் கும்மாளம்போட எவ்வளவு நெஞ்சமுத்தம் வேண்டும்! கணப்பொழுதிலே சேமனின் கோபமும் அடங்கிப்போயிற்று. அதுதான் என்ன அதிசயம்.

‘என்னடி பேத்தி, தாத்தாக் காறி வெடிச்சிற்றாளா?’ என்று விகடமாக வினவிய வண்ணம் சால்வையால் தலையையும் முகத்தையும் துடைத்துவிட்டார் அவர்.

‘தாத்தா காலம்பொறவே பெரிய மனிசாப் போச்சுது. அப்பச்சி எப்ப திரும்பிவருவியள் எண்டு பகலெல்லாம் காத்துக்கிருந்தன் மஞ்சள் தண்ணி ஊத்தி!

சொல்லிவிட்டு கிசக்கென வளவுக்குள் ஓடி மறைந்தாள். அவளுக்கோ வெற்றிப்பெருமிதம்.

‘சேமன் அப்பச்சிக்கு வாய்க்ககச் சீக்க மஞ்சத் தண்ணி ஊத்திற்றேன்.’

‘அடியேய், சேமன் அப்பாச்சிக்கி ஏண்டி ஊத்தினாய்’ தாய்க்காறி பதறிக்கொண்டே கேட்டாள்.

‘ஊத்தினு என்னவாம், செமிலத்து முத்தம்மாவுக்கு ஊத்தலாமெண்டா, காதர் மச்சானுக்கு இறைக்கலாமெண்டா .. பாத்துமா மச்சிர பொடவையெல்லாம் பூசலா

மெண்டா, சேமன் அப்பச்சி மாத்திரம் என்ன கொம்பா? அவரும் நம்மட அப்பச்சிதான்!

அவள் தனது செய்கையை ஆதாரபூர்வமாக நியாப் படுத்திக் கொண்டிருந்தாள். அவளின் துடுக்கான வார்த்தை களைக் கேட்டு குறுஞ் சிரிப்பை உதிர்த்துக்கொண்டே சேமன் மாட்டைச் சாயக்கிறார்.

‘ஜல் ஜல் ஜல்’

அவர் அணிந்திருந்த பட்டுச் சால்வை, வெள்ளை வெளியன், போனகிரிச் சாறம் எல்லாம் மஞ்சள் படிந்து விரசமாகக் காட்சி தந்தன.

சதங்கைச் சத்தம்கேட்டு சேமனின் மனைவி ஆசுரூ உம்மா கடப்படிக்கு ஓடிவந்தாள். உழலைக் கடப்புக்குக் குறுக்கால் போடப்பட்டிருந்த மாங்குக் கம்புகளை வேகமாக உருவியெடுத்து வழியைத் திறந்தாள். கரத்தை கரத்தைக் குடிலுக்குள் வேகமாகப் போகின்றது. கீழே இறங்கி காளை யின் பூட்டான் கயிற்றை உருவிவிட்டுக் கரத்தையை முட்டிலே வைத்துவிட்டு வெளியே வந்தார். அவரது கோலத் தைக்கண்ட மனைவிக்கு வந்த சிரிப்பை அடக்கமுடியவில்லை.

‘அவளுக்கிட்ட வகையாக மாட்டிக்கிட்டீங்க என்ன?’

‘அந்தச் சின்னத் தொழுப்புறி மஞ்சத்தண்ணியக் கொண்டாந்து சிலாவி உட்டுட்டாள்.’

‘காலத்தால நீங்க போனபொறகால மருமகள் வந்து விஷயத்தைச் சொல்லிற்றுப் போனா’

‘பொட்டி கொண்டுபோற அடுக்கப் பாக்கல்லய?’

‘ஏன் அடுக்குப் பண்ணாம. பச்சரிசி குத்திப்போட்டன். கோழிமுட்டை இருவத்தஞ்சி கூட்டம் பண்ணிற்றன். நல்

லெண்ணைப் போத்தலுக்கு சேகுக்கிட்ட காசு குடுத்து அனுப்பியிருக்கிறன், நிலாக் காலந்தானே ராவுக்குப் போக எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செஞ்சிற்றன், சோறு எலச்சிப் போகும் - கெதியா மேலக் கழுவிக்கிட்டு வாங்க'

இருவரும் வீட்டுக்குள் சென்றனர். மடியை அவிழ்த்துக் கடதாசியால் சுற்றப்பட்ட பொட்டலமொன்றை மனைவியிடம் கொடுத்துவிட்டு இடுப்பு வாரைக் கழற்றி சுவர் மாங்கொம்பிலே தொங்கவிட்டார். அதே மாங்கொம்பில் தொங்கிய சாரணையும் சால்வையையும் எடுத்துக்கொண்டு கிணற்றடிப் பக்கம் சென்றார்.

ஆசுர உம்மா பொட்டலத்தைப் பிரித்துப் பார்த்து விட்டு மீண்டும் பழையபடி மடித்து பௌத்திரப்படுத்தி பெட்டகத்தைத் திறந்தாள்.

'ஏங்கா புள்ளே பொட்டகத்துக வைக்காய், புள்ள யளக் கூப்பிட்டுக் கேட்டுகா.'

மேல் கழுவி உடை மாற்றிக்கொண்டு வந்த சேமன் மனைவியைத் தடுத்தார்.

'பொன்னுக்கு வாங்கிப் புதனுக்கு உடுக்கச் சொல்லி சும்மாவா சொல்லியிருக்காங்க'

'லெக்கா லெக்கா' நீயும் ஒண்ட பத்தாசியும், பொழுது அசரூல சாஞ்சிற்று, புதன் பொறந்த மாதிரித்தான். புள்ளயக் கூப்பிட்டுப் போட்டுடு. மூணு மாசமா என்ன அலைக்காத விதமாக அலக்கழிச்சிப் போட்டான் அந்த ஆசாரி. நாளத்தான் இழுத்தடிப்பான். எண்டாலும் அவன்ர வேல வேலயாத்தான் இருக்கும்.

ஆசுர பெட்டகத்தை மூடிவிட்டு திண்ணைக்குவந்து அமர்ந்து கடதாசியை விரித்தாள். தங்கத்தால் செய்த

அந்த நகைகளின் பிரகாசம் அவள் வதனத்தில் கொடி விரித்தது. குசினியிலே தயிர் கடைந்துகொண்டிருந்த மூத்த வள் கலந்தர் நாச்சி அசுப்பறிஞ்சதும் மத்தை அப்படியே வைத்துவிட்டுத் தாயிடம் வந்தாள்.

‘தங்கச்சி எங்க மனே! கூப்பிடுகா தங்கச்சிய’.

‘புள்ளே! மைமுநாச்சி! வாப்பா அரமுடி சலங்கைக் கோர்வை கொண்டாந்திருக்கா. ஓடியா கிளி. ஓடியா போட்டுப் பாப்பம்.’

தந்தையின் பணிப்பையேற்று புறவளியில் சாம்பலப் பம் சுட்டு விளையாடும் தங்கச்சியை பெரிதாதக் குரல் கொடுத்து அழைத்தாள் மூத்தவள். பிறந்த மேனியாக சாம்பல் அனைந்த கையோடு ஓடிவந்தாள் இளையவள். நாலு வயசு மதிக்கலாம்! அவளுக்கு மூத்தவனான காக்காவும் அம் மணக் கோலத்தில் ஓடிவந்தான். சின்னவள் சேமனின் மடியில் தொப்பென்று விழுந்தாள். அவளை அவர் தூக்கிப் பிடிக்க மனைவி தகதகதங்கங் கொண்டிழைத்த அரைமுடி சலங்கைக் கோர்வையை இடுப்பிலே அணிந்துவிட்டாள். அரணுக்கொடி; சிறிய அரசிலை வடிவத்தில் கொத்து வேலைப் பாடுகள் கொண்டு செய்யப்பட்ட அரைமுடி அதிலே தொங்கியவாறு அவளது பெண்ணுடம்பை சம்பூரணமாக மறைத்து நின்றது. அரைமுடியின் இரு பக்கங்களிலும் இடுப்பைச் சுற்றி அரும்பு இழைத்த மாங்காய் வடிவச் சலங்கைகள். தாரகைகளின் நடுவில் தன்மதிபோல அரைமுடி சலங்கைக் கோவை ஜகஜோதியாய் ஒளி வீசியது. பிள்ளையின் முகத்தில் மாத்திரமல்லாது பெற்றோரின் வதனங்களிலும் பூரிப்பின் ஒளிக்கீற்றுக்கள் கிளித்தட்டு விளையாடின. ‘எனக்கில்லயா?’ என மகன் முணுங்கினான். காரையும் கையிலே குண்டுக் காப்புகளும், தம்பித் துணையனும், பூணிட்டிழைத்த புலிப்பற்களிரண்டும் கேயர்த்த அரணுக் கொடியோடு அவன் காட்சி தந்தான். அவை வெள்ளியாலானவை.

‘உனக்குத்தான் இதெல்லாம் போட்டிருக்கென்னடா?’ என்றவாறே அவன் முதுகை ஆறுதலாகத் தடவிக்கொடுத்தார் தந்தை.

‘தங்கச்சிக்கும் அரமுடி சலங்க முந்திக் கெடந்தானே அவவுக்கு புதிசா எணக்கித் தந்திருக்கென்ன?’

பையன் விடுவதாக இல்லை. அவனை எப்படிச் சமாளிப்பதென்று தெரியாமல் பெற்றோர் இருவருமே பேந்த விழித்தனர், சேமனுக்கு ஒரு யோசனை தட்டியது.

‘ஆம்புளயள் தங்கம் போடப்படா மனே! போட்டா அல்லா நெருப்பிலே போடுவான். கொழும்புக்குப்போய் நல்ல வடிவான மலையா தொப்பி வாங்கிக்கந்து தாறன்; வண்ணம் வண்ணமான படமெல்லாம் இரிக்கும். பொண்டுகள் குத்துக்கரணம் போட்டாலும் அவியளுக்குக் குடுக்கிறல்ல.’

தந்தையின் மகுடிக்குத் தனயன் அடங்கிப்போனான். சிறு பிள்ளைகளிரெண்டும் கும்மாளமிட்டுக் கொண்டு புறவளவுப் பக்கம் ஓடினர். அரைமுடி சலங்கைகள் கலீர்கலீர் என இசைபெருக்கி ஓய்ந்தன. மூத்தவள் தங்க நகைகளைக் கண்ட உற்சாகத்தில் அணிந்திருந்த வெள்ளி நகைகளை மளமளவென்று கழற்றிக் கொண்டிருந்தாள். சேமனுக்கோ பசிகுடலைப் பிராண்டவே எழுந்து குசினிக்குள் சென்றார். அவருக்கு விருப்பமான பணையான் மீன் கறியும், வரால் பொரியலும், மீன் போட்டுச் சுண்டிய திராய்ச் சுண்டலும் கறிகளாய் இருந்தபடியால் ஒரு பிடிபிடிக்கத்தொடங்கினார்.

‘ஹோவ்.....’

கனமான தொண்டையிலிருந்து கிளம்பிய அசுரமான ஏவறையோடு வெளியே வந்த சேமனின் முன்னால் மூத்தவள் தங்க நகைகளால் பூத்துக் குலுங்கிப்போய் நின்றாள்.

அவர் கண்களையே அவரால் நம்ப முடியவில்லை. தன் எதிரில் நிற்பது தனது மகளா? அல்லது தேவலோகத்திலிருந்து இறங்கிய 'ஹூர்லின்' பெண்ணா என்று அவரால் நிதானிக்க முடியாதிருந்தது. சந்தன நிறத்தில் கொடிபோன்ற தேகவாகுடன் இயற்கையான அழகுச் சிலையான அவள். தகதகக்கும் தங்க ஆபரணங்களால் மெருகுபெற்று நின்றாள். கழுத்தோடு ஓட்டிய ஓட்டியாணம், நீண்டு தொங்கும் மணிச்சரம், காதுகளிற் கூர் அல்லுக்குத்தும், சிமிக்குவாளியும் பூனைக்குட்டி கையில் தாவத்துக்கொடி, மணிக் கட்டுக்களில் கட்டுவளையல் காப்புக்கள். வைத்தகண் வாங்காது அவளின் திருக்கோலத்தைப் பருகிக்கொண்டு நின்றார்.

“போதும். புள்ளைக்குக் கண்பட்டுப் போகும். தாய் தகப்பன்ட கண்தான் ஓரமாப்படும்.

மனைவி அவர் கவனத்தைக் கலைத்தாள்.

‘போடி பைத்தியகாரி. என்ற புள்ளைக்கி என்ற கண்படுகிறதாவது.’

சேமன், திண்ணைக்கு வந்து சாடை விரித்துக்கிடந்த கற்பன் பாயின் படிப்பை விரித்துவிட்டு சிரமத்தோடு அமர்ந்தார். மகள் உற்சாகத்துடன் மத்துக்கடையும் வேலையைத் தொடர்ந்தாள். தாய்க்காறி காய்ந்த கொச்சிக்காய்கள் சிலதையும் உப்புக் கற்கள் ஒரு கிள்ளும் எடுத்து அடுப்புத் தணலில் போட்டாள்.

‘பாத்யளா? கொச்சிக்காய் புரையேறவுமில்ல, உப்புக்கல்லு வெடிக்கவுமில்ல. கண்படாது எண்டயள்?’

சொல்லிக்கொண்டே வெற்றிலை வட்டாவுடன் கணவனுக்குப் பக்கத்தில் வந்தமர்ந்தாள்.

சேமன் இபுறகீழுக்கு இந்தமுறை வேளாண்மையும், புகையிலையும் அட்டி சொல்லாமல் அறுவடை வழங்கின.

சேமன் பதவியால் பணச் சிலாக்கியங்கள் தாராளமாகக் கிடைத்தன. ஆதலால் மனைவி மக்களின் வெள்ளி நகைகளைத் தங்க நகைகளாக மாற்றத் துணிந்தார். வெள்ளி நகைகள் கௌரவக் குறைவாகி, தங்க நகைகள் பெருவழக்காகி தலைவைக்கத் தொடங்கி விட்டனவல்லவா? சேமன் அதில் பின்நிற்கலாமா? இந்தப் போகத்தோடேயே மகளின் திருமணத்தையும் செய்து முடிக்க அடுக்குப் பண்ணத் தொடங்கினார்.

ஆசுறா உம்மா பழப்பாக்கைத் பாக்குவெட்டி இடுக்கினால் நறுக்கென வெட்டினாள். பாக்கு இரு துண்டாகியது. தோல் சீவி அரியத் தொடங்கினாள்.

‘உம்மா’ உம்மா லெக்கோவ் கிணத்தடித் தென்னங்கள் பூள தள்ளிற்றுக்கா. என்ன பென்மும்பெரிய பாள? பாளைக் கலியாணம் எடுக்கவேணும் உம்மா, சனங்களக் கூப்பிடுகா.’

தன் வேலையை முடித்துவிட்டுக் கிணற்றடிக்குச் சென்ற மூத்தவள் பாலையைக்கண்டு கும்மாளமிட்டாள்.

‘என்ன புள்ள நீ குழந்தை மாதிரி ன் என்ற உடனே பாளக்கலியாணம் நடத்திடலாமா? பொரிவகை ஆயத்தப்படுத்த வேணும்; மஞ்சலரைக்க வேணும், வெடில் வாங்க வேணும், வாற சனங்களுக்கு தின்னக் குடிக்க வாயில போட ஆயத்தப்படுத்த வேணும். நாளைக்கி நல்லநாள். அத நாளைக்கிப் பாப்பம்.

மகள் தாய்சொல்லைத் தட்டமுடியாமல் தன்வேலையில் ஈடுபட்டாள். ஆசுறா உம்மா பாக்குச் சீவலைக் கணவனிடம் கொடுத்துவிட்டு காம்பு கிள்ளி வெற்றிலைக்குச் சுண்ணும்பு தடவினாள். சுண்ணும்பு தடவிய வெற்றிலையை மடித்து கணவனிடம் நீட்டியவாறு பேச்சை ஆரம்பித்தாள்.

‘மத்தியானத்துக்கு முந்தி காக்கா பொண்டிவந்து போனா.’

சேமன் வெற்றிலை பாக்கை அதக்கிக்கொண்டிருந்தார். கடைவாயில் வீணி வழியப்போவதைக் கண்ட மனைவி படிக்கத்தை எடுத்து ஏந்திப் பிடித்தாள். படிக்கத்தில் உமிழ்ந்துவிட்டு, கடைவாயை கையால் அராவிக்கொண்டார். அவள் படிக்கத்தைக் கீழே வைத்துவிட்டு புகையிலை நறுக்கையும், கைப்புப் புளகையும் எடுத்துக்கொடுத்தாள்.

‘காக்கா இந்த வருத்தத்தாலே பொளப்பேனா இல்லையோ எண்டு ஓசியத்துச் சொல்லுகாராம். கண்ணேடு மகன்ர கலியாணத்தப் பண்ணிப்பார்க்க வேணுமெண்டு அங்கலாய்க்காராம்.’

‘அதற்கென்ன செய்யிறதானே’

நாம ஏர்கோலம் பண்ணாம அவிய எப்படிச் செய்யிறது.’

‘அவகட புள்ளக்கி கலியாணத்துக்கு நாமென்னத் தகா பண்ணுற. அவக தொடங்கினா நாமளும் போய்நிண்டு செய்துமுடிச்சிற்று வரலாம்.’

‘பெண் நம்மட பெண்ணா இருக்க, நாம அடுக்குப் பண்ணுறல்லயா?’

‘இந்தா நான் படிச்சிப் படிச்சிச் சொல்லிற்றன். அந்தச் சம்மந்தம் நமக்கு வேணாமெண்டு. எங்கயாவது ஒரு பெண்ணப் பாக்கச் சொல்லு. நாமளும் ஒரு உதவி ஒத்தா சையைச் செய்வம்.’

‘அந்த மாப்பிள்ளைக்கு சாணைக் கூறபோட்ட பொண் நம்மட பொண்தான். நம்மட அப்பா பாட்டன் பூட்டன் காலத்திலிருந்து வந்த வழக்கத்துக்கு மாறு செய்யாதங்க.’

நீங்க மாமாட மகன். ஒங்கம்மா எனக்கு சாணக்கூற போட்டா. இது பரம்பரையா வந்த சங்கிலித்தொடர். அத அறுக்காதைங்க. அல்லாக்கும் பொருந்தாது. எனக்கும் மார் மடிதாங்காது.

இதைச்சொல்லி முடிக்கும்போதே பால் சுரந்த முலை யாக அவனது கண்கள் உடைந்து சொரிந்தன.

‘அதுக்கெல்லாம் இரு தெறத்தாரிட்டயும் தகுதி இருந்திச்சு செய்தாங்க. என்ற தகுதிக்குக் குறைஞ்ச இடத்தில மாப்பிள்ளை எடுக்கமாட்டன். அதுகும் ஊட்டுக்கு வாற முதல் மாப்பிள்ளை.’

அவளுக்கு அமுறை ஆகரோஷமாக மாறியது.

‘எண்ட காக்காக்கு ஒண்டும் தகுதி கொறயல்ல. இரண்டு மூணு வருசத்துக்குள்ளதானே அவர்ர சொத்து சொகமெல்லாம் அழிஞ்சிச்சி. போன செவ்வம் திரும்பிவர நாளெடுக்காது. இப்ப பாலில்லாட்டியும் பால் வார்த்த பான என்ற காக்கா. அத மறந்திராதீங்க. ரெண்டு மூணு முறை வெள்ளாமையும் போயில வாடியும் கையுட்டுச்சி கடசியாக காணிய அடவு வச்சி மூன்று போயில வாடி வச்சார் ஒளக்கலாமெண்டுதான். அவர்ர போதாக்காலம் போயில கண்டுகளையும் வெள்ளம் அள்ளிக்கிட்டுப் போயிற்றுது. அவர்ர காணி பூமியையும் நீங்கதானே அறிதியாக்கி எடுத்தீங்க. அது எங்கட பாட்டன் பூட்டன் சொத்து. அத பொறத்தியான் வந்து ஆள நானுடமாட்டன். அந்த மகுமுது மரைக்காண்ட மகன் எண்ட ஊட்டுக்கு கால மிரிக்க உடமாட்டன்.’

‘மகமுதர மகன்தானே வேணும்; அத நானும் கை கமுவிற்றன்.’

அவளுடைய முகத்தில நம்பிக்கை ஒளி பிரகாசமிட்டது.

‘நான் போடி மாத்திரமல்ல. இப்ப சேமன். உத்தியோகம் பார்க்கிறவன். எனக்கு மருமகனா வாறவனும் உள்ள இடத்துப் பிள்ளையா, உத்தியோக காரனாகதான் இருக்கவேணும். அதுக்கேத்த மாப்பிள்ளையா பாத்துட்டன். நீ கவலப்படாத.’

‘இந்தச் சேமன் பதவி எங்கால வந்திச்சி. ஒங்களுக்கு எதிராக ஒங்கட தம்பி எலக்சன் கேட்டாரே. என்ற காக் காவும் என்ற குடும்பமும் சேந்து ஒங்க துண்டும் பெட்டிய நெறப்பினதாலதான் வெண்டங்க. சேமன் பதவியும் வந்திச்சி. ஒங்கள வெல்லவைக்க என்ற காக்கா பட்டபாட்ட மறந்திற்றியள். அவர்ர வண்டில்ல மஞ்சக்கொடி கட்டி சனத்த ஏத்திப்பறிச்சார். மருமகப் பொடியன் பத்துத்தரம் கள்ளத்துண்டு போட்டான். எண்டு பெருமையாய் பீத்தி யடிச்சயளே. ஆக அஞ்சி துண்டாலதானே வெண்டங்க.’

சேமன் இபுறகீம் ஊறிவந்த எச்சிலை பளிச்சென்று படிக்கத்தில துப்பினார். பின் எழுத்துநின்று,

‘ஒண்ட காக்கா பொண்டி போட்ட சாணக் கூறைய இப்பவே கொண்டுபோய்க் கொடுத்திற்றுலா’ என்று உறுதியாகக் கூறிவிட்டு பட்டுச் சால்வையை உதறித் தோளில் போட்டார். ஆசுற பேயறைந்தவள்போல பெருமூச்செறிந்தாள். காளை கொசுக்கடிக்காக தலையை அசைக்க கழுத்துச் கலங்கைகள் ‘ஜல் ஜல்’லென ஒலித்தன.

— மல்லிகை
1978

சாதிகள் இரண்டே

★ கிலுட்டு பாஸ் அசலாட்டியமாக நடக்கின்றபோது அடியறுந்த கொடி காற்றிலே அலைப்புறுவதுபோல இருக்கும். அந்த நடையில் அலாதியான ஒரு கவர்ச்சி உண்டு. தனக்கே சொந்தமான அந்த அசல் நடையிழந்து ஒரு புதிய நடையைத் தத்தெடுத்தபோது அவன் பட்ட சிரமம் பச்சையாகத் தெரிந்தது.

நெடுஞ்சாலையில் இருந்து கிராமங்களை நோக்கிச் செல்லும் கப்பிப் பாதையில் அவன் நடந்துசென்றான். சிங்களவர் மத்தியில் சிறுபான்மை இனத்தவர் செய்திருக்கும் ஊடுருவலைத் துடைத்தெறிவதென்ற திடசங்கற்பத்துடன் கருங்கல்லாய் அழுத்திய இனவெறியின் பாரச் சுமையுடன் தினவெடுத்த தோள்களை உயர்த்திப் போர் முனைக்குப் போகும் தளபதியின் துறுதுறுப்புடன், கையிலே கசிப்பு நிறைந்த போத்தலுடன் அவன் நடந்தான். கப்பிப்பாதை நெடுஞ்சாலையுடன் முட்டுகின்ற சந்தியில் வானுயந்து நிற்கும் அப்புக்காமி முதலாளியின் கடையிலிருந்துதான் அந்த வீர நடை ஆரம்பமானது.

ஊருங்காலும் அடங்கியபின் ஒரு போத்தல் கசிப்பையும் பருகவேண்டும். அது தரும் அதீத வெறியில் உத்வே

கம் பெற்று தனது குடிசைக்கு அண்டையில், கிழக்குப்புறமாக உள்ள தமிழர்களதும், முஸ்லிம்களதும் குடிசைகளைக் கொழுத்தவேண்டும், காரியமானதும் அப்புஹாமி முதலாளி நூறு ரூபா அன்பளிப்புச் செய்வார்.

பாதையின் இரு மருங்கிலும் இருந்த காட்டை அழித்து, குடும்பத்துக்கு ஓர் ஏக்கர் அடைத்து அத்துமீறிக் குடியேறி இருக்கின்றனர், நிலமற்ற ஏழைகளான சிங்கள, தமிழ், முஸ்லிம் மக்கள். அந்தக் குடியேற்றத்திற்கு அப்பால் உள்ள பகுதியோ நீளமான குன்று.

அப்புஹாமி முதலாளி, மேலும் ஒரு அரிசி ஆலையை அமைக்கப் பொருத்தமான இடமென்று கண்குத்தியிருந்த பகுதி அது. இந்தப் பஞ்சப் பிராணிகள் அந்த இடமாகப் பார்த்துக் குடியேறி, முதலாளியின் எண்ணத்தில் மண்ணை அல்ல, பெரும் பாறாங்கல்லை அல்லவா தூக்கிப் போட்டு விட்டார்கள்!

காணி இலாகா அவர்களுக்கு உத்தரவுப் பத்திரம் வழங்குவதற்குமுன் அவர்களை அப்புறப்படுத்தியாக வேண்டுமென்று முதலாளி சங்கற்பம் எடுத்துக்கொண்டார். பாதையின் வலதுப்புறமாக நான்கைந்து தமிழ், முஸ்லிம் குடும்பங்கள் குடிசையமைத்ததானது அவரது சங்கற்பத்தை நிறைவேற்றுவதை இலகுபடுத்திவிட்டது.

சிங்கள மக்களின் மனதில் அவர் ஊன்றிய இனவாத வித்துக்கள் முளைத்துச் சடைத்துப் பயிராகியதும், அதை அறுவடை செய்து அனுபவிக்கக் காரணத்தோடு தான் கிலுட்டுப் பாலை தேர்ந்தெடுத்தார்.

பகலைக்கெல்லாம் இரும்பைக் காய்ச்சி நெருப்போடு பழகுபவன்; அத்தோடு ஆளொரு கசிப்பு மன்னனுங்கூட. எந்த நேரமும் அவன் குடலுக்குள் ஐம்பது சதம் பெறுமதியான கசிப்பாவது இருக்கவேண்டும். இன்றேல் மனுஷன்

அடித்துப்போட்ட எலிதான். அவனைப் பொறுத்தவரையில் கசிப்பு மதுவல்ல; உணவாகவும் மருந்தாகவும் கைகொடுக்கின்ற தெய்வம். கசிப்பின் உந்துவிசையோடு கொப்பறையின் பக்கத்திலே பாய் புலியாய் நின்று இரும்பை அடி அடியென்று அடிப்பதன்மூலம் கிடைக்கின்ற வருவாய் மனைவி, ஏழு மக்கள்கொண்ட அவனது குடும்பத்தின் அரை வயிற்றைக் கழுவவும், கசிப்பு விடாயைத் தணிக்கவும் கூட காணாது.

அப்பேர்ப்பட்ட கிலுட்டுப் பாலை ஒரு போத்தல் கசிப்பாலும், “காரியமானதும் நூறுரூபா தரப்படும்” என்ற வாக்குறுதியாலும் வளைத்தும் பிடிக்கலாம் என அப்புறாமி முதலாளி நினைத்தது பிழையாகிப்போய்விடவில்லை.

“நாம் சிங்களவர். இது நமது பிரதேசம். இங்கு தமிழனுக்கும் தம்பிலாவுக்கும் என்ன காணி? இவர்களைத் துரத்தினால்தான், சிங்களச் சாதி சந்தோஷமாக வாழும். பாசண்ணை நீ ஒன்றையும் யோசிக்காதே. என்ன வந்தாலும் நான் கவனித்துக்கொள்கிறேன். எதிர்காலத்தில் நீ ஒரு வீர புருஷனாகவே மதிக்கப்படுவாய்.”

இறுதியாக அப்புறாமி முதலாளி அந்த வீர வசனங்களைக் கூறி அட்வான்சாகக் கசிப்புப் போத்தல் ஒன்றைக் கையிலே கொடுத்து, கிலுட்டுப் பாலை வழியனுப்பினார்.

தாரத்தே இருந்துவந்த அழகுரல் அவன் வேகத்தை சற்றுத் தணித்தது. தனது குடிசையில் இருந்தே அந்த அழகுரல் வருகிறதென்பதையும், அக்குரல் தனது மக்களுடையதே என்பதையும் தீர்மானிக்க அவனுக்கு அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை. பதறிக்கொண்டு ஓடினான்.

குடிசையின் அடைப்பெதுவும் இல்லாததும் பட்டறையாகப் பயன்படுவதுமான முன்பாகத்தில் ஒரு சிறு கும்பலே கூடி இருந்தது. கிலுட்டுப் பாஸ் என்னமோ ஏதோ என்று

பதறியடித்துக்கொண்டு நெருங்கினான். உலையின் பக்கத்தில் கரிப்படிந்த சாக்கின்மேல் சோமாவதி கிடத்தப்பட்டிருந்தாள். தாய்மை நெறுநெறுக்க எட்டுமாதக் கர்ப்பிணியான அவன் மனைவி சோமாவதி மயங்கிக்கிடந்தாள். அண்டைக் குடித் தனக்காரர்களான கல்லுடைக்கும் தொழிலாளியான கந்தையனும், அவன் மனைவி வள்ளிநாயகியும், சோமாவின் உச்சியிலும், உள்ளங்கால்களிலும் சுக்குப் பொடியைத் தேய்த்தவண்ணம் இருந்தனர். கடைச் சிப்பந்தியான கரீமின் மனைவி கதீஜா இடுப்பளவு உயர மரக்குற்றியில் ஏற்றப்பட்டிருக்கும் அம்மிக்கல்லில் வேர்க்கொம்பைப் பொடியாக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

“வேப்பெண்ணை தேடி அலையாத இடமில்லை. ஆட்டுக்கார ஜோன்பின்னையின் சீசாவில்தான் சிறிது கிடந்தது”

வேப்பெண்ணைச் சீசாவுடன் கதீஜாவின் புருஷன் கரீம் வந்து சேர்ந்தான்.

“கதிசம்மா! வேர்க்கொம்பு போதும். வேப்பெண்ணையைக் காய்ச்சியெடு”

வள்ளி, கதீஜாவுக்குக் கட்டளை இட்டுவிட்டு, சோமாவின் இமைகளைக் கசக்கினாள். கதீஜா அம்மியை வழித்து வேர்க்கொம்புப் பொடியைக் கந்தையனிடம் கொடுத்து விட்டு கரீமிடம் வேப்பெண்ணைச் சீசாவை வாங்கினாள். பின் குடிசையின் பின்பக்கம் போனாள்.

“பிரேமாவதி கரண்டியொன்று எடுத்துத்தா.” கதீஜாவின் அழைப்பைத் தொடர்ந்து கிலுட்டுவின் மூத்த மகள் பிரேமா உள்ளே போனாள். அங்கு நடந்துகொண்டிருந்த சிசிச்சைகளின்மூலம் சோமாவுக்கு என்ன நேர்ந்தது என்பதை கிலுட்டுபாஸ் உணர்ந்துகொண்டான்.

“சோமா...! ஓ...! என் சோமா...!”

அவன் ஒவென்று கதறினான். அவனது உயிர், உணர்வு, ஆத்மா எல்லாவற்றையும் வழித்தெடுத்த பாவம் அந்த கதறலில் இழைந்து பறந்தது.

“எட்டாங்கால் ஆபத்தாமே! கொப்பரைக்கு காத்த வைத்து உன் வாழ்வையே கொப்பரையாக்கிவிட்ட இந்தக் கிலுட்டுவை அந்தரிக்க விட்டிடாதே ராசாத்தி!”

சோமா சேரவேண்டிய இடத்தில் சேர்ந்திருந்தால், ஒருதரமாவது லங்கா ராணியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருப்பாள் என்று நினைத்துத் தலைக்கனமும், அவளுக்கு நான் என்னத்தைக் கொடுத்துவிட்டேன் என எண்ணி மனோ விசாரமும் கொள்பவன் கிலுட்டுபாஸ். மார்பின் இரு கரும் பொட்டுக்களைச் சுற்றியும், மோவாயிலும் முழங்காலுக்குக் கீழும் ஐதாக வளர்ந்திருக்கும் ரோமங்களை சிரைத்துவிட்டுப் பார்த்தால் தன்னை யாரும் ஆணைன்றே சொல்லமாட்டார்கள். பெண்ணின் சாயலே கொண்ட தன்னை நம்பி மாத்தறையில் இருந்து மரதன் கடவளை வரையும் வந்தவள் என்பதை நினைவுகூறும்போதெல்லாம் அவன் மெய்மறந்து போவான். கொப்பரைக் கரியும் சாம்பலும், கசிப்பு வெறியில் நிலத்தில் ஒலைப்பாய் சுற்றுவதாற் படியும் புழுதியும் வியர்வை நெடியும் மாறாத அந்த உடலை அருவருத்து ஒதுக்காது எட்டுப் பிள்ளைகளுக்குத் தாயானவள் என்பதை நினைக்கும்போதெல்லாம் அவனுக்கு புல்லரிப்பு எடுக்கும். ஆராதகாதலுடன் அந்த அழுக்குடலை ஆரத்தழுவும் சோமாவை இழப்பதுபற்றி அவன் சிந்தித்ததே கிடையாது. அது என்ன உடம்போ? அது என்ன வியாதியோ? குளித்தால் வருத்தம் வரும் என்பதை முதலில் கேட்பவர்களுக்கு இப்படியான சந்தேகம் உண்டாக்கவே செய்யும். மாதம் ஒருதடவையோ, வாரமொருமுறையோ வென்னீரால் அந்த உடம்பை நனைப்பதற்கு ஆட்சேபனை இல்லையாம். தினமும் காலையில் முகம் அலம்புவதற்குக்கூட ஒரு குவளை வென்னீர் போட்டுக் கொடுக்க அவள் மறக்கமாட்டாள். அழுக்கு உடலில் சரும்

நோய்வரும் எனும் வைத்திய சாஸ்திரமும் கிலுட்டுவிடம் எடுபடவில்லை. அதுதான் அசாதாரண உடம்பாயிற்றே! அந்த மனமும் அசாதாரணமானதுதான். மற்றவர்கள் கிலுட்டு (அழுக்கு) பாஸ் என அழைப்பதுபற்றி ஆர்ப்பளவு கவலை, இம்மியளவு சினம் கிடையவே கிடையாது.

கிலுட்டு சோமாவின் தலைமாட்டில் குந்தி, அந்தச் சூழலையே மறந்தவனாய் உணர்வற்ற அவள் கன்னங்களில் முத்தங்களால் சூடேற்ற முனைந்தான். அதனால் விளைந்த ஆர்ப்பளவு வெப்பமும் அவன் கண்ணீராக ஆறியது.

“நீ இல்லாமல் நான் எப்படி வாழப்போகிறேன் சோமா - உனைத்தவிர இந்தக் கிலுட்டுவை ஆதரிக்கக்கூடியவர்கள் யார்?”

“தாத்தே! பியதாச மாத்தயாட டைகர் என் காலைக் கடிச்சிப்போட்டுது... தாத்தே!”

பையனொருவன் காலைக்காட்டி அழுதான். “அழாதே புத்தே அழாதே. ‘அவர்’ காயத்திலே செருப்பாலே அடித்து ஓதியும் பார்த்துவிட்டார் வள்ளியக்கா ஒட்டறையும் கத்திரி எலயும் அரச்சிப் பூசிவிட்டார் பாசண்ணே!”

வேப்பெண்ணைக் கரண்டியோடு வந்த கதீஜா பையனின் காயத்துக்கு நடந்த வைத்தியத்தையும் விபரித்தாள்.

“நெருப்பு மிடிக்காம புள்ளயார் காப்பாற்றினார்.”

கந்தனைத் தொடர்ந்து கிலுட்டுவின் மூத்தமகள் பேசத்தொடங்கினாள்.

“விளக்கேற்றும்போது அம்மா மயங்கி விழுந்தா தாத்தே! செய்வதறியாது நாங்க கூச்சலிட்டம். பியதாச மாத்தயாட வீட்டுக்கு தம்பிய அனுப்பினேன். அங்கிருந்து

ஆரும் வரவில்லை. நாய்க் கடியோடு தம்பிதான் கதறிக் கொண்டு வந்தான். ஆபத்து வேளையில் இவங்கதான் வந்தாங்க.”

தாத்தே பியதாச மாத்தய, பொம்பள, புள்ளயள் எல்லாம் பன்சலயில பிங்கமயாம் அது பாக்கப் போறாங்க. அவங்கட நாய் என்னப் பாஞ்சு, பாஞ்சு கிடிச்சிச்சி!” பையன் மேலும் விம்மினான்!”

“அணே! அம்மா!”

சோமா தீனமாக முனகினான். எல்லோரும் அவனை ஆர்வத்தோடு நோக்கினர். கண் இமைகள் சாடையாகத் துடித்தன.

“சோமா! உன் கிலுட்டைப் பார் சோமா”

“பாகுன்னே! சோமா புள்ளத்தாச்சி. டாக்குத்தருக் கிட்ட காட்டுறதுதான் புத்தி”

கந்தனின் யோசனைக்கு மறுப்பு செல்லும் நிலையில் கிலுட்டு இல்லை.

“டாக்குத்தருக்கிட்ட போறது பெரிய செலவிலே. கொண்டு போய்விடும் வெத மாத்தயாவக் கூட்டி வந்தா என்ன?”

கந்தனின் அபிப்பிராயத்தை வள்ளி மறுத்ததும் நியாயம் தான்.

“வெதமாத்தயாவை பேய் விரட்டப் புளியங்குளத்துக்கு கூட்டிப்போய் இருக்கிறார்கள். டாக்டரிடம்தான் காட்டவேணும்.”

கரீமின் வார்த்தைகளைத் தொடர்ந்து கிலுட்டு விசுக் கென்றெழுந்தான். முற்றத்தில் இறங்கி வேகமாக நடந்தான். கசிப்புப் போத்தல் அவன் கையிலேயே இருந்தது. பாதையில் ஏறியதும் கசிப்புப் போத்தலைத் தூக்கிப்பிடித்து அதன் குடுதியை திருடலாமா என் யோசித்தான். பின் ஒரு முடிவுக்கு வந்தவரை கசிப்புப் போத்தலை ஆவேசத்துடன் எறிந்தான். ஊமை நிலவுதான்; ஆனால் அவன்

வைத்த குறி பிசகவில்லை. பாதையின் அருகில் துருத்திக் கொண்டு நிற்கும் பாறாங்கல்லில் அது விழுந்து சிதறியது. இப்போது அவன் மனச்சுமை குறைந்து உடல் மென்மையாகி இதமளித்த பாவம் நடையிலே தென்பட்டது?

ஆமாம் அடியறுந்த கொடியாட்ட அசலாட்டிய நடையை அநாயாசமாகத் தொடர்ந்தான். பெருந்தெருவைக் கடந்து கடைக்குள் ஏறிய கிலுட்டு பாசை ஏமாற்றமே காத்திருந்தது. அப்புறாமி முதலாளி ஆரோகணித்திருக்கும் சுழல் கதிரை காலியாகக் கிடந்தது.

“முதலாளி எங்கே?”

பக்கத்தே சிறிய நாற்காலியில் அமந்திருந்த சின்ன முதலாளியிடம் கவலையோடும் கலவரத்தோடும் வினவினான்.

“முதலாளி ஏன்?”

நீண்ட கன்னக்கிறுதாவும் சடாமுடியுமாகக் கன்னங்கரேலன்றிருந்த சின்ன முதலாளி செருக்குடன் தலையை அசைத்த அசைப்பும், குரலின் கடுமையும், கிலுட்டை கலங்க அடித்தன. ஒருவாறு தன்னை சுதாகரித்துக்கொண்டான்.

“முதலாளியை நான் பார்க்கவேண்டும்.”

“அடேய் இப்போது முதலாளியை யாரும் பார்க்க முடியாது.”

“நான் கிலுட்டுபாஸ் வந்திருக்கிறேன் என்று தெரிந்தால் என்னைக் கட்டாயம் பார்ப்பார்” உரத்த தொனியிற் கூறினான்.

“யார், கிலுட்டு பாஸா?”

முதலாளியின் குரல் மாடியிலிருந்து ஒலித்தது. இரும்பு இளகிவிட்டதென்றால் அதில் ஊன்றி, ஊன்றி அடிப்பானே கிலுட்டு. அந்த வேகத்தில் மாடிப்படிகளில் விடுவிடு என்று ஏறினான். எல்லை கடந்த பரபரப்புடன் கீழே இறங்க, தயாராய் நின்ற முதலாளியைக்கூட கவனிக்க முடியாத அவசரத்துடன் அவரிலே முட்டிக்கொண்டு உள்ளே

நுழைந்தான். கணப்பொழுதிலே தன் தவறை உணர்ந்து பயத்துடன் ஒதுங்கிநின்ற வாயுளறிஞன்.

மாடி அறையை நிமிர்ந்து பார்த்தானே இல்லையோ பயம் எங்கோ பறந்தது. வியப்பு அவனை அதிரடித்தது. சினத்தால் முகம் சிவப்பேறியது. ஆடம்பரமான மேசைகள் கதிரைகள், மேசையிலே உயர்ந்தரக வீதுறுகள் இறைச்சிப் பொரியல், முட்டை, சுருட்டு, சிகரட் இத்தியாதி இவற்றைக்கண்டு அவன் அதிர்ந்துவிடவில்லை. சம்சாரியாகி பெரிய குடும்பக்காரன் ஆகுவதற்கு முன் அவன் பருகாத மதுபானங்களா? ருசிக்காத டேஸ்ட்களா? ஆமா அப்போதிக்கரி அருளம்பலத்தையும் சீலைக்கடை முதலாளி சுலைமனையும் அவன் அங்கு எதிர்பார்க்கவில்லை.

தமிழர்களில் குடிசைகளை பொசுக்குமாறு தன்னை ஏவிவிட்டு, இங்கே தமிழ் கனவான்களோடு குதுகலிக்கின்ற அப்புறாமி முதலாளியை சம்மட்டயடிக்கும் தனது முஷ்டியால் நொறுக்க வேண்டும்போல் இருந்தது அவனுக்கு. ஆயினும் தனது தற்போதய நிலையில் அது புத்திசாலித்தனமில்லை என நிதானித்து, தனது உணர்ச்சிகளை மடக்கிப் பிடித்தான்.

“முதலாளி! என் சோமா... அவளுக்கு எட்டாங்கால், எட்டுமாதம். ஜன்னிகண்டு, மயங்கிப்போய் கிடக்கிறாள். அவளை டாக்டரிடம் காட்டவேண்டும். சல்வி இருபத்தைஞ்சு ரூபா அவசரமா வேணும் முதலாளி.”

இதைச் சொல்லிவிட்டு விம்மிவிம்மி அழுதான். இவ்வேளை அவன் அங்குவந்தது முதலாளிக்கு கட்டோடு பிடிக்கவில்லை. பொங்கி எழுந்த ஆத்திரத்தை எல்லாம் குரலிலே என்றுகூட்டி,

“சல்லியும் மல்லியும், சனியன்.... பழயங்” என்று கத்தினார். கிலுட்டு பிச்சைக்காரனைப்போல கைகளை ஏந்தி,

அப்போதிக்கரியை உருக்கத்துடன் பார்த்தான். அவர் நிலை அவனுக்கே பரிதாபமாக இருந்தது. அவன் தலை நிமிர்ந்த போது சுவரிலே தொங்கும் புதுரகக் கண்ணாடியின் சிவப்புக் கம்பி வேகமாகச் சுழன்றது. கைகளைக் கூப்பியவண்ணம்,

“உங்களைக் கும்பிட்டேன் முதலாளி. என் சோமாவின் உயிருக்காக எதை வேண்டுமானாலும் பொசுக்கிவிடுகிறேன். நூறு வேணும். இருபத்தைஞ்சே போதும். இப்ப இருக்கிற நிலையில் என் சோமாவைக் கெக்குறாவைக்குத்தான் கொண்டு போகவேணும்.”

“பற பள்ளா! பளயங்!”

முதலாளி தன்னை மறந்த நிலையில் ஆவேசமுற்றார். கனவான்கள் முன்னிலையில் தன்னை அம்பலப்படுத்தவே இவன் வந்திருக்கிறான் என்றுகூட அவருக்குப் பட்டது. அவரது நாடி நரம்புகள் புடைத்தெழுந்தன. கையை ஆவேச முடன் ஓங்கினார்.

கிலுட்டு அதற்கு இடம்வைக்காமல் படபடவென்று படிகளில் இறங்கினான். வெறிபிடித்தவன்போல வந்து வெளியே நடந்தான்.

கப்பிப் பாதையின் அருகில் துருத்திக்கொண்டு நிற்கும் பாறாங்கல், அதனருகில் சிதறிக்கிடக்கும் குப்பியோடுகள், ஊமை நிலவாயினும் போத்தலோடுகள் ‘பளிச்சுபளிச்’ என்று அவன் கவனத்தை ஈர்த்தன. போத்தலின் அடிப்பாகமும் சுழுத்துப்பாகமும் இரு பெருந் துண்டுகளாகவே கிடந்தன. கிலுட்டு அவற்றை இரு கைகளிலும் எடுத்தான். அவற்றை ஏந்தியவண்ணம் சற்றுத்தாரம் நடந்தான்.

“இவற்றை இனி ஒட்டமுடியாது. இவற்றின் வாய்களோ நான் அராவுகிற கத்திகளைவிடக் கூர்மையாக இருக்கின்றன!” என்ற நினைவுக் குதிரோடு அவற்றைத் தூக்கி

வீசிணன். அவை பாதையின் இருமருங்கிலும் தொப்பென்று விழுந்தன. மனோவேதனையில் பாருங்கற் சமையாலே துவையுண்டு சாம்பிப்போன கிலுட்டுபாஸின் முகத்தில் மெல்லிய பிரகாசம் மறுமலர்ச்சி காட்டியது. அவனது அசலான அடியறுந்த கொடியாட்ட நடையை அசலாட்டியமாக ஆனாலும் சற்று வேகமாக நடந்தான்.

“கந்தையா! நான் காரோடு வருவேன் என எதிர் பார்த்தீங்க என்ன? நாயெண்டு துரத்திட்டாங்க முதலாளி. சோமா எனக்குமுந்தி நீ போவே என்று நான் கனக்கூடக் காணல்ல”

கிலுட்டுவுக்கு சித்தப்பிரமைதான் பிடித்துவிட்டது என மற்றவர்கள் நினைக்கும்படியாக வாய் குழறிக்கொண்டு குடிசைக்குள் நுழைந்தான். கரீமின் மடியில் வீழ்ந்து கதறி னான். கந்தனின் கால்களைத் தொட்டுக் செஞ்சினான். இரு வரும் அவனைத் தூக்கி நிமிர்த்தி உணர்வு மீண்ட நிலையில் அசந்து படுக்கும் சோமாவின் அருகிலிருத்தினர். கரீம் இடுப்பு வாரைத் திறந்து விரலைவிட்டுப் பார்த்தான். பின் விசுக்கென்றெழுந்து,

“பாகண்ணே கவலைப்படாதே! நான் போய் கார் எடுத்துவாறன்” என்றவாறே வேகமாக நடந்தான்.

“கந்தையா, இந்த உலகத்திலே ரெண்டு சாதிகள் தான் எண்டத்த இப்ப கண்ணரைக் கண்டிட்டன். ஒன்று பணக்காரச்சாதி, மற்றது என்னையும், உன்னையும், கரீமையும் போன்ற ஏழைச்சாதி.”

கிலுட்டுபாஸ் கரி படிந்த தன் சாரத்தால் கண்களைத் துடைத்துவிட்டான்.

— புதுமை இலக்கியம்

1975

கோடரிகள் கூராகின்றன

கிச்சான் காற்றுத் தணிந்த கெதியில் வீசுகிறது.

கோடரியை நிலத்தில் ஊன்றி உடலை இரூல்போல வளைக்கமுடியாமல் வளைத்து குடிசையின் வாயிலால் நுழைந்து வெளிவருகிறான் கரீம்.

அவனது வதனத்தில் அசுர சாதனையின் மிடுக்கு சுடரோடுகிறது. அந்தச் சிறிய குடிசையின் சிறிய கடவலால் நுழைந்து புறப்படுவது அவனைப் பொறுத்தவரை அசுர சாதனையே. சற்றுப் பருத்த பனங்குற்றி போன்ற அந்த கரிய ஆகிருதி ஆறடிக்கு மேலிருக்கும்.

கரீமுடைய பார்வை அவன் கண்முன்னே பரந்து கிடக்கும் காட்டு மரங்களிலே நிலைக்கின்றது. யதேச்சையாக வாளிப்புடன் வளர்ந்துகிடக்கும் அவற்றின் கிளை, காற்றுக்கு அசைந்து அவனைப் பரிகசிக்கின்றதுவா? அப்படியும் அர்த்தப்படுத்திக்கொள்ளலாம்.

அந்தக் காடெல்லாம் புகுந்து பெரிய கம்புகளையும் மரங்களையும் தறித்து அனாயாசமாகத் தூக்கிக்கொண்டு

புறப்படுவது அவனுக்குக் கைவந்த கலை. அவற்றை மற்ற வர்களுக்கு விற்கத்தான் அவனால் முடிந்தது; தனக்கென்று சுமாரான ஒரு குடிசையைத்தானும் வைத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. வருவாயில் பெரும்பகுதி வனபரிபாலன உத்தியோகத்தர்களது சாக்குகளை நிரப்பப் போய்விடும். மிஞ்சுவது அன்றாடத் தேவைகளுக்கே போதாமலிருக்கும். தேவைப்படுவோரது கோரிக்கையும் மாதத்துக்கு ஒன்று கூடத் தேறாது.

முற்றத்திலே முதிரை மரமொன்று தண்ணிழலைப் பரப்பி நிற்கிறது. பட்டுப்போன பாலை மரமொன்று நிழலின் பெரும்பகுதியை ஆக்கிரமித்துக்கிடக்கிறது. பட்டை உரித்து விடப்பட்டிருக்கும் அந்த மரத்தில் கரிமைப்போன்ற இருவர் அருகருகாகப் படுத்திருக்கலாம்.

ஐம்பத்தேழாம் ஆண்டு பெருவெள்ளத் தந்த அனுபவத்தால் குளக்கட்டுக்குப் பின்னால் குடியிருப்பதிலுள்ள ஆபத்தையுணர்ந்த கிராமத்தவர்கள் மேட்டுநிலப் பகுதியில் காட்டை அழித்துக் குடியேற ஆரம்பித்தபோது கிராமந்தோறும் புது ஊர் பழைய ஊர் என இரு பிரிவுகள் ஏற்பட்டன.

சமுளங் குளமென்ற அந்தக் கிராமத்தில் பழைய ஊரிலிருந்து பெயர்ந்து புது ஊரில் குடியமர்ந்த கடைசிக் குடும்பம் கரிமுடையதுதான். கிராம வீதியின் இரு மருங்கிலும் எல்லாரும் காணி பிடித்தபின் கிராமத்து எல்லைக் கோட்டில் கற்பாறைகள் நிறைந்துகிடந்த ஒரு சிறுதுண்டு நிலந்தான் கரிமுக்குக் கிடைத்தது. அதிலிருந்த காட்டை வெட்டியபோது அந்த முதிரை மரத்தை மாத்திரம் வெட்டா தொழித்தான். வெட்டிய காட்டை எரித்தபோது முதிரையின்கீழ் விழுந்த பாலை மரத்திரம் எரிக்காது காத்துக் கொண்டான்.

முதிரை நிழலும், பாலை மரமும் அவனுக்கு என்ன மாய் உதவுகின்றன.

பாடுபட்டு நொந்துபோன உடம்பை முதிரை நிழலில்
வழுவழுப்பான அந்தப் பாலை மரத்தின்மேல் கிடத்தி நீட்டி
நிமிர்ந்து படுப்பதிற்தான் எவ்வளவு இதம்.

கீர்ம் அந்தக் கிராமத்தில் ஒரு தளபதியைப்போல.
சதா அவனைக் சுற்றி ஒரு வாலிபர் கூட்டம் வளைய வந்து
கொண்டிருக்கும்.

அந்த மர நிழலின்கீழ்க் கிடக்கும் கட்டையில் அமர்ந்
திருந்துதான் அவர்கள், கள்ளக்கோழி பிடித்துச் சமைப்பது
பற்றியோ, ஆட்டையோ மாட்டையோ களவாக அறுத்துப்
பங்குவைப்பது பற்றியோ முடிவெடுப்பார்கள். கொழும்புக்
கசாப்புக் கடைகளுக்கு அறுவை மாடனுப்பும் கிராமத்து
முதலாளி தங்கமரைக்காருக்குக் கள்ளமாடு பிடித்துக்
கொடும்பதுபற்றியும் தீர்மானிப்பார்கள். 'மாட்டுலொறி
வழிநெடுக பொலீசில் சிக்கியதால் அதை விடுவிக்க அள்ளி
யிறைத்ததால் உண்டாண வழிச்செலவு நட்டத்திலிறக்கி
விட்டது' என்று கூறி ஆளுக்கு ஐந்தையோ பத்தையோ
கொடுத்துச் சமாளிக்கும் அவரது குள்ளநரித்தனத்தை
உணர்ச்சி வசப்பட்டு விமர்சிப்பார்கள். பரம்பரைச் சொத்
தாக ஐந்தேக்கர் காணிகூட இல்லாதிருந்த மரைக்கார்
ஊர்க்காணியின் அரைவாசியைத் தனதாக்கிக்கொண்டதற்
குரிய முகாந்திரம் என்ன? மற்றவர்களெல்லோரும் வைக்
கோல் குடிசையை வைத்துக்கொண்டிருக்க இவரால் மட்டும்
மாளிகைபோன்ற வீடு கட்டமுடிந்த மருமம் என்ன? என்ற
ஆராய்ச்சியிலீடுபடுவார்கள்.

அதேகணம், தங்கமரைக்காரிடம் இருந்து அழைப்பு
வந்ததோ! விமர்சனத்துக்கு வாழி பாடிவிட்டு, அவர் வீட்
டைத் தரிசித்துவிட்டு அங்கே ஊற்றிக்கொடுக்கப்படும்
கசிப்பைப் பருகிவிட்டு வந்து கும்மாளமடிப்பதும் அந்த
மரத்தடியிற்தான்.

கரீம் கோடரியோடு முதிரைமர நிழலுக்கு வருகிறான். கோடரியைப் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்க்கிறான். அது சாடையாகத் துருப்பிடித்துப்போய்க் கிடக்கிறது. அவன் அதையெடுத்து வேலைசெய்து மூன்று மாதம். வேளாண்மைச் செய்கையிலீடுபட்டதால் காட்டில் புகுந்து கம்பு வெட்டக் கிடைக்கவில்லை. நேற்று ஒருவர்வந்து ஒரு மாட்டுக் கொட்டிலுக்குக் கம்பு வெட்டித் தரும்படி கோரிவிட்டுப் போய்ருந்தார்.

கரீம் சுட்டையில் அமர்ந்தான். அவனுக்குச் சற்றுத் தொலைவில் ஒரு பசுவொன்று படுத்துக்கிடந்து இரைமீட்டுகிறது. அதன் தோலில் 'த, ம' குறி சுடப்பட்டிருக்கிறது.

தங்கமரைக்காரின் பட்டியைச் சேர்ந்த பசுதான் அது. அந்தக் குறியெழுத்துக்கள் கரீமின் கண்முன்னே தங்கமரைக்கரை நிறுத்திவிடுகிறது. அவனது தேகமெல்லாம் நன்றியுணர்வு சிலிர்த்துவிடுகிறது.

குனிந்து ஒரு சிறங்கை மணலை அள்ளி சுட்டையில் பரப்பிக்கொண்டு கோடரியைத் தீட்ட ஆரம்பிக்கிறான். அவனது மனம் தங்கமரைக்காரைப்பற்றிய நினைவுப் பின்னலில் மூழ்கிவிடுகிறது.

அன்று தங்கமரைக்கார் இதே மரநிழலில் இதே சுட்டையில் கரீமுக்கு அருகருகாக அமர்ந்திருந்தார். அவர் பேசுவாரம்பித்தார்.

"அடே மடையா! நீ பொளக்கத் தெரியாதவன். கோடலியும் காடுமென்று திரிந்தா இந்தக் காலத்திலே உருப்பட ஏலாது. நான் கதக்கத்த கொஞ்சங் கவனமாகக் கேளு. நீ செய்யவேண்டிய வெள்ளாமக்காணிய வேறொருவன் செய்யிறான். பாய்ச்சல் காணி வாய்க்காலோரமாகக் கெடக்கு. வருசம் ரண்டு போகம் தப்பாமச் செய்யலாம். நேத்து நடந்த மீட்டிங்கிலே (விவசாயக் குழுக் கூட்டம்)

வாறசெழும தண்ணி தொறக்கிறதாத் தீர்மானம் பண்ணி யிருக்கிறம். ஏண்ட மிசினால் உழுது தாறன். மிரிக்க மாடும், வெதக்க நெல்லும், வேலிக்குக் கம்பியுந் தாறன்” என்று ஒரே மூச்சில் கூறிமுடித்தார்.

கரீம் அந்தக்கணம் ஒரு புது அனுபவத்தை அனுப வித்துக்கொண்டிருந்தான். தங்கமரைக்கார் இப்படிப் பேசுவதை அவனால் நம்பமுடியாதிருந்தது. ஆச்சரியத்தால் விழி பிதுங்க அசைவற்றுப்போனான். தானும் ஒரு காணிச் சொந்தக்காரன் என்று நினைக்க அவனுக்குப் பரம ஆனந்தமாயிருந்தது. மீண்டும் தங்கமரைக்காரே தொடர்ந்தார்.

“காணியப்பத்திய வெபரம் ஒன்றும் சொல்லல்லியே எண்டு யோசிக்கிறீயா? ஒண்ட பெண்சாதியின் வாப்பா மகுத்தாப் போனார்தானே. அவருட தம்பி இருக்கானே பல்லன் காசிம் அவன் செய்யிற காணி ஒண்ட மாமனாருக் குரிய பாகம். ஒண்ட மாமா மட்டக்களப்புக்குப் போய் கலியாணம் முடிச்சித்தானே ஒண்ட பெண்டாட்டியப் பெத்தார். அந்தநேரமாப் பார்த்து அண்ணன் தம்பி ரெண்டு பேருக்கும் பொதுவாகக் கிடந்த தாயாதிக்க காணியில பாதி பாகத்த இந்த பல்லன் காசின் ஏண்ட மாமாக்கு வித்திருக்காண்டா. ஆன அவன் செஞ்ச அநியாயத்தப் பாத்தியா? * ‘ஓப்பினை’யில ஒண்டமாட கையெழுத்து மாதிரி இவன் போட்டு குடுத்திருக்கிறாண்டா. ஒண்ட மாமனார் அவருட பாகத்த வித்துப்போட்டார் எண்டு ஒலகத்த நம்பவச்சிறு ராண்டா. இப்ப பார்த்தியா எங்க வெசயம் மிருக்கெண்டு இப்பொழுது சொல்லு” என்று நிறுத்தி மீண்டும் அவரே பேச ஆரம்பித்தார்.

“ஒண்ட மாமட காணிக்கு உருத்தாளியரு?”

“ஏண்ட பொண்டாட்டி”

* உயில்.

“உடாத; புடி. ஒண்ட பெண்டாட்டிர காணிய ஆரு செய்வேணும்?”

“நான் தான்”

“அதையும் உடாத புடி. நாளக்கி நீ வயல்ல இறங்கி முள்ளியைத் கொத்து. ஆராவது தடுக்கவந்தா நீ கெட்டிக் காரன். ஆம்புள. எளந்தாரி. குடுத்துடு. கோடு கச்சேரி ஏற வந்தா நான் பாத்திக்கிறன். ஆளு கொலகில செஞ்சிராத. காயமில்லாத மாதிரிப் போட்டுப்புடி”

“அந்தாளப் பாத்தா ஏண்ட மாமரைப் பார்க்கிற மாதிரியிருக்கு. குமர்குட்டிக்காரன். வயசாளி ஏண்ட மாமா உசிரோட இருந்த காலத்தில எனக்கிட்ட இதுபத்தி ஒண் டுஞ் சொல்லல்லய?”

“அடமடயா, இதில நடவடிக்கையெடுத்தா தம்பி மறியலுக்குப் போகவேண்டி வருமே எண்டுதாண்டா ஒண்ட மாமா இதுபத்திப் பேசாம இருந்தார்”

“இதுக்கு நாம எப்புடி ஒப்பின முடிக்கிற?”

“ஒனக்கென்னடா ஒலகந் தெரியுமா? இது சின்னக் கரைக் காணி. சிங்கள ராசா ஆண்ட காலத்தில மானிய மாக கொடுத்த பூமி. பரம்பரையாக ஆண்டனுபவிச்சு வந்தது. ஒண்ட பேரில இடாப்பு வைச்சா நீயே இத விிற்கலாம். ஒண்ட பொண்டாட்டிர பேரில நான் இடாப்பு வைச்சுத் தாறன். குழுக் காரியதரிசி நான் சொல்லுற மாதிரி ஆடுவான். ம... நீயொரு ஆம்புளதான். ஒண்ட வாழ்க்கையில் மண்ணப் போட்டவனுக்கு நீ இரங்கியாய்” என்று நிறுத்தி கரீமை ஆழநோக்கினார்.

அவன் தெய்வத்தின்முன் நிற்கும் பக்தனைப்போல உருகி நின்றான். நன்றி உணர்வில் மூழ்கி நின்றான். கண்கள்

ஆனந்த பாஷ்பம் மல்கின. மீண்டும் மரைக்காரே பேசத் தொடங்கினார்.

“நொத்தாரிக லொக்கு பண்டா இருக்கிறுனே அவன் கல்லில நாருரிச்சிக் கயிறு திரிச்சுக் காட்டுவான். அவனக் கொண்டு உனக்கு ‘ஒப்பினை’ முடிச்சித் தராட்டி ஒட்டிலேபோட்டு என்ன ‘உஞ்ச...’ எண்டு கூப்பிடு” என்ற முத்தாய்ப்போடு, காரியஞ் சாதித்த களிப்புடன் முதலாளி தங்கமரைக்கார் நடையைக் கட்டினதும் இதே மரநிழலில் தான்.

சில நாட்களுக்குமுன் ஊர்ப் பள்ளிக்கூடத்தில படிப்பிக்கும் தலைமையாசிரியர் இதே மரநிழலின் பாலைக் கட்டையில் கரீமொடு அருகருகாக அமர்ந்திருந்து இதே காணிப் பிரச்சினை சம்பந்தமாகப் பேசிப்பார்த்தார்.

மட்டக்களப்பிலிருந்து தொழிலுக்காக வாழ்க்கை வசதிகளற்ற குக்கிராமத்தில் அவதியுறும் ஆசிரியரால் மற்றவர்களைப்போன்று தானுண்டு, தன் பாடசாலையுண்டு என இருக்கமுடியவில்லை. அவர் மனிதாபிமானம் மிகுந்த புத்தி ஜீவப் பாட்டாளி.

கரீம் வயலிலிறங்கி வேலை செய்தபோது ஏனென்று கேட்ட கிழவன் காசீம் கரீமால் நையப்புடைக்கப்பட்டது; அதனால் காசீம் வாரக்கணக்காக நோயுற்றுக்கிடந்தது. வல்லார் கொள்ளையடிக்க மிஞ்சிநின்ற ஒரேயொரு பசு மாட்டை அநியாய விலைக்கு விற்று பணமாக்கிக்கொண்டு பட்டினம் போய் பொலிஸாரைச் சந்தித்துவிட்டு காசீம் வெறுங் கையோடு திரும்பியது; அடுத்தநாள் கிராமத்துக்கு வந்த பொலிஸ் வீரர்கள் தங்கமரைக்காரின் விருந்தாளி யாகத் தங்கிவிட்டுச் சென்றது; காசீம் ஆசிரியரை சந்தித்து, ‘தனது குமர்களின் எதிர்கால வாழ்க்கைக்கும், தனது பிள்ளை குட்டிகளுக்கும் கஞ்சி வார்க்கவும் இருக்கின்ற ஒரேயொரு ஆதாரம், அதைத் தனக்கு வித்துவிடும்படி தங்கமரைக்

கார் கோட்டிருந்தார். நான் மறுத்ததற்காக இப்படியெல்லாம் செய்விக்கிறார்' என்று அழுது முறையிட்டது, எல்லாவற்றையும் கரீமிடம் எடுத்துக்கூறியபின் ஏமாற்றத்தோடு திரும்பியதும் இதே மர நிழலிலிருந்துதான்.

திட்டிய கோடரியின் கூர்ப்பாகத்தைப் பெருவிரலால் நீவிவிடுகிறான் கரீம். அவனது கோடரி எந்த வைரித்த மரத்தையும் ஒருகை பார்த்துவிடும் என்ற நம்பிக்கையை அவனுக்கூட்டிவிட்டது.

“அரைக்கொத்தரிசி கடனாகக் கேட்டு இந்த சமுளங்குளத்தாரில ஒவ்வொரு கடப்பா ஏறி இறங்கினன். வாத்தியாருட பொம்பளக்கி ஆண்டவன் நல்ல ஈமானக் கொடுக்கனும். அரைக்கொத்துக்கு ஒருகொத்தையே தந்தா”

இடுப்பிலே குழந்தையும் தலையிலே அரிசிப் பெட்டியுமாக வருகிறான் கரீமின் மனைவி.

“கொஞ்சம் பொறுடி. வயல்ல இருந்து நெல்லக் கொண்டாந்து மூட்டை மூட்டையா அடுக்கியுடுறன்; வட்டியும் மொதலுமாச் சேத்து அவிச்சித் தள்ளு’ என்று கூறி அவளை அலட்சியமாகப் பார்த்தான்.

“வயல்ல இருக்கிற நெல்லும் வகுத்தில இருக்கிற புள்ளயும் வந்ததுக்குப் பொறகுதான்”

“ஏண்டி அப்புடிக்க தக்கிராய். கரும்புப் பத்தையிலே தென்னம்பாள வெடிச்சமாதிரி கதிர்கள். அது காத்தில ஆடுறது ஒண்ட கண்வெட்டு மாதிரி. இன்னம் பொறுத்துக்கடி ஒரு செழுமைக்கி”

“மரைக்காருட ஊட்டில ஒரு சிங்களவன் இருந்து என்னமோ எழுதினான். என்னயும் ஏண்ட பெருவிரலில மையப் பூசி ஒரு தாளில பதியவைச்சாங்க. போய் ஏன் னெண்டு பாருங்க”

கரீம் கோடரியை மரத்திலே சார்த்திவிட்டு மரைக் காரின் வீட்டை நோக்கி விழுவிறுவென்று நடையைக்கட்டினான்.

கச்சான் காற்று மூர்க்கமாகச் சுழன்றடிக்கிறது. கரீமின் முகம் துவந்த யுத்தம் நடந்த போர்க்களமாகச் சாம்பிக்கிடக்கிறது.

சாரத்தை முளங்கால் மூட்டுக்குமேல் உயர்த்தி மடித்து அரையோடு முடிந்துகொள்கிறான். சிலும்பிப்போய்க் காற்றிலே அலை புரளும் தலைமயிரைக் கைக்குட்டையால் சுற்றிக்கட்டிக்கொள்கிறான். முதிரை மரத்தில சார்த்திய கோடரியை எடுத்துத் தோளில் வைத்துக்கொண்டு நடக்கிறான். தெருப்படலையில் தான் படுவதை முனைத்துச் சடைத்து வாடா மல்லிகைச் செடியொன்று பூத்து சிலிர்த்துச் செம்மயமாகிச் சிலிர்த்துகின்றது.

தெருவிலே இறங்கி கிழக்குமுகமாக நடையைக் கட்டுகிறான். கடைந்தெடுத்த கருங்காலி வைரம்போன்ற அவனது கால்களும் வலது கையும் போர்முனை நோக்கி விரையும் வீரனுடையதுபோல இயங்குகின்றன.

எதிரே சில மாடுகள் மர நிழலில் நின்றவண்ணம் இரை மீட்கின்றன.

கரீமுடைய மனம் சற்றைக்குமுன் மரைக்காரின் வீட்டில் நடந்த சம்பவங்களை அரைபோட்டுக் குமுறுகின்றது.

கரீம் மரைக்காரின் வீட்டுப் படலையில் நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் காரைக் கண்டதுமே விசயம் என்னவாக இருக்குமென்பதைப் புரிந்துகொண்டான். அது பக்கத்துப் பட்டினத்திலுள்ள அபுகாமியின் கார். அதற்குரிய வாடகை எக்கச்சக்கம். தலை போகிற காரியமாக இல்லாவிட்டால் மரைக்கார்கூட அதை அமர்த்துவதில்லை. நிச்சயமாக நொத்

தாரிசு லொக்கு பண்டாவைத்தான் அழைத்துவந்திருப்பார். எனக்குக் காணி சொந்தமாக்கித் தருவதில் அவருக்குத்தான் எவ்வளவு ஆர்வம், எவ்வளவு சிரமம், எவ்வளவு செலவு என்றெண்ணிக்கொண்டு நன்றிப்பெருக்கில் மூழ்கிக்கொண்டு மரைக்காரின் வீட்டைநோக்கி விரைந்தான்.

அந்தப் பென்னம்பெரிய கல்வீடு மரைக்காரின் பெரிய மனதை அவனுக்கு நினைவுபடுத்தியது.

வீட்டின் முன்கதவு பூட்டியிருந்தது. யன்னல் கதவு ஒன்று மாத்திரம் சாடையாகத் திறந்திருந்தது. கரீம் கதவடியை நெருங்கியபோது அவனது செவியைத் தீண்டிய சிங்கள வசனங்கள் அவனைத் திகைக்கவைத்தன. காலும் ஓடாமல் கையும் இயங்காமல் அப்படியே ஸ்தம்பித்து நின்றான்.

சிங்களத்தில் பதிவுசெய்யப்பட்ட உயிலை நொத்தாரிசு மரைக்காருக்குப் படித்துக்காட்டிக்கொண்டிருந்தான். அதன்படி, கரீமின் மனைவி அலிமா தனது தகப்பன் காதர்சாவுக்கு சொந்தமான காணியை தங்கமரைக்காருக்கு விலைக் கிரயமாக விற்றுவிட்டதாக அந்த வாக்கியங்கள் பொருள் கொடுத்தன. கரீம் ஆவேசங்கொண்டு கதவுகளைத் தட்டினான். கதவு திறக்கப்பட்டது. சரீம் உள்ளேவந்த வேகத்தைக்கண்டு மரைக்காரும் நொத்தாரிசும் அதிர்ந்துபோனார்கள். தன்னைச் சுதாரித்துக்கொண்டார்.

“கரீமா, வா இப்படி இரு. ஒனக்கிட்ட வரத்தான் இருந்தன், நீயே வந்திற்றாய்” என்று சொல்லிக்கொண்டே புன்முறுவல் பூத்தார்.

“நொத்தாரிசு மாத்தயா வாசித்ததென்ன?” என்று உணர்ச்சியுடன் கேட்டான்.

“ஒனக்கு இங்க ஒண்டும் குடிமுழுக்கிற காரியம் நடக்கல்ல. இரு ஆறுதலா எல்லாத்தையும் சொல்றன்.”

மரைக்கார் சாவதானமாகச் சொன்னார்.

“ஓம் தம்பி, ஆத்திரப்படாம விசயத்தைக் கேளு. மரைக்கார் உனக்கு நன்மையைத்தான் செய்வா” என்று நொத்தாரிச சிங்களத்தில் கூறினார். மரைக்கார் ஒரு கொப்பி புத்தகத்தை விரித்தார்.

“கரீம், நான் இப்ப படிக்கப்போறதக் கொஞ்சம் கவனமாகக் கேளு” என்று சொல்லிவிட்டுப் படிக்கத்தொடங்கினார்.

“ஒளவுமிசின் கூலி நூறு, விதைநெல்லுக்கு நூத்தம் பது, வரம்புகட்டி விதைத்து வேலி போட்டவகையில் கூலி நூத்தம்பது, ராலஹாமியாருக்கு ரொக்கம் அறுநூறு, சாராயஞ் சாப்பாட்டுக்கு இருபத்தியஞ்சி, ஆராய்சிக்கு (கிராமத்தலைவர்) இருநூறு, வயல் விதானைக்கு நூறு, விவசாயக்குழுக் காரியதரிசிக்கு நூறு, பசனைக்கு நூத்தியம்பது, மருந்துக்கு எழுபத்தஞ்சி, நீயும் ஒண்ட மனைவியும் காசாக வாங்கியது முன்னூத்தி எண்பது. எல்லாமாகச் சேர்ந்து இரண்டாயிரத்தி முப்பது ரூபா” என நிறுத்திவிட்டு முதலாளி கரீமைப் பார்த்தார்.

“இதென்ன ஈது? இதென்ன கணக்கு?”

“இதோ, இது... நீ வெள்ளாம செஞ்ச வகையில் நான் செலவுசெஞ்ச பணம் தெரியுமா?”

“இந்தக் கணக்க என்னை ஒத்துக்கேலாது”

“நீ ஒத்தாலும் ஒத்துக்காட்டியும், இது கணக்கு, நான் கையால செலவுசெஞ்ச கணக்கு”

“இது பொய்க் கணக்கு”

கரீம் கத்தினான்.

“கரீம் கத்தாதே, ஆத்திரப்படாதே. இது அப்படியே உட்டுவச்சா வட்டியுஞ் சேந்து தலைக்குமேலால போகும். பேருக்கு ரண்டேக்கர்தான். அளந்துபார்த்தா ஒரு ஏக்கரும் தேறாது. எப்படிப் பாத்தாலும் பெறுமதி ஆயிரத்துக்கு மேலே போகாது. எனக்குத்தான் கைநட்டம். நட்டம் என்னோடே போகட்டும். ஒண்ட தலையைக் காப்பாத்தி உடுறனே அதுபோதும் எனக்கு.”

“முடியாது, நானிதுக்கு இணங்கப்போறதில்லை” என்று கரீம் திரும்பவும் கத்தினான்.

“கரீம் ஆத்திரப்படாதே. இப்படியான நேரத்தில்தான் புத்தியோட நடக்கவேணும். முதலாளி ஒனக்கு தீங்கு செய்யமாட்டார்” என்று நொத்தாரிக கரீமுக்குப் புத்தி புகட்டினார்.

கரீம் சற்றுத் தணிந்து மௌனியாக நின்றான். மரைக் கார் மேலுந் தொடர்ந்தார்.

“காணிய நீதான் சீவியபரியந்தமும் செய். ஒண்ட பெண்சாதி ஒப்பினல கையெழுத்துப் போட்டுது. நீயும் சாக்கியாக கையொப்பத்தப் போட்டுடு.”

“எனக்குத் தலைவலிக்குது. நீங்க இஸ்டம்போல செய்யுங்க. நான் வாறன்”

கரீம் அவன்பாட்டுக்கு வெளியேறினான். முதலாளி உதிர்த்த வெற்றிச்சிரிப்பு அவன் செவியைத் தீண்டத் தவறவேயில்லை.

“என்ன கரீம் ஆழ்ந்த யோசனை?”

கரீமுக்கு எதிர்த்திசையில் சைக்கிளில் வருகிறார் உபாத்தியாயர். அவர் கூறிய வார்த்தைகள் அவன் சிந்தனையைக் கலைத்தது.

“ஓம்சேர் நீங்க சொன்னதில உள்ள உண்மை இப்ப புடிபட்டுட்டு. இப்ப அவசரமாப் போறன். மறுகா வந்து ஒங்களக் காணுறன்.”

கரீம் விறுவிடுவென்று நடக்கிறான். கிழவன் காசீமுக்குத் துடிக்கத் துடிக்க அடித்ததை நினைத்துப்பார்க்கின்றான். அவன் நெஞ்சை யாரோ கோடாரி கொண்டு பிளப்பதுபோலிருந்தது. பொங்கிலந்த அழகையை அவனால் அடக்கமுடியவில்லை.

அவனது விசிப்பு கச்சானோடு போட்டிபோடுகிறது.

கரீம் பாதையின் வளைவான இடத்துக்கு வந்துவிட்டான். தகைந்துநின்று நாலாபக்கமும் பார்க்கிறான். சில வண்டுகள் ஆவேசங்கொண்டு இரைந்து தள்ளுகின்றன. கச்சான் காற்று காட்டுமரங்களைச் சுழற்று சுழற்றென்று சுழற்றுகிறது.

கோடாரியை எடுத்து பாதையோரத்தில் நின்ற மரமொன்றை மளமளவென்று தரிக்கிறான். மரம் மறமறத்துக் கொண்டு பாதையின் குறுக்கே சாய்கிறது.

அதேநேரம் காரும் வந்து பிரேக் போட்டு நிற்கிறது. கரீம் பாய்ந்துபோய் காரின் கதவைத் திறக்கிறான். பின் சீட்டிலிருந்த முதலாளி தங்கமரைக்கார் அடுத்த பக்கத்துக் கதவைத் திறந்துகொண்டு காட்டிலே பாய்ந்தார். கரீம் நொத்தாரிசின் கையிலிருந்த தோற் பையை ‘லபக்’ என்று பறித்து அதைத்திறந்து உள்ளேயிருந்த அத்தனை காசிதங்கலையும் கொளுத்திக் காற்றிலே பிடித்தான். செந்தியின் நாக்கு அவற்றைச் சுட்டெரித்தது.

— தாமரை

1971

இர வணக்கம்

★

கூடை விருந்தையின் இரும்புத் தூணிலே சாய்ந்த வாறு நிற்கின்ற காதரின் வதனத்தைக் களைப்புங் கவலையும் வளைத்துப் பிடித்துக்கொண்டன. தூணிலே சாய்வதும் பின் விருந்தையிலும் தெருவிலும் உலாவுவதுமாக நீண்ட நெடும் பொழுதை அவன் போக்கிவிட்டான்.

“நேரம் பொன்போன்றது” என்பார்கள். இல்லை, அது சீனியையும் செத்தல் மிளகாயையும் போன்றது என்பது அவனது அனுபவம். நேரம் நகர நகர அவனது கவலையும் வளர் வளரென்று வளர்ந்தது.

பெட்டி மேசையின் பின்னால் கதிரையில் ஆரோகணித் திருக்கும் முதலாளி முத்துமரைக்காரைத் தனித்துக் கதைக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் இந்தக் கடுந் தவம்.

மரைக்காரின் வீட்டுக்குப்போய், அவர் ஆறுதலாக இருக்கிறபொழுது பார்த்துக் கதைக்கலாமே? அந்த ஆபத் தான பரீட்சையிலிறங்க அவன் ஆயத்தமாக இல்லை. முத்து மரைக்காரின் தர்ம பத்தினியின் முகதாலிலே பேசக்கூடிய

தல்ல தான் அவரிடம் பேசவந்திருக்கின்ற சமாச்சாரம் என் பது அவனது அறுதியான முடிவு.

காதர், முத்துமரைக்காரின் வீட்டில் மூன்று வருடங் களும், மூன்று மாதங்களும் மூன்று நாட்களும் நெய்திருக் கிருன். முத்துமரைக்கார் ராஜகம்பீரத்துடன் ஆரோகணித் திருப்பதெல்லாம் ஈடையிலேதான். அரசியின் முன் கைகட் டிச் சேவிக்கும் சிற்றடிமைபோல மனைவியின்முன் அடங்கி யொடுங்கி அவமானப்படுவதைக் கண்டு அனுதாபப்பட்ட வன்; மனத்தளவிலேயே பொருமியவன்.

அரசியிடமிருந்து நெய்த கூலியை வாங்க அவனும் சக தொழிலாளர்களும் பட்டபாடு அற்பசொற்பமா?

வியாபாரமோ எக்கச்சக்கம். இந்தக் கடையிலே இவ் வளவு ஈடுமுச்சற்று வியாபாரம் நடைபெறுமென்று அவன் எண்ணிவரவில்லை, கடையென்னமோ மிகச் சாதாரண மானதுதான்.

விற்க வருகிறவர்கள் கொண்டுவந்த கைத்தறிச்சாரம், வேட்டி, சால்வை ஆகிய தினுசுகளை வாங்கிப் பிரித்துப் பார்த்து அளந்து, நிறுத்து, மடித்து அலுமாரியிலே அடுக்கு வது; நூல் கேட்பவருக்கு நூலை நிறுத்துக்கட்டிக் கொடுப் பது, கொள்முதல் பண்ணவந்த வியாபாரிகளுக்குத் தேவையான சரக்குகளைப் பொதிசெய்து கொடுப்பது போன்ற பணியை முதலாளியின் பத்து வயதே மதிக்கத்தக்க மகன் வெகு அனாயாசமாகச் செய்தான். அவனது ஒவ்வொரு அசைவிலும் துண்டுப்பாவிலே நாடா ஓடுகின்ற துரிதம் இழையோடி நின்றது. இருந்துஞ் சில சந்தர்ப்பங்களில் அவன் திணறிப்போனதுண்டு. முதலாளி குறிப்பறிந்து மெல்ல எழுந்து நூல் 'பேல்' போன்ற கணத்த தன் உடலை அசைக்க முடியாமல் அசைந்து நடந்து உதவிபுரியத் தவற வில்லை, மறுகணமே அவர் அலுத்துக் களைத்து இருக்கை

யிலே பொத்தென்று விழுந்தபோதெல்லாம் வந்த நகைப் பைக் காதர் நாடுக்காக அடக்கிக்கொண்டான், அப்பொழு தெல்லாம் காதர்,

'ஏன் இவ்வளவு அவதி. குறைஞ்சது ஒரு பொடியனை யாவது கூலிக்கு வைக்கலாமே?... ம... அதுகுஞ் செரிதான், அவனுக்குக் குடுக்கிற சம்பளமும் இருப்பைக் கனக்கவைக் குந்தானே'

என்று தனக்குள்ளே வினவி, விடையையும் கண்டு பிடித்துக்கொண்டான். கடைச் சுவர்க்க்டிகாரம் பன்னிரண்டு முறை 'டான்.. டான்..' என்றொலித்து ஓய்ந்தது. கூட்ட மும் ஒருபாடாகக் குறைந்தது. இருவர் மாத்திரம் கொள் வனவு செய்துகொண்டிருந்தார்கள். மேலும் ஒருவரும் வரா தது தூணிலே சாய்ந்தவண்ணம் நின்ற காதருக்குப் புதிய தெம்பை அளித்தது.

அந்த இருவரும் வெளியேறிவிட்டார்கள். காதர், தான் எதிர்பார்த்திருந்த அரிய வாய்ப்பு சித்தித்துவிட்ட மகிழ்ச்சியுடன் தூணைவிட்டு விலகிக் கடைப்பக்கமாக முன் னேறினான். முத்துமரைக்கார் தனது ஓட்டமளித்த தலையிலும் நெற்றியிலும் அதைத் த கன்னங்களிலும் ஊற் றெடுத்து வழிந்த வியர்வையைக் கைக்குட்டையால் துடைத் துக்கொண்டே காதரை நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

"காதர் கனநேரங்கூடி நிற்கிறாப்போல" முத்து மரைக்காரே அடியெடுத்துத் தந்த உற்சாகத்தால் தூண்டப் பட்ட காதர், மேசையை நெருங்கினான். கைகளைத் தொப் புளுக்கு மேலே வைத்துப்பிடித்துக்கொண்டே சாங்கோபாங்க மாக நின்றான்.

"மாமாவங்களுக்கிட்ட ஒரு உதவி கேட்டுப்பார்க்கு லாம் எண்டுதான் வந்தன்"

“மகன் இரண்டு டீ வாங்கி வா”

மரைக்கார் லாச்சியைத் திறந்து இரு பத்துச் சதக் குத்திகளை எடுத்து மேசைமேல் வைத்தார். பையன் அவற்றை எடுத்துக்கொண்டு வெளியேறினான். காதர் குறிப்பிட்டது போல முத்துமரைக்கார் தூரத்து உறவில் அவனுக்கு மாமா தான். அவனது குடியின் பெரிய மரைக்காரே அவர்தான். அந்த உறவுகளையெல்லாம் பாராட்டிக்கொண்டிருக்க அவருக்கு நேரம் கிடைப்பதில்லை. தன் தொழில்களைக் கவனிக்கவே இந்த இருபத்தினான்கு மணிகள் போதவில்லையென்று அங்கலாய்ப்பவர் அவர்.

“உதவியெண்டா...?”

முதலாளி வேண்டாவெறுப்போடு பேச்சை ஆரம்பித்தார்.

“நான் தறியொண்டு வாங்கியிருக்கன்.”

“என்ன? தறி வாங்கியிருக்கியா?”

மரைக்கார் காதரை ஆச்சரியத்தோடு பார்த்தார். அற்புதம் செய்தவனை உற்றுப்பார்ப்பதுபோல அவனை உற்று நோக்கினார்.

மரைக்கார் வியப்படைந்ததில் இயற்கைக்கு மாறானது எதுவும் இல்லை. காலையிலே தறியிலே ஏறிக்குந்தி, உடலெல்லாம் ஓடி அலுக்க அடி அடியென்று அடித்துவிட்டு மாலையிலே இறங்குகின்றபோது ஐந்து ரூபாவுக்கு அல்லது ஆறு ரூபாவுக்கு நெசவு ஓடியிருக்கும். இந்த உழைப்பில் மனைவி மக்களோடு உண்டு, உடுத்து நோயைப் பரிகரித்து, மிச்சம் பிடித்து சொந்தத்தில் தறிவாங்குவதென்பது, அற்புதந்தான். ‘இவனைப்போன்ற பலர், பெண்ணைக் கொடுத்தவன் குந்தியிருக்கக் கொடுத்த வளவுத்துண்டை, அல்லது பொண்டாட்டியின் தாலியை அடவு வைத்துவிட்டு அல்லது

வித்துப்போட்டு ரண்டொரு தறியப் போடுகிறானுக்கள்தான், அவனெல்லாம் பேராசை பிடிச்சவனுக்கள். இவன், தானுண்டு தன் பாடுண்டு எண்டு வாழுறவன். அடக்க ஒடுக்கமானவன். முட்டாள்தனமாக எதையுஞ் செய்யமாட்டான்' என்ற எண்ணமே அவரை ஆச்சரியப்பட வைத்தது.

அதுவும் ஒரு கணந்தான். மறுகணம் அவரது வியாபார மூளை விழித்துக்கொண்டது. பொன் பீச்சும் வரால் ஒன்று வலையின் அழியிலே விழப்போகிறதே என்பதை நினைத்தபோது மகிழ்ச்சியாகவே இருந்தது.

“ஓம் மாமா. நெய்யக் கூலி நம்மளோட நூல் காசு போசு ஒரு பாவுக்கு பத்து பதினைந்தாவது மிஞ்சத்தானே செய்யும். புள்ளையும் மக்களும் கட்டையும் தாரையும் சுத்துங்கள், நாம குமர் குட்டிக்காரகைப் போனம், நாலப் பத்த கையிலவச்சிருந்தாத்தான் அதுகளை ஒவ்வொருத்தண்ட கையில புடிச்சிக் கொடுக்கலாம்...”

மகன் பாற்தேனீர்க் கிளாசை மரைக்கார் முன் வைத்துவிட்டு மற்றக் 'கிளாஸோடு' அவனது ஆசனத்தில் போய் அமர்ந்தான். மரைக்கார் வலது கையால் தேனீர்க் கிளாசை ஏந்தினார்.

“பிஸ்மில்லாகிர்ரகுமானிர்ரகீம்” என் மொழிந்து, தேனீரை மிடறு மிடறாகச் சுவைத்துப் பருக ஆரம்பித்தார்.

“தலப்புள்ள பொறந்த நேரம் குடும்பப் பாரமும் அவ்வளவாக இருக்கல்ல. பவுனும் அந்த நேரம் அறுபது உறுவா. ஒரு சீட்டுப்பிடிச்சி அதுர கழுத்தில ஒரு சங்கிலிய வாங்கிப் போட்டன் எத்தனையோ பொறுப்பு வந்திச்சி, அதுல நான் கை வைக்கல்ல.

போன கெழம் அத வட்டிக்கடையில வச்சிட்டு இரு நாறு உறுவா எடுத்து ஒரு பழைய தறியும் பண்ணும் வாங்

கிணைன். தறி வாங்கிடுப்போல முடிஞ்சுதா? அதுல பாவேத் திறதுக்கு நூல் வாங்க ஏண்டமட்டும் ஓடிப்பாத்தன், ஒரு எடமுமே கைதரல்ல. கடைசியாத்தான் ஒங்களுக்கிட்ட வந்து நிக்கன்” என்று தணிந்த குரலில் அடக்க ஒடுக்கத் தோடு கூறிவிட்டு, மரைக்காரின் பதில் என்னவாக இருக்குமோ என்ற ஆதங்கத்துடன் அவர் முகத்தைப் பார்த்தான். அவர் மேசையின் ஒரு மூலையில் மடித்துவைத்திருக்கும் வெள்ளைத் தொப்பியைத் தலையிலே போட்டுக்கொண்டே பேசத்தொடங்கினார். மகன் கிளாசுகளை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே போனான்.

“முந்தியெல்லாம் பலருக்கு முன்னபின்னக் கொடுத்ததுதான், இப்ப அதுக்கெல்லாங் கட்டாது. கைக்காசுக்கு விக்கவே சரக்கில்லாம இருக்கு. நீ நெனக்கிறியா சொந்தத் தறிபோட்டு உழைச்சிக்கட்டலாமெண்டு, எவனாச்சும் உள்ள சீமாண்ட தறியில ஏறி கூலிக்கு நெய்யிறது லாபம்!”

மரைக்காரின் பதில் அவனை ஒரு கணம் சிலையாக்கியது. பொங்கிவந்த சலிப்பை இயன்றவரை அடக்கிக் கொண்டு, சற்றுத் தைரியத்தையும் வரவழைத்துக்கொண்டு பேசினான்.

“நானும் பிராயமறிஞ்ச நாளையில இருந்து கூலிக்குத் தான் செய்யிறன். என்னமோ மாமா ஒரு முடிவுக்கு வந்திற்றன், அல்லாவுக்கும் றகுலுக்கும் அடுத்ததா உங்கள நம்பித்தான் வந்தன்...”

“ம்..., நீ கெஞ்சற படியால என்ன செய்யிற... சொண்ணக்காம கணக்க இறக்கிப் போட்டுறு”

இந்த வார்த்தைகள் மரைக்காரின் வாயிலே இருந்து வந்ததும் காதருக்குப் போன உயிர் திரும்பி வந்ததுபோல இருந்தது. மரைக்காரின் மகனும் வந்து அவனது ஆசனத்திலே அமர்ந்தான்.

“சாறன் பாவா? சாரிப் பாவா?”

“சாறன் பாதான்”

“வெள்ளையில ஓடப் போறியா? கலிலயா?”

“முன்பாட்டுக்கு வெள்ளையிலதான் ஓடுவம், வாட்டி யையும், கம்பத்தையும் பிறவுணிலே ஓடுவம்”

“தம்பி மனே! காதர் சொன்ன தினுசில ஒரு பாவுக் குத் தேவையான நூல் நிறுத்துக்கட்டு”

மரைக்கார் வெள்ளைக் கடுதாசியை எடுத்துக் கணக் குப்போடத் தொடங்கினார். மகன் அவன் பணியைத் தொடங்கினான். காதர் ஜீவன் முக்தி நிறைவேறிய திருப்தி யோடு கைகட்டி நின்றான்.

“தறிக்கள்ளுகள் தொந்தரவு நாளுக்குநாள் கூடிக்கிட்டுத்தானே வருகுது. தறிமால அச்சறுக்கையாக் கட்டி ருக்கியா?”

“தறிமாலில்ல ஊட்டுச் சாப்புக்குள்ளதான்.”

“சாப்பெண்டாப்போல, அடப்புக் கதவுள்ளதா? இல் லையே! கவனமாப் பாத்துக்க” பேச்சோடு பேச்சாக மரைக் கார் கணக்கை முடித்துவிட்டார். கணக்குத்துண்டை காத ரிடம் நீட்டினார். அவன், நன்றியுணர்வு தேகமெல்லாம் புல் லரிக்க இருகை நீட்டி அதை வாங்கினான். அதைப் படித்த போது அவன் நெஞ்சுக்குள்ளே எறிகுண்டு வெடித்ததுபோல இருந்தது.

“இதென்ன மாமா? ருத்தலுக்கு ஒரு உறுவா வீதம் கூட்டிப்போட்டிருக்கீங்க?”

“அத, அது அப்பிடித்தான். எனக்கிட்ட இருந்து ரேல் பண்ணுற மொதல ஒரு ஆதாரமும் இல்லாமத்தானே

ஒனக்குத்தாறன். அப்படியில்லாட்டி இந்த யாவாரஞ் செய் யிறதில பிரயோசனமில்ல. என்னத்துக்கு ஒளிச்சிப் பேசுவான், சரக்கையும் எனக்குத்தான் தரவேணும். உருப்படிக்குக் காலு றுவா பிடிச்சுத்தான் கணக்குப்போடுவன்.”

“அப்படியெண்டா, இந்தத் தொழில் செய்யிறதில பிரயோசனமில்ல மாமா”

“ஆர்ரா அப்படிச் சொன்னது? எப்படிப்போனாலும் பாவுக்கு அம்பது மிஞ்சாது போகாது. இன்னொண்டு, ஒண்ட தறியும் எண்ட பேரிலதான் பதிவு செய்வன். எவனாவது சோதனைக்காரன் வந்து கேட்டா எண்ட தறியெண்டே சொல்லவேணும். ஒண்டயும் யோசிக்காதே பஜார் நேச்சரே இதுதான்.”

ஆமைபோல அடங்கிக்கிடந்த காதரின் உணர்வுகள் அவனைக் கேட்காமலேயே விழித்தெழுந்தன. இவ்வளவு ஆவேசம் வாழ்நாளில் எப்போதுமே அவனுக்கு வந்ததில்லை.

“இந்தத் தொழில் செய்யாட்டித் தேவல்ல” காகி தத்தை மேசையிலே போட்டுவிட்டு வெளியேறினான்.

“நாய்க்கேண்டா தோல்த் தேங்காய்”

தெருவில் இறங்கிய காதரின் செவிகளில் மரைக் காரின் ஏளன வார்த்தைகள் நாராசம் வார்த்தது. அந்த வார்த்தைகள்மூலம் மரைக்கார் தனக்கு விட்ட சவாலை அவன் ஏற்றுக்கொண்டான். அதை நிறைவேற்றியாக வேண்டும் என்ற வைராக்கியம் அவன் கால்களுக்கு அகர கதியை ஊட்டின.

“மகள்ள சங்கிலி தறியா மாறிச்சி, இப்ப என்ன, பெண்சாதிர கழுத்த வெறுங்கழுத்தாக்க வேண்டியதுதான்”, என்ற வார்த்தைகளை உரக்க மொழிந்துகொண்டே நடந்

தான். முன்பின் தெரியாத எவராவது அந்தநேரம் அவனைக் கண்டிருந்தால் நிச்சயமாகப் பைத்தியம் என்றுதான் நினைப்பார்கள்.

மரைக்கார் சுவர் மணிக் கூட்டைப் பார்த்தார். பன்னிரண்டரைக்கு இன்னும் ஐந்து நிமிடங்களிருந்தன. மதியத் தொழுகைக்கு நோமாகிவிட்டதை அறிந்து பதறிக் கொண்டு பள்ளிவாசலைநோக்கி நடந்தார்.

நள்ளிரவு, எங்கும் மையிருட்டு. முதலாளி முத்து மரைக்காரின் வீட்டுத் திண்ணையும் இருண்டே கிடக்கிறது. திண்ணையின் இடதுபக்கமாகக் கிடக்கும் மரக்கட்டிலில் மரைக்கார் நீட்டி நிமிர்ந்து மல்லாந்து படுத்தவண்ணம் விழித்துக்கிடக்கிறார். அவரது வலக்கை 'தஸ்பீகு' மணிக் கோவையின் மணிகளை ஒவ்வொன்றாக உருட்டுகின்றன. வாய் அல்லாஹ்வின் திருநாமங்களையும், அவனது கருணையையும், இரட்சிப்பையும், புகழையும் அரபியில் உச்சாடனம் பண்ணுகிறது.

இன்று வெள்ளிக்கிழமை இரவு. மாலைத் தொழுகைக்குப்பின் பள்ளிவாசலில் 'ரூத்திபு மஜ்லிஸ்' - கூட்டுப் பிரார்த்தனை நடைபெற்றது. அந்த வைபவத்திலும் மரைக்கார் முக்கிய பங்காளியாகக் கலந்து இராத் தொழுகையையும் முடித்துவிட்டுத்தான் வீட்டுக்கு வந்தார். நாளைப் பகல் முழுக்க அவரது கடை பூட்டியே கிடக்கும். வெள்ளிக்கிழமைகளில் கடை திறந்து வியாபாரஞ் செய்பவர்களைக் கண்டால் மரைக்காருக்கு வைக்கோலில் நெருப்புப் பிடித்ததுபோலக் கோபம் பொங்கும். போன வெள்ளிக்கிழமை பகல் ஒரு ஒழுங்கையால் மரைக்கார் போய்க்கொண்டிருந்தார். அந்த ஒழுங்கையிலிருந்த சூச்சில் கடைக்காரன் கடை திறந்திருந்ததைக்கண்டு,

'அடே! கீழ்சாதி, இண்டைக்கு நீ கடையைத் திறந்து ஹரூமான சம்பாத்தியம் சம்பாதிக்கத்தான் வேணுமா?

பூட்டுரு கடய' என்று கடிந்து பேசிக் கடையைப் பூட்ட
வைத்துவிட்டுத்தான் போனார்.

வெள்ளிக்கிழமை இரவென்பதால் மாத்திரமல்ல,
இரவில் கண்விழிக்கவேண்டிய அவசியம் நேருகிறபோதெல்
லாம், நித்திரைக்கு விடைகொடுக்க இந்த 'திகர்' மார்க்
கத்தைத்தான் வாலாயம்பண்ணி வைத்திருக்கிறார்.

மரைக்காரை நோக்கி 'ருவச்' வெளிச்சம் பாய்ந்து
மறைந்தது. மரைக்கார் சுதாரித்து எழுந்தார்.

ஒருகையிலே செபமாலையும், மறுகையிலே 'ருவச்சு'
மாகப் படலையை நோக்கி இருட்டிலே நடந்தார். கையிலே
'ருவச்' இருத்ததே ஒழிய அதன் பொத்தானை அழுத்த
அவர் விரும்பவில்லை.

படலையை அண்மியதும், பொத்தானை மெல்ல
அமிழ்த்தி, அந்த மங்கல் வெளிச்சத்தில் நாதாங்கியைக்
கண்டுபிடித்துவிட்டு வெளிச்சத்துக்கு விடைகொடுத்துவிட்
டார். சுதவு சாடையாகத் திறக்கப்பட்டது. இரு கரிய
உருவங்கள் மின்வேகத்தில் உள்ளே நுழைந்தன. மரைக்கார்
நாதாங்கியை மாட்டிவிட்டு திண்ணையை நோக்கி நடந்தார்.
வந்தவர்களும் அவர்பின்னே சென்றனர்.

திண்ணைப்படியை அண்மியதும் மீண்டும் வெளிச்
சத்தைப் பாய்ச்சினார் மரைக்கார். வந்த இருவம் வாட்ட
சாட்டமான வாலிபர்கள். இருவரும் கரிய ஆடைகளும்,
முகமூடியும் தரித்திருந்தனர். இருவர் கைகளிலும் நீண்ட
வாள்கள் ஆரோகணித்திருந்தன. அவர்களில் ஒருவன்
தோளிலே சுமையாக இருந்த பாச்சுருளைக் கட்டிலின்மேல்
வைத்தான்.

“தூ... ரெண்டுபேர் மெனக்கட்டு ஒரு பாவோடு தான் வந்திருக்கியள்!” மரைக்காரின் குரலில் ஏளனந் தொனித்தது.

“பத்துப் பன்னிரண்டு தறிமாலில போய் அசுப்புப் பார்த்தம், எல்லாரும் முளிச்சுக்கிட்டுத்தான் இருக்கானுகள். ஒண்டுச் செய்ய ஏலாமப்போச்சி.” ஒருவன் ஆற்றாமையை வேதனையோடு வெளியிட்டான்.

“ம்... என்ன செய்யிற! இண்டைக்கி அமைச்சது அவ்வளவுதான். அஞ்சி பாவுங் கொணந்துதானே இரிக்கம்”

“ம்... எண்டாலும் பறுவாயில்ல. முழுப் பாவாத் தான் இருக்குது. கூடிப்போன ரெண்டு சாம்புதான் நெஞ் சறுத்திருப்பானுகள்” என்கிறார் மரைக்கார், புருவத்தைச் சுருக்கி மகிழ்வு பிடிபட்டவராக.

“இதை எங்கடா அறுத்தயள்?” என்று கேட்டார்.

“கோணவாயன்ர காதர்ர சாப்புக்குள்ள” என்றான் சமை இறக்கியவன்.

மரைக்கார் மனத்தால் துள்ளிக்குதித்தார்.

“காதர்! நீ பெரியாள்தாண்டா, எனக்கிட்ட, நீ நெக்கிளாசி பேசினாயென்ன! இனி நெக்கிளாசி பேசலியா? அல்லா பெரியவன்ரா.”

— அஞ்சலி
1971

“எஹ் ஹே...வ...! ஹே...வ”

சதைக் கனதிமிக்க குரல்வளையில் சிச்சித் தடுமாறிப் பீறிக்கொண்டுவருகின்ற காரணத்தால் அந்த ஏப்பம் பயங்கரமாக ஒலித்தது. அது, மச்ச வீட்டின் கொங்கிறீட் மேல் தளத்திலும் சுவர்களிலும் மோதி அதிபயங்கரமாக எதிரொலித்தது. அண்ணாந்து, தாடைகளிரண்டும் விட்டுப் போய்விடுமோ என்ற அளவுக்கு வாயைப் பிளந்து, ஏப்பம் விடும்போது, மகுழுதுலெவ்வை மரைக்காரைப் பார்ப்போருக்குப் பரிதாபம் மேலிடும். தொனியின் பயங்கரம் மறுகணமே அவர்களைப் பய உணர்வில் வக்கிரமாகத் தள்ளி விடும்.

‘எஹ்... ஹே...வ...! ஹே...வ...!’

மீண்டும் அதே பயங்கரம். அதிபயங்கரம். அப்பாடா! என்ன சுகம். என்ன இதவு. கனமான எதையோ திரீணை

யாக்கித் தினிப்பதுபோல, நெஞ்சுக்குழலும் தொண்டைக் குழியும் அடைத்தன. மூச்சு தடைப்பட்டுவிடுமோ என்ற பயப்பிராந்திகூட ஏற்பட்டது. ஏப்பமா அது! இடம், பொருள் அறிந்து பிரசன்னமாகி, இடர்ப்பாட்டைத் துவம்சம் செய்து துடைத்தெறிந்த தெய்வம்.

பின் என்ன. அச்சை, பிச்சையான சாப்பாடா. மரைக்காருக்கும் வயது ஐம்பதுக்குமேல் ஆகப்போகிறது. இந்த அரை நூற்றாண்டு அநுபவத்தில் இவ்வளவு சுவையான மாட்டிறைச்சியை அவர் உண்டதேயில்லை. மறி நாம்பன் களையும், பட்டிக்காரனையும் ஒரு சேர ஏய்த்துக் காலங் கடத்திய மூர்க்கப்பசு - மலட்டுப்பசு: நேற்று மாலை அது பொதுமக்கள் பார்வைக்காகச் சந்தையிலே கட்டப்பட்டிருந்தது. கழுக்கு முழுக்கென்று கொழுத்திருந்த அதனைப் பார்த்து பசுவா. யானைக் குட்டியா என்று எல்லோரும் சிலாகித்துக்கொண்டார்கள்.

பசுவைக் கண்டதும் மரைக்கார் செய்த முதல் வேலை, 'புச்சருக்'கு செய்தி அனுப்பியதுதான். அவனும் நாரிச்சதையில் மூன்று இரூத்தலும், நெஞ்சுக்குருத்து எலும்பில் ஓர் இரூத்தலும், ஈரல் மாங்காய் ஒன்றரை இரூத்தலும் நிறுத்துப் பொட்டலமாக்கி அனுப்பிவிட்டுத்தான், முண்டியடித்துக்கொண்டு நின்ற மற்றவர்களுக்கு விற்பனையை ஆரம்பித்தான். வல்லவன் பம்பரம் மணலில் மட்டுமா ஆடும்? கசாப்புக்கடைச் சகதியில் ஆடாதா என்ன?

பகல் இறைச்சிக் கறியும் ஈரல் பொரியலும், மரைக்கார் அவர் மனைவி மனைவியின் தாயான கிழம், இந்த மூவராலும் ஒருவேளையோடு சமாளிக்கமுடியாதே. மதியச் சாப்பாட்டுக்குப் பிறகுதான் பசுவின் மூளையை அனுப்பி வைத்தான். மூளையை நெய்யில் பொரித்தோ வதக்கியோ உண்பதும் அவருக்குப் பிடிக்காது. பச்சை மிளகாய், சின்ன

வெங்காயம், தேங்காய்த் துருவல், உப்பு, எலுமிச்சம்புளி கலந்து வறுவல் செய்து உண்பது மரைக்காரைப் பொறுத்த வரை தவிர்க்கமுடியாதது.

நொறுங்கங் குற்றி வெண்பட்டுப் போலத் தீட்டிய சீனட்டி அரிசிச் சோற்றை இந்த முக்கறிகளோடு உண்ட பின், முன்னங்கைப் பருமனை கோழிக்கூட்டு வாழைப் பழங்களையும் உள்ளே தள்ளியபின் உண்டான திக்குமுக காட்டைத் தொடர்ந்து வந்த ஏப்பங்கள் ஓரளவுக்குச் சரி செய்தன.

இரவு எட்டு மணிக்கு மேலாகியும் கொங்கிறீட் மேல் தளத்தின் காங்கை இன்னும் அடங்கியபாடாயில்லை. பனை யோலை விசிறி செய்பவர்களுக்குப் புத்தி மட்டுத்தான்! பருத்த உடற்காரர்களின் வசதியை உத்தேசித்துச் சுளகள விலும் விசிறிகளைச் செய்தாலென்ன? விசிறியுங் கையுமாக ஆனைநடை பயில்கிறார்.

‘உப்...!’

மயிரடர்ந்த நெஞ்சில் வாயால் ஊதிவிட்டார்:

‘‘மெம்பராகிறத்துக்கும் சேர்மனாகிறத்துக்கும் வந்து கெஞ்சிறானுகள். இந்த எலக்கிக்கப் போட்டுத்தொலைக்கிறானுகளா? கேட்டா, அன்னா வருது... இன்னா வருது... பொழப்புச் செய்யுறங்க இருக்கட்டும் வாறமுறைக்கு நாம சேமனாகிட்டுப் பார்ப்போம் ம்... புள்ள...! பல்லுக்குத்த ஈக்கில் இல்லையா?’’

‘‘ம்கங்... ஈக்கில் வேலியில் இரிக்கும்.’’

சமையல்கட்டுப் பக்கமிருந்து மனைவி ஆயினா உம்மா, அவர் கோரிக்கையை உதாசீனம் செய்து பதில் கொடுத்தாள். சீறிவந்த சினத்தை அடக்கிக்கொண்டு வெளியே போனார். வேலியிலே ஈர்க்கில் துண்டைத் துணித்துப் பல்

இடுவல்களில் சிக்கி இருந்த இறைச்சிச் சிராய்களைக் குத்தி எடுத்தார். பின் கிணற்றடிக்குப்போய் வாய் கொப்பளித்து விட்டு உள்ளே வந்தார்.

சிரமப்பட்டுப் பாயில் அமர்ந்தார். எட்ட இருந்த வாட்டாவையும் படிக்கத்தையும் முனகிக்கொண்டு இழுத் தெடுத்துக்கொண்டார். பாக்குச் சீவத்தொடங்கினார்.

“புள்ளே! புள்ளேய்!”

மனைவியை விளித்தார்.

“என்ன. புள்ளயுங் கிள்ளயும். சும்மா கிடங்க”

இந்த வார்த்தைகள் உள்ளேயிருந்து ஒலித்தன.

“அதுக்கில்ல புள்ள. உங்களுக்குள் சேர்த்துப் பாக்குச் சீவுறன் எண்டத்தச் சொல்லத்தான் புள்ள”

“சீவினாச் சீவி வைக்கிறதானே, நான் வந்து எடுத்துக்குவேன்”

“புள்ளே! உம்மாவிய இரிக்காங்களா புள்ளே”

“இரிக்காம என்ன மகுத்தாவ போனாங்க?”

“அதுக்கில்ல புள்ள! உம்மாவியள சுவரோரத்துக்கு வரச்சொல்லுங்க. உம்மாவியளோட ஒரு முக்கியமான சங்கதி பேசவேண்டும்”

தாம்பூலந் தயாரித்து, மனைவிக்கென்று, ஒரு கூறை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு, மீதியை வாயிலே திணித்து ஓர் அதக்கு அதக்கினார். எச்சிலை பிச்சியடித்து படிக்கத்தினுள் சளுக்கென்று உமிழ்ந்துவிட்டு, கடைவாயைத் துடைத்து விட்டார். பின் கைப்புத் துண்டையும் புகையிலைக் கிள்ளை

யும் வாயிலே தள்ளினார். மனைவி ஆமினா முன்னுணை இடையிலிருந்தே பின்னால் இழுபட்டுவர, கைகளைப் பின்னுயர்த்தி கூந்தலை முடிந்தவண்ணம் வந்தாள். சட்டையின் மேல்வாய்கூடத் திறந்தே கிடக்க, அவள் வந்த கோலம் அவரது நரம்புகளை நீவிவிட்டிருக்கவேண்டும். அவரது அடர்ந்த புருவங்களுக்குக் கீழே சுழலும் மணித் தக்காளிபோன்ற விழிகள் வீரகக் கணையை வீசத்தொடங்கின.

“என்னை முறைக்கிறத்தப் போட்டுட்டு உம்மாவேர்டு கதைக்கவேணுமெண்டத்தக் கதைங்க. அங்கால வந்திருக்காங்க” என்று கூறிவிட்டு அருகமர்ந்தவள் தயாராக இருந்த தாம்பூலத்தைச் சுவைக்கத் தொடங்கினாள். முன்பின் தெரியாத யாராவது இருவரையும் பார்க்கநேர்ந்தால் நிச்சயமாகத் தம்பதிகள் என்ற முடிவுக்கு வரமாட்டார்கள். தகப்பனும் மகளும் என்றோ, மாமனும் மருகியும் என்றோதான் நினைப்பர்.

எலுமிச்சம் பழ வண்ணத்தில் வடித்தெடுத்த அங்க அமைவுகளுடன் நிறைவு பெற்றிருக்கும் தன் மகளுக்கு, திரண்ட சொத்துக்கு அதிபதியான அவள் தகப்பன், மகுமுது லெவ்வையை மாப்பிள்ளையாக எதற்காக எடுத்தார் என்பது இன்னும் புரியாத புதிராகவே இருக்கிறது. அந்த வீட்டில் முற்றிய தேமல் முதிரையில் கருங்காலி வைரத்தால் அழகு செய்த பெட்டகங்களும் அலுமாரிகளும் இருக்கின்றன. அவற்றோடு பழகிய தோஷம், மகளுக்கு மாப்பிள்ளை எடுப்பதிலும் செல்வாக்கைப் பிரயோகித்து விட்டதுபோலும்.

லொறி டயர்களை ஒன்றன்மேலொன்றடுக்கி, உச்சியிலே பெரிய பனங்காயைத் தூக்கிவைத்ததுபோன்ற தோற்றப் பொலிவுள்ள மாப்பிள்ளை, பூப்பெய்தாத தனது மகளின் கழுத்தில் தாலிகட்டிய சுபவேளையில் அவள் மயக்கம் போட்டு விழுந்த வேளையிலாவது இந்தச் சோடிப் பொருத்தத்தைப்பற்றி அவள் தகப்பன் சிந்திக்கவில்லை.

“இல்லடி புள்ள! உம்மாவியளுக்கு அல்லாகுத்த ஆலா என்ன கொறைய வச்சான். அவியளுக்குக் கிடைச்ச பேரான வாழ்வு வேற யாருக்குக் கிடைத்தது. அக்கிளி புக்கினியா உண்டாங்க, உடுத்தாங்க, நகைநட்டுப் போட்டாங்க. வாக்கு வடிவான மகளப் பிள்ளைப் பாக்கிசமாக ஆண்டவன் குடுத்தான். உங்களை நெற செல்வமா வளத்து நிகாஹ் செய்து கண்குளிரப் பார்த்தாங்க. அவங்கட கண்ணோட வாப்பாவங்களையும் நல்லடக்கம் செய்து, செய்ய வேண்டிய கடமைகளையெல்லாஞ் செய்தாங்க. இனி உம்மாவங்களுக்கு இந்த ஒலகத்தில என்ன வேண்டிக்கிடக்கு. அவங்க போற வழிக்கு ஏதாவது தேடவேணும். அவங்களுக்கு ஆண்டவன் சொர்க்க வாசலைத் தொறந்து வைக்க வேணும்” என்று, புருவங்களை நெளித்து கண்களை உருட்டி, கடைவாய்களில் எச்சில் வழியக் கூறிமுடித்தார் மகுமுது லெல்வை மரைக்கார். படிக்கத்தைத் தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டே உமிழ்ந்து தள்ளினார். அதைக் கீழே வைத்து விட்டு, கடைவாயை விரலால் துடைத்துவிட்டார்.

“எஹ்...ஹே...வ்...ஹே...வ்...”

“என்ன எங்க உம்மா கண்ணுக்கெதிரே கிடப்பது கரிக்கிறதோ? கெதியா மட்த்தாகச் சொல்றயள?”

“அஸ்தஃபிரல்லா. நானப்படிச் சொல்லுவன? உங்க வர்ப்பா மவ்த்தானதுக்கு எத்தனை நாள் அழுதேனெண்டு தெரியுந்தானே. அவங்க உங்களுக்கு மாத்திரம் உம்மா இல்ல புள்ள, எனக்கும் அவங்க உம்மா. மாமிக்கு மாமி. அவங்க நீடித்த ஹயாத்தா இருந்து நம்ம ரெண்டு பேரையும் ஒண்டா வச்சி அழகு பார்க்கணும்.”

அவர் பேச்சுக்குக் குறுக்கீடு செய்யும் விதத்தில் முன்னால் பாய்ந்தாள் ஆமினா. பாய்ந்தவள் படிக்கத்தை இழுத்துக் காறிக் களைத்து உமிழ்ந்தாள். அவர் விசிறியை வேகமாகச் சுழற்றிக்கொண்டே,

“என்ன புள்ள. வெத்திலை தெசுக்கிப் போட்டுத? போயிலயக் கனக்கப் போடவேணமெண்டு எத்தின தரம் சொல்லியிருக்கேன்.”

“நீங்க ஓங்கட வேலயப் பாருங்க. இப்படித்தான் அந்த மனுஷனுக்கும் கொழையடிச்சிக் கொழையடிச்சித், தான் சாக மருந்து தின்னச் செய்தீங்க. மகள் குடும்பம் நடுத்தூற அழகத் தாங்கிக்க ஏலாமத்தான் எடையில பாதியில மண்மறஞ்சி போனார்.”

மனைவியின் பேச்சு மகுழுது மரைக்காரை வெலவெலக்கச் செய்துவிட்டது. விசனத்தோடு நெற்றி வியர்வையை வழித்தெறிந்தார். பின்,

“என்ன புள்ள நீங்க கதைக்கிற கத. இப்படியெல்லாம் கதைக்க ஆகும புள்ள? அல்லாவுக்குப் பொருந்தக் கதையுங்க புள்ள” என்று மனைவியைத் ததாஸ்து பண்ணினார். தொடர்ந்தும் அவரே பேசத்தொடங்கினார்.

“புள்ள! இந்தத் தடவை, உம்மாவங்கள் மக்காவுக்கு அனுப்புவம் புள்ள. அங்கே போன உடனே தெரிஞ்சி செய்த, தெரியாமச் செய்த பாவம் எல்லாம் நீங்கி பிறந்த பாலாவரசிபோல வருவாங்க. அந்த வல்ல பெரிய நாயன் சொர்க்க வாசலத் திறந்துவிடுவான்.”

“தகப்பனயுந் திண்டிட்டிருக்கிறன். கண்முன்னுல உசும்பித் திரியீற இந்தக் கட்டயப் பார்த்துத்தான் எண்ட மனசு கொஞ்சம் ஆறுதலடையிது. அங்கயும் இங்கயும் அனுப்பி உசிர வாங்கி எண்ட மன ஆறுதலக் கெடுக்காதங்க.”

“புள்ள எண்ட கோபத்தக் கிளப்பாதங்க. மக்காவுக்குப் போய் ஹஜ்ஜுச் செய்யிற பாக்கிசம் எல்லாருக்குங் கெடக்காது. மவ்த்தத் தட்டவும் ஆராலயும் ஏலாது. மக்கா

வுக்குப் போன எடத்தில்தான் அந்த மௌத்து வரவேணு மெண்டிருந்தா வரட்டுமே. அந்தப் பாக்கிசமும் எல்லாருக் குங் கிட்டாது. மாமி வங்க...!”

“ஓய்...ய்... என்ன வாப்பா”

மருமகலின் அழைப்புக்கு மாமி உள்ளே இருந்து குரல் கொடுத்தாள். மரைக்கார் மாமியின் குரலால் தெம் படைந்தவராய், தனது தொண்டையைத் தடவிக்கொடுத்த வண்ணம் பேச்சைத் தொடங்குகிறார்.

“மாமி! ஓங்க மகள்ள பேச்சு கருத்துக்கெடாதங்க, நீங்க எனக்கு உம்மா மாதிரி. நீங்க இல்லாதபோது உண்ணுற சோறும் என்ட உடல்ல ஓட்டாது. நீங்க நூத்துக்கு மேல வாழவேணும். உங்கள அல்லா சரீர சொகத்தொட கொண்டுவந்து சேர்ப்பான். நீங்க இந்தமொற மக்கத்துக்குப் போகத்தான் வேணும். வேற ஒரு கதையும் வேணும்”

பேச்சு மனிதனுக்கு அசதியைத் தராதா என்ன? உண்ட களையும், மனையின் எடுத்தெறிந்த பேச்சில் விளைந்த ஆத்திரமும் சேர்ந்து மூச்சுவாங்கத் தொடங்கிவிட்டது. உடம்பெங்கும் வியர்த்துக் கொட்டுகிறது. இருந்த இருப்பி லேயே உடலை வெகு சிரமத்துடன் முன்வளைத்து, சாரத் தின் கால்மாட்டுப் பகுதியால் முகம், வயிறு, கழுத்து, மார்பு, கட்கம் ஆகிய அங்கங்களைத் துடைத்துக்கொண்டார்.

“தம்பி, நீங்க சொன்னதெல்லாம் சரிதான் மனே. பெருநாள் கொத்வாக்குக்கூட நான் ஒழுங்காய் போனதில்லை. வாசல் கடந்து தெருவில் போறது நம்மளுக்கு ஒழுக்கமு மில்லை. நம்மளுக்குப் பவுறுமில்ல எண்டு ஒங்கட மாமாவிய என்ன வெளியே போக உடுறதில்ல. இப்படிப்பட்ட நான் மக்கா ராச்சியம் போய் சமாளிக்கிற எப்படி?”

மாமி தன் ஆற்றாமையை அப்பட்டமாகவே சொல்லி வைத்தாள்.

“நீங்க தனியப் போறதில்ல. ஆன சுட்டார்ர ஆதங் கண்டும் பொண்டாட்டியும் போறாங்க. நெல்லுச்சப்பியர்ர பொண்டாட்டியும் போரா. ஹஜ்ஜு செய்யவேண்டிய முறை களையும் ஒதவேண்டிய ஒதல்களையும் நான் சொல்லித் தாறன். காஸையிலே சுபகுத் தொழுகையைத் தொழுங்க. இருக்கிற இவ்வளவு நாளுக்கும் ஒழுங்காகத் தொழவேணும். என்ன செய்யிற, செலவப் பார்த்தா ஆகுமா? கொஞ்சத் தான தருமமுஞ் செய்யத்தான் வேணும்.”

“பிச்சைக்காரர் ஐயக்காரர் வந்திருவாங்க எண்டு பகலக்கெல்லாம் தலாவாசல் கதவப் பூட்டிவைக்கிற ஒங்க ளுக்குத் தானதருமஞ் செய்யவும் மனம் வருகுதா?”

மனைவி ஆமினா தூக்கிப்போட்டாள் ஒரு போடு. அதற்குச் சூடாகப் பதிலளித்துக் கதவடைப்புத்தான் ஐஸ் வரியம் திரள்வதற்கு அடிப்படையென்பதை நிலைநாட்ட அவர் நெஞ்சம் உந்தியது. தினமும் படியேறிவரும் ஏழை களுக்குக் கொடுக்கும் எவனையாவது உலகம் கொடையாளி என்று சொல்கிறதா? இறுக்கவேண்டிய விதமாகவெல்லாம் இதயத்தை இறுக்கிப் பேர் கிடைக்கக்கூடிய சந்தர்ப்பத்தில் மாத்திரம் நுகைப்பதுதான் தம்போன்றவர்களுக்கு அழகு என்பதை அறியாத மக்காக இருக்கிறாளே! இவள் ஒரு பணக்காரன் பெற்ற பிள்ளையா? என்ற நீனைவுப் பின்னல் அவர் சிந்தனையை ஆக்கிரமித்து, அவள்முன் தன் சுய மதிப்பை அடக்கியடக்கிப் பழகிப்போன அவரால் அந்த உந்தலையும் இலகுவாக அடக்கமுடிந்தது.

* * *

நோன்புப் பெருநாளின் ஆரவாரம் அடங்கிவிட்டது. ஆறு நோன்பும் நேற்றோடு முடிவடைந்தது. மஃமுது மரைக் காரின் வீட்டில் பெருநாளின் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் இன்னும் ஓய்ந்தபாடில்லே. அந்த வளவு ஜனவெள்ளத்தால் பொங்கி வழிகிறது. வருகிறவர்களும் இருப்பவர்களும் போகின்றவர்களுமான ஜன நெரிசலுக்கு அந்த மாளிகைபோன்ற வீடே

போதவில்லை. முற்றத்திலே தற்காலிகமாகக் கட்டியிருக்கும் ஒழுக்காப் புரைக்கொட்டில் மாத்திரம் இல்லையென்றால் நிலைமை படுமோசந்தான். மூன்று நாட்களாக ஊற்றிய தேநீருக்குத் தினசரி ஓர் அந்தர் சீனியும் மூன்றரை இரூத் தல் தேயிலையும் செலவாகியிருக்கும். ஒருநாளுக்கு ஐம்பது பசளி வெற்றிலைக்குமேல் சப்பித் துப்பப்பட்டுள்ளன. இதில் ஒன்றும் மரைக்காரின் கையைக் கடிக்கவில்லை. வருபவர்கள் வெறுங்கையோடு வருவதில்லை. ஏழு இரூத்தல் சீனியைக் கொண்டுவந்த ஒருவருக்குத் தேநீர் கொடுக்க ஓர் அவுன்ஸ் சீனிதான் செலவாகியிருக்கும் என்பதை உதாரணமாகக் கொண்டால் நிலைமை புரிந்துவிடும்.

இன்று மர்ஹும் (காலஞ்சென்ற) சீனிமுகம்மது முதலாளியின் மனைவியும் அரசாங்கக் கொந்துரூத்தர் மஃமுது மரைக்காரின் மாமியாரும் ஆமினா உம்மாவின் தாயுமான அலிமா நாச்சி மக்கா யாத்திரைக்குப் புறப்படுகிறார். அவரைக் கண்டு சலாஞ்சொல்லி, கைமுகந்து, அன்பைப் பெறவும், ஆசி பெறவும், விடை அனுப்பவும் வந்துபோகிறவர்களின் கூட்டமென்றால் கேட்கவாவேணும்?

கடவலடியில் கார்கள் வந்து தகையும் ஆரவாரமும், ஹோன் சப்தமும் மனிதக் கும்பலின் ஆரவாரத்தை ஒரு புறம் ஒதுக்குகின்றன.

“கார்... கார், கடப்படிய கார்.”

சிறுவர்கள் வாய்கள் பட்டாசுக் கட்டுகளாகப் போரிந்து தள்ளுகின்றன.

“கார்... கார்”

“நேரமாகுதுகா... வெளிக்கிடுங்ககர். ம... ஆயத் தப்படுங்க.”

“சலாங் குடுக்கிருக்கள். குடுத்து முடியுங்க” என் றெல்லாம் குரல்கள் தனித்தும் ஒன்றுகலந்தும் எழும் ஒலிப் பிரவாகங்கள் செவிடு தட்டச் செய்கின்றன.

“ஆ...! ஆயத்தந்தான்! ம...! வெளிக்கிடுங்க. கன்னத்து ரெண்டு றக்காயத்துத் தொழுங்க!” வீட்டின் நடு அறையிலிருந்து இவ்வார்த்தைகள் வெளிப்போந்தன.

“உடுங்ககா! போதுங்கா புள்ளய உடுங்ககா.” தாயை நோக்கி மகள் ஆமினா முன்னேறினாள். அவள் மத னிக்காரி கும்பலை விலக்கி வழிகாட்டிக்கொடுத்தாள். தாயும் மகளும் நேருக்குநேர் நெருங்கி நின்றார்கள். இருவர் விழி களும் கசிந்துகுத்தன. ஒருவர் தோளில் ஒருவர் முகம் புதைத்துக் கேவி அழுதனர். விசிப்பை அடக்கமாட்டாமல் ஆடக்கிக்கொண்டு முகங்களைப் பெயர்த்தனர். தாய் பேசினாள்...

“நான் போறன் மகள். அல்லா என்னக் கொண் டந்து சேர்ப்பான். என்ட பேரில இருந்த சொத்தையெல் லாம் ஒனக்கும் மச்சானுக்கும் எழுதியிருக்கிறன். நான் திரும்பி வந்தா என்ன சாகுமட்டும் பார்த்துக்க மகள்.”

“உம்மா இதென்ன பேச்சு? இந்த சொத்தில எல் லாம் எனக்கு விருப்பமில்ல உம்மா. இந்தச் சொத்த வச் சிக்கிட்டு வாழ்க்கையிலே என்ன சொகத்தக் கண்டன். நீங்க உசிரோட...”

“ம... கோச்சிக்கு நேரமாகுது. வெளிக்கிடுங்க!” மகுமுது மரைக்காரின் உத்தரவு உரையாடலுக்கு முத் தாய்ப்பு வைத்தது.

[யாவும் கற்பனை]

— தினகரன்
1968

ஆற்றுப்படை

பிரசவம் வளஸ்தவத்தில் தேமாங்களிச் சுவையே !
இனிப்பும் புளிப்பும் கலந்த மாங்களிச் சுவை போன்றதே
இன்ப வேதனையாலும் துன்ப வேதனையாலும் அலசப்படும்
பிரசவ வாதையும் !!

சுகப் பிரவசத்தின்போது சம்பந்தப்பட்ட மனிதர்
களில், சம்பந்தப்பட்ட களத்தில் சுடரோடும் மகிழ்ச்சிக்களை
இருக்கிறதே, அதற்கு எதுதான் நிகர்?

பருவ காலத்தில் கடலணங்கும் பிரசவத் தாயாகி
விடுகிறாள்:

சித்திரை மாதம், பேய்க்காற்றின் வீச்சின்றி மலையளவு
எம்பியெழும் பேரலைகளின் சீற்றமின்றி, விசைமிக்க நீர்ப்
போக்கின்றி, கலங்களின்றி, தாய்மை கனிந்து வங்காளக்
கடல் மூச்செறிந்து கிடக்கிறாள்.

பிரவசக்குறி முற்றி மருதமுனைக் கடற்கரை களைகட்டி
யிருக்கிறது.

கடலில் வளைந்து விரிக்கப்பட்ட கொண்டோடி வலைகளில் ஒன்று கரைசேருங் கட்டத்தை அடைந்துவிட்டது. வலையை நாடிப் பெருங்கூட்டமே கூடிவிடுகிறது.

கூட்டத்தின் ஒரு பகுதியான பொறுக்கிப் பையன்கள் போர்வீரர்களின் துறுதுறுப்புடன் களத்திலே குதிக்க வரிந்து கட்டிவிட்டார்கள்.

சிந்தும் மீன்களுக்காகக் கழுகுப் பார்வையுடன் காத்திருக்கும் சகபாடிகளுடன் மல்லடிப்பதும், தோணிவலைச் சொந்தக்காரர், தொழிலாளிகள் வியாபாரிகள் முதலான நூற்றுக்கணக்கானோரின் கண்களில் மண்ணைத் தூவிவிட்டு மீன் களவெடுப்பதும் சாதாரணமா போங்கள், அது ஒரு பெரும் போராட்டம்!

சாரணை மடித்துக் கைநுழைய வழிவைத்து இருப்போடு கட்டியவர்கள்; உடுத்துணித் துண்டைப் பையாக்கி வயிற்றுப் பக்கமாக அரை ஞாணில் செருகிக்கொண்டிருப்பவர்கள்; இருபக்கமும் பைகள் பொருந்திய காற்சட்டை தரித்தவர்கள்— இப்படி மூன்றுபட வேஷம் புனைந்து துடித்து நிற்கும் அவர்களுக்கு 'யூனிபோம்' தரித்த முப்படையினரும் நிகராக முடியாது.

கயிற்றுவலை கரைவந்து, நூல் வலையின் சள்ளைப் பகுதி கரைக்கு வருகிறது.

பந்தலிலே சூழலவரைக்காய் சிலிர்த்ததுபோல சள்ளை வலைக் கண்களில் பாய்ந்து குத்திட்டுச்சிலிர்த்த கிரிச்சூடைகள். அந்தக் கண்கொள்ளாக் காட்சியைக் காணப் பொறுக்கிப் பையன்களின் வதனங்கள் இளம் பருதியின் ஒளிச் சிதறலில் தகதகக்கும் கடல்நீர் போலப் பிரகாசிக்கின்றது.

இனி அவர்கள்பாடு 'நரி காட்டில்' என்ற மாதிரித் தான். சூரை, சுறா, பாரை என்று பேரினமாகச் சிக்கிவிட்

டாலோ கரையேறுங்- கட்டத்தில் நெரிசல் தாங்காது மடிவலை வெடித்தாலொழிய, அவர் சாமர்த்தியம் ஒன்றும் பலிக்கப்போவதில்லை.

பையன்கள் மிக நுட்பமாக, குத்திட்டு துடிக்கும் மீன் அங்கைக்குள் மறையக் கூடியதாக, வலையைப் பற்றி இழுக்கிறார்கள். இழுப்பதாவது? அப்படியொரு பாசாங்கு; காரியவாதத் தொழில் தந்திரம். வலையிழுக்கும் பாவனையினூடே கைகள் பைகளுக்குள் நுழைந்து மீள்வது அவர்களது தொழில் இரகசியம்.

கூலிக்கு மாரடிக்கும் மீனவர்களுக்கோ வலையிழுக்குங்கடுப்பு; முதலாளியின், அவர் கையாட்களின் வசைப் பாணங்களைக் கட்டிச் சமக்கும் கவலை, மீன்மடி, முக்கால் மடியாக-முழு மடியாக நிறைந்துவராதா என்கின்ற அங்கலாய்ப்பு; அப்படி வந்தால் இன்று எவ்வளவு பங்குப்பணங் கிடைக்கும் என்ற கனவுகைச் சஞ்சரிப்பு. அவர்கள் கவனத்திற்கு இவ்வளவு அலைப்பு. எனவே சள்ளை வலைப்பாடு பொறுக்கிப்பையன்களுக்கு ஒரு வரப்பிரசாதம்.

“அடேய்! கள்ள எலி! கவனம்; மென்னிய முறிப்பன்”

பொறுக்கிப்பயல் ஒருவன் ஒரு தொழிலாளியினால் எச்சரிக்கப்படுகிறான்.

“முறிப்பேன் என்று சொல்லிப்போட்டு உடாம, முறிச்சிக் கையில் கொடு.”

இப்படி மற்றொருவன் அவனுக்கு ஆலோசனை கூறுகிறான்.

கொண்டோடி வலைத்தொழிலின் கருமாதிப் பொழுது வலை கரைசேரும் வேளைதான். அந்தக் கெடுபிடியான கட்டத்திலுங்கூட கள்ள எலியைக் கவனிக்கத் தொழிலாளர்கள் தவறமாட்டார்கள்.

கள்ள எலி வலையடிக்கு வந்துவிட்டானென்றால், முதலாளிமாருக்கும் வியாபாரிகளுக்கும் முகச்சளிப்பு. தொழிலாளர்களுக்கோ குலை நடுக்கம். இவனால் அவர்கள், முதலாளிமாரால் வறுத்தெடுக்கப்படுவார்களே! வறுத்து! மற்றப் பையன்கள்மீது ஒரு பங்கு கவனம் செலுத்தினால், அவன்மீது மூன்று மடங்கு.

அவனது இயற்பெயர் முகம்மதவி. அவனுடைய தொழில் திறமைக்காக ஏக அபிப்பிராயமர்க்கக் கிடைத்த பட்டப்பெயர்தான் கள்ள எலி என்பது.

மீன்மடி கரை சேர்ந்துவிட்டது. முக்கால் மடி மீன். அவ்வளவுங் கலப்பற்ற கிரிச்சூடை. மடியையும், வலையையும் இணைத்துள்ள கயிற்றை உருவி எடுத்துவிட்டு மடியிலுள்ள மீனைக் கூடைகளால் அள்ளுகின்ற வேலை நடைபெறுகிறது. மடிவாயை அகற்றிப்பிடிக்கும் பாவனையில் எலியின் கை மடிவட்டைத் தீண்டுகிறது.

“கள்ள எலி! எடுரு கைய!” என்ற கதறலுடன் அவன் கையில் கூரிய நகங்களால் நிமிண்டி எடுக்கிறான் ஒருவன். அலியின் கை பின்வாங்குகிறது.

இதெல்லாம் அவனுக்குச் சர்வசாதாரணம். புலி பதுங்குகிறதென்றால், பின்வாங்கிவிட்டதென்று அர்த்தமா?

கண்ணை மூக்கைப் பார்த்து மடிவட்டில் இலாகவமாகக் கையைப்போட்டு, கூடைகுத்தி அள்ளும்போது, பிதுங்கிவழிந்த மீன்களில் நான் கைநதை ஒரே அள்ளாக அள்ளி வைக்கவேண்டிய இடத்தில் வைத்து விடுகிறான். அது தேர்ச்சி பெற்ற கை. ஒரு முறையோடு ஓய்ந்து பழக்கமற்றது.

“சிக்கு, குள்ளநரிப் பயலே! எடுரு கைய!”

‘பளீர்’

அலியினுடைய மடியின் விம்முதலைக் கண்ணுற்ற தொழிலாளியொருவனின் நாவும், கையும் மேய்ந்த மேய்ச்சல்... இதற்கெல்லாம் சளைப்பவனா அவன்? கன்னத்தைப் புலால் படிந்த கையால் மெல்ல நீவிக்கொண்டான். மீண்டும் ஓர் அள்ளு. மீண்டும்...

மீன்மடி காலியாகிவிட்டது. அதனை அலைவாய்க் கரையில் உதறிக்கழுவ, வலைபோடும் சிறுவர்கள் எடுத்துச்செல்கிறார்கள். எல்லார் கவனமும் திடலில் குருத்து மணலில் பரப்பப்பட்டுள்ள மீன் கும்பத்தை நாடிவிட்டது.

மீன் கும்பத்தைச் சுற்றி வேலி கட்டினாற்போல ஜனக் கும்பல். முதலாளிக்கும் வியாபாரிகளுக்குமிடையே பேரம் நடைபெறுகிறது.

ஜன வேலியின் பின்னால் பொறுக்கிகளின் போரணி முழுச் சந்திர வியூகத்தில் நிற்கிறது. பெரியவர்களின் காலிடைகளினூடே பையன்களின் கால்களும், கைகளும் மெல்ல மெல்ல ஊர்கின்றன. அவர்கள் இழுஞ்சி எடுக்கும் மீன்கள் பைகளுக்குள்ளோ மண்ணுக்குள்ளோ தஞ்சமடைகின்றன.

உஷாராக நின்ற தொழிலாளி ஒருவன் பையனொருவனின் கையைக் கால்களால் கிட்டிப்பிடித்து பொறியில் பட்ட எலியாகத் துடித்துத் தன்னை விடுவித்துக்கொண்டு ஓட்டமெடுக்கிறான்.

“அன்னா! காலால இழுக்கிறார்கள்”

“பளீர்! பளீர்!”

“ஹூயிச் சாதாக்கள்! கள்ள ராஸ்கல்கள்!”

“பட்! படார்! படார்!”

“ஆய்! அடிக்காத காக்கா...!”

“அன்னா மடியில கட்டுருண்டா! பென்னம்பெரிய
மாப்பள்ளக் கிரிய கள்ள எலி மடியில் கட்டுருண்டா!”

சக தொழிலாளியின் குரலால் ஆட்பட்ட ஒருவன்
அலியின்மீது பாய்ந்து சன்னையிலே ஓர் உதை விடுகிறான்.
அலியோ சுருண்டுபோய் விழுகிறான்.

— 2 —

இதைப்போல அப்பனான அடி, உதை, ஏச்சுக்களை
யெல்லாம் வாங்கிப் பழக்கப்பட்டவனயிற்றே அலி. சேக
ரித்த மீன்களை இரு கோவையாகக் கொடியிலே கோத்து
நீயிழு, நானிழு என்று சுமக்கமுடியாமற் சுமந்து செல்கின்ற
அவனது நடையிலும் முகபாவனையிலுந்தான் எவ்வளவு
அலட்சியம், வீரூப்பு! கூடவே, வலையிழுத்துக் கறிக்கு மீன்
வாங்கிய ஒரு கிழவனும் தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்து செல்
கிறார். கிழவன் அலியோடு மெல்லக் குரல் கொடுக்கிறார்.

“மனே! நீபட்ட ஆக்கினையையும் ஏச்சையும் நெனச்சா
எண்ட வகுறு கொதிக்குது”

“நோவையும் ரோஷத்தையும் பாத்தாக் கறியா
குமா?”

“அதுக்காகக் களவெடுக்கிறதா?”

“கை நெறைய அள்ளித்தர மாமா மச்சானு தோணி
வல் வச்சிருக்கான்?”

“சும்மா ஏன் தரவேணும்? பாடுபட்டாப் பலன்
இடைக்கும்! என்னப்பாரு; வலையிழுத்தன் கூலி கெடச்சிச்சி.”
“நான் வலையிழுத்தாப்போல தரவா போருனுகள்? ம்...
உட்டுத் தள்ளுங்க.”

“ஏன் தராம? செய்த வேலைக்கிக் கூலி தராமா முடியுமா? தராட்டி அதட்டிக்கேட்டு வாங்குறது. அடிதான் ஒருபக்கம் போகட்டும். இந்த நூத்த மீனுக்காகப் பத்து மாதம் சுமந்து படாதபாடும் பதினெட்டுப் பாடும் பட்டு வளத்த உம்மாவுக்கு இவ்வளவு பேச்சி வாங்கிக் குடுக்கலாமா? அவனுகள் சொன்ன உலவியத்தையும், நீ பட்ட அடி உதையையும் கேள்விப்பட்டா அந்தப் பித்து மனசு என்ன பாடு படும்?”

“ம்... பாப்பம்...”

— 3 —

நீண்ட பெருவயிற்றினுள் கொண்டோடி வலையினை அடக்கிக்கொண்டு, வயிறு முட்ட இரை விழுங்கிய பேய்ச் சுறாக்கள்போல அசைந்தசைந்து, என்றும் சிற்றலைகளுக்கு எவ்விக் குதித்துத் தோணிகள் நகர்கின்றன.

மோனத் தவமியற்றும் தவசிபோல மருதமுனை மத்திய வீதியின் அந்தத்தில், மண்ணெடுத்த பெருங்குழியின் ஓரத்தில் நிற்கின்ற அந்த ஒற்றைப்பனைக்கு நேரே கடலில் நங்கூரம் பாய்ச்சிக் கிடக்கும் தோணியின் வலைக்காலில் குழுமி யிருக்கும் கூட்டத்தில் ஒருவரை முகம்மது அவியும் நிற்கின்றான்.

சுக்கான் பிடிக்கும் சவனை ஒரு கையால் பற்றியவண்ணம் மறு கையை விரித்துக் கண்புருவத்தில் வைத்தவாறு கடலின் எழுவானே நோக்கி நீளக் கண்வைத்த ஆழப் பார்வையுடன் தோணியின் முகரியில் கம்பீரமாக நிற்கும் தண்டயலின் பார்வையில் ஒரு பெரிய மீன் சிவப்புத் தோன்றியிருக்க வேண்டும். கரையில் வலைக்காலில் நிற்பவர்களுக்கு உஷார் சமிக்ஞை காட்டிவிட்டுத் துடுப்பை எட்டிப்போடு

கிரூர். தோணியின் நான்கு தண்டுகைகளும் கோபாலேசத்
தோடு கடலின் கன்னத்திலே அறைவதுபோல உந்தித்
தள்ள தோணி கடலைக் கிழித்து விரைகிறது. மந்து பிடிப்ப
வர்கள், வலை வடுபவர் எல்லாரும் இயந்திரமாக இயங்கத்
தலைப்பட்டுவிட்டனர்.

தோணி மீன்பாட்டத்தை வளைந்துவிட்டது. வலையின்
இரு கால்களும் இழுக்கப்படுகின்றன.

“ஏலே... லா... வல...”

“ஓவே.. லா.. வல..”

“கொட்டிக் கிழங்குக்குப்”

“போனங்கா லாத்தண்டே”

“கோவிச்சுக் கொண்டாராம்”

“பண்டாரம்”

“அவிச் சரிச்சி”

“தட்டிலே போட்டா”

“சிரிச்சிக் கொண்டாராம்”

“பண்டாரம்”

“இப்படிக் கொந்த”

“மச்சானே”

“ஓட்டிலே போட்டு”

“வறுத்திடிச்சி”

“வாயில போட்டால்”

“ஆகாதோ”

“காத்து வாற”

“நேரம் பாத்துத்”

“தூத்தி விட்டால்”

“ஆகாதோ”

“ஏலேலா வலி”

“ஓவேலா வலி”

வலைபோடும் பையன்கள் பிஞ்சுக் குரல்களின் கூட்டணியை
அமைத்துக்கொண்டு தங்கள மொழிநடையில் கானம்

பிழிந்து, அயர்வையும் அலுப்பையும் விரட்டியடித்த வண்ணமே வலையிழுக்கிறார்கள். அவர்களின் தமிழிற் குழைந்த தேனீசையிற் கிறங்கி இறுமாந்தவர்களாகப் பெரியவர்கள் வலையிழுக்கிறார்கள். பாட்டின் ஒரு தொடர் முடிய, அடுத்த தொடர்... அதுமுடிய அடுத்தது...

பள்ளியிலே, திறமையான மாணவன் எல்லாப் பாடங்களிலுமே திறமையாக இருப்பதில்லையா? முகம்மதலி மீன்களவெடுப்பதில் மட்டுமல்ல, வலையிழுப்பதிலும், அம்பா பாடுவதிலுங்கூடச் சூரனாகவே இருக்கிறான். சல்லாரி முழங்குவதுபோன்ற கணீரென்ற குரலில் பாட்டின் முதலடியைத் தூக்கிக் கொடுக்கும் பிரதான பாகத்தை அவனே வகிக்கிறான்.

சயிறு முடிந்து, வலையின் கடைசி வட்டும் கரைக்கு வந்துவிட்டது. தோணியின் முகரியில் நிற்கின்ற தண்டயல் இரு கைகளையும் மாறிமாறிக் காட்டி, படம் எடுத்துப் பாம்பாட்டம் ஆடி வலையிழுப்பவர்களை உஷார்படுத்துகிறார். இரண்டாம் மூன்றாந் தண்டயல்கள் அவருக்கும் மேலாக, மாயத வண்ணமாக மாய்கிறார்கள். கரைத் தண்டயல் அவர்களையும் விஞ்சி நிற்கிறார். வலை இழுப்பவர்களின் தாய், பெண்டிர், சகோதரிகளெல்லாரும், தண்டயல்மார் முதன்மை யூக்கங்கள் ஆகியோரது நரகமாகக் கொதிக்கின்ற வாய்களால் அலைவாய்க் கரைக்கு இழுத்துவரப்பட்டு, மானபங்கப் படுத்தப்படும் கண்ணராவி வேறு. அந்தத் தூஷணைகள் உள்ளத்திலிருந்து பிறப்பனவல்ல என்பது உண்மை. தொழிலாளரது உரோசத்தைச் சீண்டி வேலைவாங்கும் நோக்கமாக உதட்டளவிலே பிறந்து மடிபவை.

இதுவரை தூரத்தே நின்று புதினம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த பலர் அப்பொழுதுதான் வந்து வலையை இழுக்கிறார்கள். அவர்கள் வலை இழுப்போருக்கு உதவுகிறார்களா? அல்லது இழுப்பவர்களுக்கு மேலும் பழுவாகத் தொங்குகிறார்களா? என்பது ஆண்டவனுக்கே வெளிச்சம்.

மீன்மடி கரை சேர்ந்து விட்டது. பொறுக்கிப் பையன் தங்கள் கைவரிசையைக் காட்டத் தொடங்கிவிட்டார்கள். கள்ள எலி தங்களோடு ஒட்டாமல் நிற்பது அவர்களுக்கு ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தாலும் ஒரு வகையில் அது அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியாகவும் இருக்கிறது. ஆசாமி சம்பளத்துக்கு வலை போடுகிறானாக்கும் என்று எண்ணிக்கொண்டனர். ஏனென்றால் கறிமீன் வாங்குபவர்கள் தோணி தள்ளும் நேரத்துக்கே ஆஜராகி ஆரம்பம் முதலே வலை இழுப்பார்களா? வலை கரைசேருந் தறுவாயில்லவோ வலையைப் பிடித்துத் தொங்கவேண்டும்.

கறிமீன் பகிருங் கூட்டம். ஒருவர் கூடை நிறைய மீனோடு திடலுக்குச் செல்கிறார். அவருக்கு உதவியாக இன்னும் இருவர் செல்கிறார்கள். பின்னாலே ஒரு பெருங்கூட்டம் தொடர்கிறது.

மேட்டிலே நிற்கின்ற கனவான்களுக்கு முதற்பங்கு போடப்பட்ட பின் சண்டியர்களுக்கு வேண்டியவர்கள், தெரிந்தவர்கள்...

கூடை காலி. அப்பாவி கள் வயோதிபங்களோடு, முகம்மதலியும் நெரிசலில் தள்ளாண்டு, துவைபட்டு, “மாமா! நான் வலையிழுத்தேன்!” “மச்சான்! எனக்கு மீன்” “காக்கா எனக்கில்லையா?” இப்படிக் கெஞ்சியதுதான் மிச்சம். அவன் குரல், அதன் உருக்கம் எல்லாம் பகிர்ந்தவர்களின் செவியைத் தீண்டவில்லை.

மேலுஞ் சில கனவான்கள் வருகை தருகிறார்கள். அவர்களைக் கண்ட கரைத் தண்டயல், சும்பத்திலிருந்து அள்ளிக் கொடுக்கிறார்.

ஒரு பக்கமாக வெம்மை சும்மலால் குமைந்து கண்கள் கசிந்து நின்ற முகம்மதலி அதைக் கண்ணுற்று கரைத்

தண்டயல் பக்கமாக நெருங்கி அவரிடம் விநயமாகக் குரல் கொடுக்கிறான்.

“பெரியப்பா! நான் தோணி தள்ளி கவுத்தில இருந்து வலையிழுத்தன்; எனக்கு மீன் கிடைக்கல்ல”

“நீ இழுக்காட்டி எங்கடவல கர சேராதாக்கும்?”

இது தண்டயலின் பதில்.

“சேந்திருக்குந்தான். ஆனா, நான் அம்பாப்படி வல யிழுத்தேனே? நீங்களும் பாத்தயள் தானே?”

“ஒன்ன ஆருடா இழுக்கச் சொன்ன?”

“ஒங்களக் கேட்டுத்தான் மத்தவங்கெல்லாம் இழுத் தாங்களா?”

“பனீர்! பனீர்!!”

“கள்ள நாயே! வாய்க்கு வாயா கதக்கிறாய்?”

கரைத்தண்டயலின் பக்கத்தில் நின்று ஓர் இடக்கைப் பேர்வழியின் கையும் நாக்கும் நீண்ட நீளந்தான் அவை.

அவனது அங்கை அப்படியே பதிய அலியின் கண்ணம் கன்றிச் சிவந்து குவியலில் கிடந்த செங்கலவாய் மீனைப் பழிக்கிறது. அவன் படாத அறையா? கேட்காத தூஷனையா? அப்பொழுதெல்லாம் அவன் இப்படி கலங்கியதில்லை. அவன் கண்கள் கரைந்தண்டயல் அணிந்திருக்கும் பச்சவடச் சிறுவால்போலச் சிவந்துவிட்டன. பொங்கும் அலைபோலப் பிரவாகமெடுக்கின்றன. ஒரு மூலையிலே குந்தியிருந்து விக்கி விக்கிப் பிலாக்கணம் வைக்கிறான். அவனை யாருமே பொருட் படுத்தவில்லை.

பின் ஒரு முடிவுக்கு வந்தவகை எழுந்து, கொடுக்கை அவிழ்த்துக் கண்களைச் சாரனால் துடைக்கிறான். பின் கடலை, காலைச் சூரியனை, அங்கு குழுமி நிற்கும் மனிதக் கும்பலை, மீன் கும்பத்தையெல்லாம் அவன் கண்கள் வரிசைக் கிரமமாக வெறிக்கின்றன.

ஓர் இராணுவ வீரனின் கம்பீரத்துடன் நெஞ்சை முன்னிறுத்தி, மனிதக் கூட்டத்தை இடித்து விலக்கிக் கொண்டு மீன்குவியலில் பாய்கிறான். பாய்ந்தவன் மீனிள் இரு கைகளும் கொள்ளுமளவுக்கு ஓர் அள்ளு அள்ளிக் கொண்டு விடுவிடென்று நடையைக் கட்டுகிறான்.

'ஐஸ்' போட்ட சுறாக்களை நிறுதிட்டமாக நாட்டி வைத்த பாவனையில் எல்லாரும் வாயடைத்துப்போய் நிற்கிறார்கள்.

அவன் பாட்டுக்கே விடுவதாவது சுட்டிப் பேர்வழி யொருவன் அலியைப் பாய்ந்து துரத்துகிறான்.

எலியைப் பதுங்கிப் பிடிக்கலாமொழிய, துரத்திப் பிடிக்க முடியாதே!

[யாவும் சுற்பனை]

— தினகரன்

1967

முக்கூத்தி

அந்தக் கலையை வாழ்விப்பதற்கான யோக்கிய
தாம்சங்கள் சகலமும் அவளிடம் சம்பூரணமாக இருக்கின்
றன.

பரம்பரை வழியில் பசையற்ற கணவனைக் கட்டிக்
கொண்டவள். பிதூர் சம்பத்தென்னும் காந்தசக்தியின்மை
யால் பசையுள்ள கணவன் என்ற இரும்பைக் கவர அவ
ளால் முடியாதுபோய்விட்டது.

கணவனோ, தட்டிச்சுருட்ட வக்கற்ற கோழைத்தனத்
தாலும் ஏய்த்துப் பிழைக்க லாயக்கற்ற மந்தமதியாலும்,
குறுக்குவழிகளைக் கைக்கொள்ளும் சாதுர்ய குனியத்தாலும்
வார்க்கப்பட்ட தூய்மைவாதி. கிராமத்தவர் பாஷையில்,
'சுமானிஸ்ஸாம்' படித்தவன்; ஏவல் விலக்கல் தெரிந்தவன்;
நடந்த இடத்துப் புல்லுஞ் சாகாத 'சாலிஹான்' பிள்ளை.

இவற்றோடு குணசாலியான அந்தக் கணவன், சொர்க்
கத்தின் சப்ரமஞ்சத்தையோ, நரகத்தின் சீலம்பாயையோ
நிரப்பச் சென்றுவிட்டதற்கான அடையாள விளம்பரமாக
வெள்ளிமணி கட்டாத வெறுங்கழுத்துக்காரி; அடுப்பங்
கரியும் தலையில், தடவும் தைலக்கானியும் படிந்து பேதமுற்

றுங்கூட வெள்ளைச்சேலையென்னும் நாமமிழக்காத புடவை கட்டியவள் - என்ற காரணமுஞ் சேர்ந்துவிட்டிருக்கின்ற படியினால், மரியம்பீவி பாயிழைக்குங் கலையை வாழ்விக்கப் பிறந்தவள்தான்.

மரியம்பீவி பாயிழைக்கின்றாள். அந்தக்கலையில் அவள் பழகிப் பழகப்பட்ட இயந்திரம்!

'முதலைக்குட்டிக்கு நீந்தக் கற்றுக்கொடுக்கவேண்டிய தில்லை!' என்ற பழமொழிக்குச் சித்தி நபீஸா நிருபணமாயமைந்தவள்.

செம்மலர்கள் திரண்டு, அவயவங்கள் வளர்ந்து உயிர்த்த சிற்பமாக, தண்ணெழில் சிந்திய பச்சிளங் குழவியாக தனது மடியை அலங்கரித்த. அந்தக் காலத்தில் - தலைப்பிள்ளை பெற்றும் மணக்கோலம் மாறாத அவ்வின்பப் பொழுதில் தன் மகனையிட்டு, மரியம்பீவி எவ்வளவு கனவுகளைக் கண்டிருக்கிறாள்! அவளது வானவிற் கற்பனைகளில் மிகச்சிறு துளியாகவாவது, தனது மகள், பொங்குமிளமைக்குமரிப் பராயத்தில் தனக்கு அருகாயிருந்து பாய் முடைவாள் என்பது இடம்பெற்றிருக்கவில்லை.

கற்பனைகளில் கனவுகளிற் கண்டவை சூனியமாயும், கற்பனையையும் கடந்துநின்றவை நிதர்சனமாயும் சம்பவிப்பதுதான் எதிர்காலத்தின் நிச்சயம்.

இதை உற்றுணர அன்று அவளுக்கு அனுபவம் பற்றா திருந்தது. அவளோ, கொழுகொம்பைச் சுற்றிப் பூத்துக் குலுங்கி, இன்ப மதர்ப்பில் மயங்கி, வாழ்க்கையின் கரடு முரடுகளை அறியமுடியாதிருந்த இளங்கொடி.

தாய்க்குப் பக்கத்திலிருந்து மகள் நபீஸாவுந்தான் பாயிழைக்கின்றாள். அவள் சரியாகத் தொழில்பட ஆரம்பித்துள்ள புது இயந்திரம். அவளது செம்பயற்றம் விரல்

கள் பாய் முடைவதில் எவ்வளவு இலாவகம்! எவ்வளவு நளிணம்! எவ்வளவு விரைவு!

பன்னோடு பன்னிணைந்துதானே பாய்! நபீஸாவும் பன்னோடு பன்னிணைக்கிறாள். அந்த இணைப்பு - மகளை மணவறையிற் காணும் ஜீவன் முக்திக்காக சதத்தோடு சதஞ்சேர்க்கும் தாய்க்காரியின் கையை ஆற்றும் பேருதவி.

குப்பை மடுவில் நட்ட கரும்புத்தாள் தென்றலில் அலைப்புறும் லாவகத்தில் அசைந்தசைந்து ஆண்வாடை இல்லையென்ற யதேச்சையுடன், சித்தி நபீஸா போன்ற பருவம் கண்விழித்த கட்டழகிகள் பாயிழைக்கும் பேரழகை, தட்டு வேலியில் ஒன்றி நின்று பருகக்கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தைப் பரீத் லேசிலே இழக்க விரும்புவானா? வாய்ப்புக் கிட்டும்போதெல்லாம் குமரிகளின் அங்கலட்சணங்களை அளந்து சுவைத்துப் பரவசமடைவதுதான் வாலிப இலட்சணம் என்ற மனப்போக்கு கொண்டவனல்லவா அவன்! வீடுவீடாகச் சென்று பாய் வாங்குந் தொழில் அப்படியான சந்தர்ப்பங்களை மாரிபோல் வழங்கவுஞ் செய்தது.

பராயப்பட்டதற்குப் பிறகு, நபீஸாவை நேருக்கு நேர் காணத்துடித்த அவனது அவா நிறைவேற இன்று தான் வாய்ப்புக் கிட்டியிருக்கிறது. அதுவும் அலங்கார பூஷிதமற்று இயற்கையாகவே துலங்கும் பேரெழிலைச் சுயேச்சையான கோலத்தில் தரிசிக்கக் கிடைத்திருக்கிறது. கிடைக்காமற் கிடைத்த இந்தப் பாக்கியத்தை எண்ண எண்ண அவனுள்ளே மகிழ்ச்சி கரைபுரள்கிறது. வழக்கத்துக்கு மாறாக - பாய் வாங்கவரும் வேளையை மாற்றிய தனது யுக்தி, திட்டமிட்டபடி பலிதமானதை நினைக்க அந்த மகிழ்ச்சி அணை உடைத்த வெள்ளமாகவே பொங்குகிறது.

நபீஸா முன்னாலிருந்த தண்ணீர்க் கோப்பையில் கை நனைத்துப் பன்னிலே தெளிக்கிறாள். பரீதோ, வரங்

கேட்கும் யாசக உணர்வு வதனத்தில் விரிய நெஞ்சைத் தடவிவிடுகின்றான்.

நீர் தெளித்த கையோடு, அடுத்த வழியை எடுக்க மாறியிருந்து பாயை இழுத்துவிட்டுப் பாரமேற்றிய கல்லை மறுபக்கம் மாற்றி வைத்துவிட்டு நிமிர்கிறான். நிமிர்ந்தவள் வேலியிலே முனைத்திருந்த பரீதின் முகத்தைக் கண்டாளோ இல்லையோ? மின்சாரம் பாய்ந்த பாவனையில், அதிர்வு உடலெங்கும் பரவ, பாயில் கிடந்த முன்றானையை வாரியெடுத்துச் சட்டென்று உள்ளே பாய்ந்துவிடுகிறான். வாயிலே போட்டு நுணைத்த 'சொக்லட்' கரைந்துவிட்டதே என்று கை சேதப்படும் குழந்தையின் ஏக்கம் பரீதுக்கு. அவனைப் பொறுத்தவரை முன்றானையை மாத்திரம் அவள் வாரியெடுக்கவில்லை; அந்த எடுப்போடு கண்கொண்ட விருந்தையுமல்லவா வாரிச் சென்றுவிட்டாள்!

பாய் பின்னுவதிலே வசமாகியிருந்த மரியம்பீவி, மகளின் பாய்ச்சலால் உலுப்பப்பட்டு முக்காட்டைச் சரி செய்தவண்ணம் தலை நிமிர்கிறாள். நல்லகாலம்; அவன் நீரூகிவிடவில்லை!

“அவசரமாகப் பாய் தேவை; முடிஞ்சிற்று எண்டு பார்க்கவந்தன்.”

பரீதின் வாயிலிருந்து வார்த்தைகள் இடறி உதிர்கின்றன. குரலிலே சுருதி பேதலித்த ஓசையின் அலறல்! சொன்ன வேகத்தோடு திரும்பியவன்,

“பாய் முடியல்லப்போல இருக்கு. சாயந்தரமா வாறன்” என்று கூறி முடித்தானே இல்லையோ, இடத்தைக் காலிசெய்கிறான்.

பெண்களைத் தனக்கும் துணிச்சலும், எதற்கும் அஞ்சாத ஆண்மையும் எங்கே? இந்த வினா அவன் நெஞ்சு

விசும்பில் கறங்காட்டமாடுகிறது. நபீஸாவின் வசீகரத்தின் மூன்னும், நெஞ்சைக் குடைந்து வினவிய மரியம்பீவியின் பார்வையின் மூன்னும் தனது ஆண்மையும் துணிவும் 'மில்டன்' பட்டமசியாகக் கரைந்ததை நினைக்க என்னவோ போலிருக்கிறது பரீதுக்கு. அவன் காணாத கட்டழகிகளா! கதைத்துச் சல்லாபிக்காத கன்னிகளா! நபீஸாவின் அழகிலே மயக்குக்குப் பதிலாக மென்மையும், உள்ளத்தின் பிரதிபலிப்பான தூய்மையும் இருப்பதை அவன் தோலவி உணர்த்திவிட்டதா?

பெண்மையின் தூய அழகு, துடுக்கான ஊலிபத்தின் ஆபாச உணர்வுகளையும் நெறிப்படுத்தவல்லதா?

இந்த வினா அவன் நெஞ்சப் பறையில் மெல்ல ஒலிக்கவே ஒலிக்கிறது!

தனது வருகைக்கு கற்பித்த பொருத்தமான காரணத்தையெண்ணி அலைபாயும் நெஞ்சைத் தேற்றுகிறான். வாழ்ந்துகெட்டு, வாழ்க்கை அனுபவங்களை நுகர்ந்து சலித்த மரியத்தின் நெஞ்சம், மஞ்சள்வெயில் காந்தும் மாலையிற் தான் பாய் தலைக்கட்டப்படும் என்பது தெரிந்திருந்தும் மதியத்தில் வந்துபோகும் பரீதின் அந்தரங்கத்தைக் காரண காரியங்களோடு தொடர்புறித்தி ஆராய்கிறது என்பதைப் பாவம், அவன் அறியவில்லை!

பரீதின் மனம் எதையோ ஆழமாகத் தேடுகிறது. தேட்டத்தின் முடிவாய், வலம்புரிச் சங்கோடு நீர்மட்டத்தை வந்தடைந்த சுழியோடியின் மகிழ்ச்சிப் பிரகாசம் அவன் வதனத்தில் குறி தீட்டுகிறது.

மரியத்தின் குடிசையான தொழிற்சாலையின் தினசரி உற்பத்தியான இரு பாய்களுக்கும் தனது வீட்டு மூன்று ரூபாய்களை ஐந்தாகவும், அச்சந்தர்ப்பத்தில் ஆறுகவும்

விருத்திபண்ணும் ஆற்றலிருக்கிறது என்ற வகையிலேயே கொண்டாடப்பட்டுவரும் உறவைப் புதுப்பித்து அர்த்தமுள்ளதாகக் முடியாதா? என்று நினைக்கையில் நடக்குந் தெருவும், சுற்றுச் சூழலும் அவனுக்கு ஆனந்தமயமாகக் காட்சியளிக்கின்றன.

வீட்டுக்கு வந்த மகனின் குழியைக்கண்ட தாய்க்கு எதுவுமே பிடிபடவில்லை. அவள் கன்னத்தை ஒரு தட்டுத் தட்டி, நாடியைப் பிடித்து ஒரு உலுக்கு உலுக்கிவிடுகிறாள். கையுணவுதலாகக் கொண்டுவந்த பூவரசந்தண்டின் சிறு துண்டைக் கிள்ளி, தாயின் மூக்கிலே, மூக்குத்தி அணிந்த தடத்திலே பொருத்திவிட்டுக் கண்ணாடிக்கு முன்னாலே போய் நின்றாள். நெஞ்சை முன்னிறுத்திய கம்பீரத்தோடு, தனது பிரதிபிம்பத்தை ஏற இறங்கப் பார்த்து அதில் பெருமைபட்டுக்கொண்டாள்.

பரீதோ தாய்க்கொரு பிள்ளை. உள்ள இடத்துப் பிள்ளையென்றால் செல்லத்துக்குக் கேட்கவாவேண்டும்? தாய் செய்னம்பு கூத்துப் பொம்மையென்றால் அவன் அதை ஆட்டுவிப்பவன்! அவன் சேட்டைகளும், குறும்புகளும் மற்றவர்களுக்குச் சகிக்கமுடியாதவை.

கைம்பெண்சாதிதான். பாயிழைத்தோ, நூலிழைத்தோதான் சீவிகக்வேண்டுமென்ற அளவுக்கு அவள் கணவன் விட்டுவைக்கவில்லை. குச்சுவெளிக்காரியான அவனது மாமியார், தனது நிலபுலன்களையெல்லாம் காசாக்கிக் கொண்டுவந்து மகனையும் மருமகனையும் சீருஞ்சிறப்போடும் வாழவைத்துவிட்டுச் செல்வேண்டிய இடத்துக்குச் சென்று விட்டாள்.

என்னதான் சொத்துச்சுகமிருந்தாலும், ஆண்பிள்ளைக்கு ஒரு தொழில்முயற்சி வேண்டுந்தானே. தார்வீதியில் வீட்டோடு சேர்த்துக் கடையுமிருந்தபடியால் வியாபாரம் மிகச் சாத்தியம். செய்னம்பு, கணவன் செய்த பாய் வியா

பாரத்தை மகனுக்குப் பழக்கினாள். வீடுவீடாகச் சென்று பாய் வாங்கவேண்டியிருந்ததால், அத்தொழில் பரீதின் பெருவிருப்பத்துக்குரியதாயமைந்ததில் வியப்பெதுவுமில்லை.

வொசல் அடுப்பில் ஏற்றப்பட்டிருக்கும் பெரும்பானையில் நீர் குமிழிவிட்டுக் கொதிக்கிறது. மூடிதிறந்த சோடா புட்டியில் சோடா நீர் பொங்குவதுபோல, பாணையில் நீர் மலமலத்துக் கொதிக்கிறது. மரியம் கோளிச்சாயத் தூளைக் கொதிநீரிலே கொட்டுகிறாள். ஒரு கணப்பொழுதுக்குள் எவ்வளவு பேதலிப்பு. வெண்ணுரை செந்நுரையாகி விட்டிருக்கிறது.

அதிஷ்டத்தின் அல்லது துரதிஷ்டத்தின் பாதிப்பால் நொடிக்கும் நேரத்துக்குள் மனித வாழ்க்கையும் இப்படித்தான் பேதலிக்கின்றதோ?

நயீலா, கீலங்கிலமாகக் கிழித்த பன்னைப் பிடியளவு பிடித்துக் கட்டுக்கட்டாகக் கட்டுகிறாள். மரியம் பன்கட்டுகளை ஒவ்வொன்றாகப் பாணையில் விட்டுக் கணையால் புரட்டி வெளியே எடுக்கிறாள். சற்றைக்குமுன் வெளிறுண்ட மஞ்சளாயிருந்த பன் சுரீரென்று சிவப்பேறிவிட்டது.

“என்னகா மச்சி எந்தநேரமும் பாயும் பன்னுந்தானா?”

பரீதின் தாய் செய்னம்புவின் குரல். அவளின் குரல் கேட்டு நயீலாவும், மரியமும் ஏககாலத்திற் தலை நிமிர்த்துகின்றனர். நயீலா எழுந்து குடிசைப்பக்கமாக நகர்கின்றாள்.

“படைச்சவன், பன்னைப் படைச்சதுமில்லாம எங்களை யுஞ் சேர்த்துப் படைச்சுப்போட்டானே!” என்று கூறிவிட்டு,

“வாங்க மச்சி, மனே மாமிக்குப் பாய்ப்போடு” என்று சொல்வதற்குள் நயீலா குடிசைத் திண்ணையில் பாய் விரித்து விடுகிறாள்.

“இருக்க வாருங்க மாமி!”

“பாய வாசலுக்கு கொண்டாமனே, காத்து ருசத்தா இரிக்கும்!”

இருந்து தேனீர்பருகி தாம்பூலந் தரித்த முடிவில் செய்னம்பு நபீஸாவை அழைத்துத் தன்னருகில் இருக்கச் செய்கிறாள்.

போனவாரத்துக்கு முந்தினவாரம் நபீஸாவின் மூக்கைக் குத்திக் கம்பி மாட்டிவிட்டுப் போயிருந்தாள் செய்னம்பு. சென்ற கிழமைவந்து கம்பியைக் கழற்றிச் சுள்ளி பாய்ச்சிவிட்டுப் போனவள் மறுபடி இப்பொழுதுதான் வந்திருக்கின்றாள்.

காய்ந்துவிட்டிருக்கும் அந்தத் தடயத்தையே கூர்ந்து. நோக்கியபோது செய்னம்புவின் வதனத்தில் மகிழ்ச்சி கலை பரப்புகிறது. நபீஸாவுக்கோ நாணம் தலைகுனிய வைக்கிறது

செய்னம்பு மடியை அவிழ்த்து அதிலிருந்து சிறு வல்லுக மொன்றை எடுத்துப் பிரித்து... அதனுள்ளிருந்து அவள் வெளியே எடுத்தது மாற்றுக் குறையாத தகதக தங்கத்தாற் செய்த மூக்குத்தி! மூக்குத்தியின் மேற்பூவின் மத்தியிலும், தொங்கும் கீழ்ப்பூவிலும் பதித்திருப்பவையோ, இளஞ்சிகப்பு வர்ண இரத்தினக் கற்கள்.

செய்னம்பு, நபீஸாவின் மூக்குத் தொனையிலே மாட்டியிருந்த குச்சியைக் கழற்றி எறிந்துவிட்டு அந்த இடத்தில் பொருத்துகையில்... அப்பப்பா! பெண்மைக்குத்தான் எவ்வளவு நாணம்! நாணமென்ற அணிகலன், பெண்மையின் மாற்றை மட்டுமல்ல சௌந்தர்யத்தையுந்தான் எவ்வளவுக்கு உயர்த்துகிறது!

நபீஸாவின் தலை பழப்பாக்குக் குளையாகத் தொங்குகிறது. செய்னம்புவின் விழிக்கோடுகளில் இரு பளிங்கிப்

புழுக்கள் ஊர்கின்றன. மரியம்பிவியின் நெஞ்சம் “அல் ஹம்து வில்லாஹ்” - அல்லாஹ்வுக்கே புகழ் என்ற சொற் றொடரை ஆனந்தப் பரவசத்துடன் மெல்லுகிறது.

“மனே! என்ன அவருக்குக் கலியாணம் பேசின நேரத்தில என்ர மாமியா இந்த மூக்குத்தியை எனக்குப் போட்குள்ள இப்படித்தான் நானும் வெக்கப்பட்டு ஒஞ்சி னன். அவக்கு அவட மாமியா போட்ட மூக்குத்தியாம் இது. நம்மட ஊரிலே மூக்குத்தி போடுற வழக்கம் இல்ல. இந்த ஊராளுகள் என்னென்ன வசையெல்லாம் சொல்லுவாளு களோ? எண்டு நான் பயப்புடாத பயமா? என்ன வந்தா லும் சரியெண்டு என் மாமியாட விருப்பத்த நான் ஏத்துக் கிட்டன். ஒண்டுக்கும் யோசிக்காத மகள். போகப்போக எல்லாம் சரியாப்போகும்”

நெஞ்சருக்கத்தோடு சொல்லிமுடித்த செய்னம்பு, யீஸாவின் நாடியைத் தாங்கி நிமிர்த்துகிறாள். குவளைக ளிரண்டிலும் பணிப்பது தேனா? ஆமாம், இன்பக் கனவின் கம்மலில் பூரித்த கன்னிமையின் ஆனந்தப் பிழிவு!

யேவியில் நிற்கும் முள்முருங்கை, வாசலில் சுகநிழல் பரப்பிய வேம்பு, மூலையில் நிற்கும் ஒலியை, எல்லாம் இலை உதிர்த்து தசையற்ற எலுப்புக்கூடுபோல வெறிச்சோடிப் போய் நிற்கின்றன. கச்சான் விளைத்த கொடுமைக்குக் கண் கண்ட சாட்சியங்களாக அவை நிற்கின்றன. அவை வசந் தத்தின் வருகைக்குக் கட்டியமுங் கூறுகின்றனவா? இலை உதிர்த்த அம்மரங்களில் என்ன கவர்ச்சியைக் கண்டுவிட் டாளோ? வாசலில் கால் நீட்டியிருந்து பன் வாட்டும் நயீஸா வின் கண்கள் அந்த மரங்களைத்தான் வெறிக்கின்றன.

பெண்மையைப் பூமிக்கு உருவகித்த மதிவல்லாரை மரியாதைப் படுத்தத்தான்வேண்டும். கருநீலக்கடல், தண் புனல் ஆறு, பூம்பொழிற்சோலை - வான் அளக்கும் மலை - இன்ன பிறவற்றை மற்றவர் பார்வைக்குக் காட்டிக்

கவின்பெறக் காட்சிதருகின்ற பூமி, கனன்றுகொண்டிருக்கும் அக்கினிக் குழம்பையும் தன்னுள்ளே மூடி மறைத்து வைத்திருக்கிறதே !

தீக்குழம்புக்கு நிகரான வேக்காட்டை, நயீஸாவும் தன் நெஞ்சினுள்ளே பூட்டிவைக்கத்தான் வைத்திருக்கிறான். பூமி - எவ்வளவுதான் பூசி மினுக்கினாலும், அதனகத்தே குமுறும் தீக்குழம்பின் வெம்மை பாலைவனமாகக் கோடி காட்டவில்லையா? நயீஸாவின் மனவேக்காடும், அவனையுமறியாமல் அவள் வதனத்தில் விலாசமிட்டுத்தான் இருக்கிறது.

ஆபரணத்தின் மத்தியில் வைத்து இழைக்கப்படும் வைரக்கல்போல, அந்தக்கல் தங்கத்தின் மாற்றை உயர்த்திக் காட்டுவதுபோல, நயீஸாவின் நாசியிலே தொங்கி அவள் கொள்ளையழகை மேலும் மிகைப்படுத்திய மூக்குத்தி இப்போது இல்லை. அது தொங்கிய தடம், வெள்ளைத் திரையில் விழுந்த கரும்புள்ளிபோல பளிச்சென்று துலங்குகின்றது.

பட்டுப்போன பாவனையிற் தோன்றும் முள்முருங்கையை வெறித்தவளாய், பன் வாட்டிக்கொண்டிருக்கின்ற நயீஸா, பரிதின் சிறிய தாய்க்காரி ஆசுரூ வந்ததையோ? அவள் நின்ற இடத்தில் நின்றவாறே வீடுவளவெல்லாம் துருவிப் பார்த்ததையோ அவதானிக்கவில்லை. அவள் சோலி அவளுக்கு !

“எங்கமனே உம்மாவைக் காணல்லபோலிருக்கி”

ஆசுரூவின் குரல்கேட்டுத்தான் மனம் எங்கெல்லாமோ அலைந்த ஈர்ப்பில் சுற்றுச்சூழலை மறந்துவிட்ட தன் நிலை நயீஸாவுக்குப் புரியவந்தது.

“ஆ....! ஆரது?” என்றவாறே தலை நிமிர்கிறாள்.

“ஆரது...? சின்ன மாமியா? பன் வாட்டின பராக்கிலே நீங்க வந்தத காணல்ல. உம்மா வெளியே போயிருக்காங்க”

எழுந்து திண்ணையிலே பாய் போடுகிறாள்.

“இருக்க வாங்கமாமி”

பாயிலமர்ந்த ஆசுரூவுக்கு வட்டாவும், படிக்கமும் வைத்துவிட்டு அடுப்படியிலே அமர்கிறாள் நபீலா. தாய் மரியமும் வந்துவிடுகிறாள்.

“காலமில்லாக் காலம் காக்கா பொண்டி வந்திருக்கா...”

“பாவக்கொடியும் பறட்டைபத்திப் போச்சுதுகா..”

திண்ணையிலே ஆசுரூவைக் கண்ட மரியம்பிவிக்கு ஏற்பட்ட உணர்ச்சிவேகத்தில் அவள் வாய், ஒரு கவிதையே பாடித் தள்ளிவிட்டது.

“நல்ல வடிவா பாத்தி புடிச்சி எருப் போட்டுத் தண்ணி ஊத்தினு பறட்டக்கொடியும் தளைக்குந்தானகா...”

“என்னத்தச் செய்தாலும் தளைக்கக்கூடியதுதானே தளைக்கும்?”

நபீலா தேனீர் ஊற்றி இருவருக்கும் கொடுக்கிறாள். தேனீரைப் பருகிக்கொண்டே ஆசுரூ தொடர்கிறாள்.

“சும்மா இருந்த புள்ளர மூக்கக் குத்தி, மூக்குத்தியும் போட்டவளுக்கு அதைக் களத்தவும் மனம் வந்திற்றே, எங்க தாத்தா இருக்காவே மச்சி, அவட மண்டக்க ஒண்டுமே கிடையாது. மகன் ஆட்டுரூப்போலயெல்லாம் ஆடுவா, மனிசன மனிசன் அறியவேணும் - ஆத்துமீனப் புளியங்காய் தான் அறியவேணுமெண்டு சும்மாவா செர்ன்னுங்க. உம்மாவும் மகனும் இப்ப நல்ல பாடம் படிச்சிற்றாங்க.”

ஆசுரூவின் பேச்சு என்னமோ மரியத்துக்கு சுவராஸ்யப்படவில்லை. வீடுதேடி வந்தவளோட முகங்கோண நடக்க

வும் முடியவில்லை; அவள் பேச்சை வாங்கியும் வாங்காமலும் தன்பாட்டுக்கிருக்கிறாள்; நபீஸாவோ பன் வாட்டுகிறாள். ஆசுறாவின் பேச்சுத் தொடர்கிறது.

“எல்லாத் தொருப்புறியளும் என்ட புள்ளயப்போல குணசாலியா இருப்பாளுகளா? அல்லா பார்த்து என் புள்ளர தலையிலதான் நல்ல எழுத்து எழுதியிருக்கானாக்கும்! புள்ளே..! இங்கவா மனே! ஓங்க மாமி இந்த மூக்குத்திய ஒனக்குப் போட்டுட்டு வரச்சொன்னா, அவக்கு வர வெக்கமாயிருக்காம்”

மரியத்தின் நாவும் எதையோ சொல்ல உன்னிப் பின் வாங்குகிறது. ஆசுற மேலும் தொடர்கிறாள்.

“தங்க முடியத் தலையில போட்டாத்தானே முடிக்கும் அழகு” என்று சொல்லிக்கொண்டே மூக்குத்தியைச் சுற்றியிருந்த தாளோடு கீழே வைக்கிறாள் ஆசுற. மரியமும் தனது மடியை அவிழ்த்து, தட்டானிடம் வாங்கிவந்த கல்பதியாத கலப்புத் தங்க மூக்குத்தியை, சிவப்புக்கல் பதித்த சுத்தத் தங்க மூக்குத்திக்குப் பக்கத்திலே வைக்கிறாள்.

ஊரிலே இல்லாத வழக்கந்தான் விரும்பியோ, விரும்பாமலோ போட்டாயிற்று. சூட்டியவளே கழற்றியபோது ஏற்பட்ட வெறுமை, கழற்றியவளுக்கு அழகாக இருந்ததோ என்னவோ? பெற்றவளுக்குப் பெருங் குறையாகவும் அவமானமர்கவும் இருந்தது. ஏழை என்பதற்கர்கத் தன்மானம் அற்றுப்போய்விடுமா? தனது நெஞ்சை அரித்த குறையை நிவர்த்திக்க மரியத்தின் பெற்றமனம் கொண்ட சங்கற்பம் பலித்ததில் அவளுக்கு எவ்வளவு மகிழ்ச்சி!

மண்ணெடுத்த குழியை மண்ணைக்கொண்டும் நிரப்பலாம்! குப்பையைக் கொட்டியும் நிரப்பலாம்!

மரியம் வாழ்ந்துகெட்டவள். ஆத்திரத்தில் உணர்ச்சி வசப்பட்டு ஒரு முடிவுக்கு வரக்கூடாது என்பதைத் தெரிந்து வைத்திருப்பவள்! பிழை செய்வதும் மனித இயல்பு; செய்த பிழையை எண்ணித் திருந்த முயல்வதைத் தடுக்கக்கூடாது;

என்பதையும் அறிந்து வைத்திருப்பவள். தலையாலே வந்த சீதேளியை காலாலே தட்டிவிட்ட பாவி நீதானே! என்று நாயையொரு சந்தர்ப்பத்தில் தன் மகளை; தன்மேல் பழி சுமத்தவுங்கூடும்! என்ற எச்சரிக்கையையும் தன்னுள் நிறுவிக் கொண்டாள். அவள் சொல்லுகிறாள்.

“மகள்! நீ முந்திப் போட்டிருந்த அழகான, பெறுமானமான மூக்குத்திய இனையமாமி கொண்டாந்திருக்கா, நானும் என்ற தகுதிக்கித் தக்கணதாக ஒண்ட வாங்கி வந்திரிக்கள். இதில விரும்பியதப் போட்டுக்க மகள். ஆருக்காகவும் ஒண்ட மனசுக்கு ரெண்டகம் செய்யாதே”

நபீஸாவுக்கோ தர்மசங்கடமான நிலை. அவள் தலைமேல் சுமத்தப்பட்டிருக்கும் சுமையின் பளு சாமான்யமன்று! அவளது எதிர்கால வாழ்க்கையைத் தெரிவு செய்யும் பொறுப்பு; மற்றவர்களுக்குப் பங்கில்லாத வகையில் - மற்றவர்களைக் குறைசொல்ல இடமில்லாத வகையில், அவள் கையிலேயே ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

நபீஸா சிந்திக்கத் தெரிந்தவள்! சீர்தூக்கத் தெரிந்தவள்! சிந்தனையின் ஆழமான சுவடுகள், பங்கய வதனத்தில் முத்திரை பதிக்கின்றன! சிந்தனையில் தெளிந்த பாவனை பிரகாசிக்கின்றது!

தலையிலே முக்காட்டைப் போட்டுக்கொண்டு, அடக்க ஒடுக்கமாக வந்து மனதுக்குள்ளே “பிஸ்மில்லா ஹிர்ரஹ் மானிர் றஹீம் - அருளும் அன்பும்மிக்க ஆண்டவனின் பெயர்சொல்லி ஆரம்பிக்கிறேன்” என்று கூறி தன் மனம் விழைந்ததை வலக்கையினால் எடுக்கிறாள்.

சிவப்புக்கல் பதித்த சுத்தத் தங்க மூக்குத்தி பாயிலே பரிதாபமாகக் கிடக்கிறது.

— பாடும்மீன்
1966

“ஏங்கா, கிடுகச் சுறுக்கா எனயுங்களங்கா”

தங்கச்சிக்காரி அவசரப்படுத்துறா. இந்தப் பொண்டுகளக் கொண்டு கிடுகெழக்கதெண்டா லேசிப்பட்ட காரியமா? நாலு பொண்டுகள் ஒரு ‘களரி’யாக் கூடிக்கிட்டாளுக ளெண்டா வேலயா நடக்கப்போகுது? ஊர் அலாய் பலாயக் கழுகிக் குடிச்சிக் ‘கொத்துவர்’ ஓத இருந்திருவாளுகள். இந்த வாசாரியளுக்கு மையத்து ஊடும் ஒண்டுதான்; கலியாண ஊடும் ஒண்டுதான்.

பச்ச ஓலதானே, லேசா எழக்கலர்ம். என்ற கௌவழியச் சேந்த பொண்டுகப் புள்ளயளெல்லாம் பொறத்தி வாசல் மணலில கூடிக்கிட்டிருந்து பச்சோல பொழந்து கிடுகெழக்காளுகள்.

ம்... நாம நெனச்சாப்போல என்னதான் நடக்குது. அவரவர்ர தலையில அந்த வல்ல பெரிய றகுமான் எழுதின எழுத்து எப்புடியோ, அவியவியட கலாகதிர் எப்புடி முடிய வேணும் எண்டிரிக்கோ அப்புடித்தான் நடக்கும். ஒங்கட தோளால என்ற ‘சந்தக்கு’ ஆலயடிக்குப் போகவேணுமெண்டு

எந்த நேரமும் செல்லுவன். என்ற 'இத்தா'க் கடன நெற வேத்திப்போட்டுத்தான் நீ மகுத்தாகவேணும், ஒன்னக் கட்டி உசிருக்குசிரா வெச்சிக்கிட்டிருக்கன், நீ 'இத்தா' இருந்து எனக்கு அந்த ஒலகத்தில ஈடேத்தம் தேடித்தரப் படாத? இப்புடி என்னத் திருப்பிக் கேட்பார். ஆர்ர எண்ணம்தான் நெறவேறாட்டியும் அவர்ர எண்ணத்த ஆண்டவன் 'கபலாக்'கிப்போட்டான்.

'எழக்க கிடுகுகள எடுத்துக்கா பேரன்'

தம்பிக்காறன் வேல செய்ய எண்டு நிண்டா கச்சான் காத்துக்கு ஒலையாடுகமாதிரித் துடுதுடுப்பாத்தான் நிப்பான். என்ற மகள்ள மகனத்தான் பேரன் எண்டு கூப்பிடுகான். எனக்கு 'இத்தா' வேலி அடைக்க பேரப்புள்ளயளும் வேல செய்யதுகள். எவ்வளவு பெரிய பாக்கிசம். போன தலப் பொறக்கி முந்தின தலப்பொறயில, அதாவது 'மீரா' கந்திரி மாசப் பொறப்பண்டுதான் பேத்தி மூத்தவளுக்குக் கலியாணம் சீர்செறப்பா முடிஞ்சிச்சி. அதுகன்ற நலவெறட்டப் பாக்க என்ற 'ஹயாத்த' நீளிக்கப்போடுகானோ என்னமோ? அவரில்லாத ஒலகத்தில நானிருந்துதான் என்ன? இல்லாட்டித்தான் என்ன? தலமசிரும் காத்துக்கு வெடிச்ச கமுகம் பானமாதிரிப் போச்சி. இந்த வயசுக்கும் எந்தச் சந்தோச காரியத்தையும் நானோ அவரோ தனியக் கொண்டாடின தில்ல.

தம்பிக்காறனும் என்ற மூத்தவனுந்தான் 'இத்தா' வேலி அடைக்கானுகள். நடுவெளயவன் ஏழாங் கத்தத்துக் கறுக்க மர்ட்டுப்பொணயல் கொண்டாறத்துக்காக படுவாங் கரைக்குப் போயிருக்கான். இப்பதான் கொம்பு தள்ளின நாம்பன் பொணயல்தான் கொண்டருவான். வண்டற தீவில தான் மாட்டுவாடி, வண்டற தீவிலேயே எங்கட மாட்டுப் பட்டிதான் பெரிசாம்.

வாடியில இருந்து வந்த பொறகால எழும்பின வாயுவு தான். பத்து நாளா படுக்கையில போட்டுட்டு. அந்த

வாயுவு அத்தக்கத்த வாறதுதான். இடிச்சித்தினைதை தூளு
மில்ல; லேகியமுமில்ல.

இவிய என்னத்த வேலி கட்டுருங்க. அவர்ர கையால
தான் வளவச் சுத்தி வளச்சிவர வேலி கட்டினார். ஆறு மாசத்
துக்கெடையில எறந்தபோச்சி? கட்டின வேலிக்கு மேலால
பச்சக் கிடுகு சாத்துருங்க.

எல்லா ஊரிலயும் பச்சக் கிடுகாலதான் ஈராவேலி
கட்டுகினமோ? அதெல்லாம் எனக்கெப்படித் தெரியும். எங்
கட ஊர் வழக்கம் இப்புடி. பொறந்தாம் பொறப்புக்கும்
ஊர உட்டு அடுத்த ஊருக்கும் போயறியன். பக்குவப்பட்டு
பெரிய மனிசியானத்திலிருந்து அவருக்கு வாழ்க்கப்பட்டு
மாமியாட ஊட்ட கால்மாறிப்போற வரக்கும் கடப்பக்கூட
கடந்திருக்கமாட்டன். அந்த நேரத்தில எங்க உம்மாக்கு
என்னிலதான் கண்ணும் கருத்தும்.

கால் மாறிப்போன அண்டக்கி ஒரு பொடவர முக
தலய எனக்கும் சமதலய அவருக்கும் உடுத்தாட்டி ஏழாந்
தண்ணி வாத்தத்த நெனச்சா இண்டக்கிம் கல்புக்க கர்
ரெண்ணுது. அண்டு ராவு ரேட்டெல்லாம் ஒரே கிடுகிடுப்பு.
ங்க .. ரேட்டெண்டுட்டனாக்கும். அந்த நாளயில ரேட்டேது.
நான் இசாவாகி. ஒதப்போயிருக்கிறவன் தரிச்சி, ஆறுமசாம்
இருக்கககுள்ளதான ஒழுங்கக்கி ரேட்டுப்போட்டு சனங்
களுக்குத் தறுமவேல குடுத்த. அந்த வருசம் ளானம் நல்லா
ஏறக்கட்டிப் போட்டுது. செரியான கருக்குதலப் பஞ்சம்.

ஆம்புளயளோட அவர் போனார். மகுத்தான காக்
காக்காறன் அவருக்குக் கொடப்புடிச்சிப்போனார். அவர்
உடுத்துக்குப்போன மகிழம்பூச் சாறனும், விசிறித் தலப்பர்
வும், குட்டான் பட்டுச் சாலுவையும் மடிச்சி, பொட்டுக்
கறையான் தின்னும் தாழம்புப் பூ போட்டுப் பொட்டகத்
துக்க பத்திரமா வெச்சிரிக்கி. உதுத்தி எடுத்த வம்மிப் பூ

மாதிரி செம்பாணி தச்ச குதிரக்கால் மிருவடிய அவர் போட்டுக்கு நடக்கக்குள்ள ஒழுங்கையெல்லாம் அழகொழுகிச்சி. அந்த உடுமானமெல்லாம் இப்ப ஆரு உடுக்கிறு. பணத்துக்கு முணு சள்ளல் கோருவ வித்த அந்தக் காலத்திலேயே சாரன்ர பெறுமதி ரெண்டரப் பவுண். இந்தக்காலத்து மாப்பிள்ளையள் கண்டறியாத வெள்ளைச் சாறனையும் சட்டயயும் கண்டுபிடிச்சிற்றாங்க. ஆக்களுக்கு எசக்கமிருந்தாத்தானே. இங்கரிந்து வண்டறதிவுக்கு இருவதுகட்ட. ஊட்டில மத்தியானச் சோறு திண்டுட்டு, அரிசி, தேங்காய், கொச்சிக்காய் சரக்குச் சாமானையெல்லாம் சாக்கில கட்டி முன்னடப்ப பின்னடப்ப போட்டுக்கு பொறப்பட்டாரெண்டா மகரித் தொழுகைக்கு வாடிக்குப்போய்ச் சேர்ந்திருவார். இந்தக் காலத்து எளந்தாரிமாருக்கு கைமனக்கிப் போறதெண்டாலும் பைசிக்கல் வேண்டும். இல்லாட்டி வஸ் வேணும். எங்க பாப்பம் இவியட வஸ்ஸால காருலயெல்லாம் மாட்டுவண்டியப்போல காட்டுக்கையும் மேட்டுக்கையும் போகேலும்?

அவர் போடுக குண்டுவாரில ஆண்ப்பல்லுப் புடி போட்ட வில்லுக்கத்தியும், தொறப்புக் கோருவையும் எவ்வளவு அலங்கிறுதமார்க் கிலுங்கும்.

மூத்த மதினியா எனக்கு வெள்ளவிரிச்ச கொடப் புடிச்சிக்கு வந்தா. என்னச் சுத்தி இருதெறத்தார்ர பொண்டுகளும். எங்களுக்கு முன்னாலபோன அவரோட ஆம்புளயள். அந்தநேரம் வெடிச்ச ஏறிவெடில் இப்ப எங்க இரிக்கி. இப்ப எல்லாம் வெடில் கட நெருப்புமல்லவா தேவைப்படுகுது? சண்டக் காலத்தில எங்கட ஊர் கடல்ல போன கப்பல்களுக்கு சப்பான்காறன் பேர்ட்ட குண்டுட சத்தம்மாதிரி. குண்டு போட்ட வருசம் எளயதுகள் ஒண்டுப் பொறக்கல்ல. புள்ளயள் மூனோடயும் உள்ளூட்டுக்க போய் சிக்கார்டுக்கதவப் பூட்டிக்கிட்டன். அவர் ஆக்களோட கடக்கரைக்குப் போய் புதினம் பார்த்தார். பேர்கவேணும் எண்டு சொன்னத்தக் கேட்டாத்தானே. என்ற ஈரல்ல, பல்லில தண்ணி

இல்ல. மக்காமடிய அடங்கி இருக்கிற பெரிய மகுலானு வர்ப்பாட துவா பறக்கத்தாலதான் குண்டு ஊரில்ல உளல்ல.

“எச்சி முள்ளும் சோறுந் தாறன் ஆலிமு மாமா வாறூரெண்டு தெத்திக்காட்டு காகம்”

பேத்தி காகத்துக்கிட்ட வெசகளங் கேக்காள். விடிஞ் சதில இருந்து காகம் அரிசரிச்சுக் கத்துது. பயணக் காகந் தான் இப்புடிக்கத்தும். எளயவன நெனச்சாக் கண்ணுல மாலமர்லயாத் தண்ணி வருகுது. நெஞ்சுக்குள்ள பிலாக் காயப் போட்டமர்திரித் தைக்குது. தகப்பன்ர மையத்துல முளிக்க ஆண்டவன் அவனுக்குக் கிருபசெய்யல்ல. ‘ரோகு’ போற நேரத்தில மக்களும் பேரப்புள்ளயளும் மொச்சிக் கிட்டிருந்து, கொழறிக்கொழறி இருந்து இரப்புக் கேட்டிச்சி கள். இளயமகனூர் வரல்லய வரல்லய என்றென்று கேட்டார். மகன்ர ஈறலால மல்லுக்கட்டித்தான் ‘மலக்கல் மகுத்து’ ‘ரோகெ’டுக்கவேண்டி இருந்திச்சி. தந்திக்குமேல தந்தி அடிச் சும் அந்தத் தம்பி வராம உட்டுட்டான். வாப்பாட ஈறலத் தீக்க அவனுக்குக் கல்பின இல்லாமப் போச்சி.

அவன்தான் என்ன செய்வான். இந்தியாவில இருந்து வாறதெண்டா லேசுப்பட்ட காரியம்? கோச்சி ஏறிக் கப்ப லேறி வரவேணும். அதுகும் இந்தத் துண்டுக்குள்ளதான் சேர்தினயாம். சோதின நேரத்தில அங்க இல்லார்ட்டி ஓதின ஓதலுக்கு ஒரு ஒப்பின இல்லாமப்போகும். சோதின பாஸ் பண்ணினுத்தானே ஆலிமுப் பட்டம் கெடக்கிம். என்ற புள்ள அச்சுட்டாப்பேர்ல பாஸ் பண்ணுவான்.

மகனூர் ஓதிக்கிட்டு வந்து மொதல் வெள்ளிக்கிழம அண்டக்கிப் பள்ளிவாசல்ல எழும்பி ஹதீது சொல்லுக்கத்தக் காதால கேட்டுட்டுத்தான் மகுத்தாகுவன் எண்டு ராத்திரி பகலாச் செல்லிக்கிட்டே இருந்தார். ஹதீது செல்லிமுடியக் கொத்துவாக்குப் போன சனமெல்லாம் பைத்துப்படிச்சி

ஊட்ட கூட்டிக்கந்து உடுவாங்க. கூட்டிக்காறவியளுக்கு எல்லாருஞ் செய்யிருப்போல வெறுந் தேத்தண்ணியக் குடுத்து டாம மாடறுத்துக் கந்திரி கொடுத்துப் பசியர்த்துறதாக கல்பில நாட்டம் பூண்டிருந்தார்.

லீவில வந்திருக்கக்குள்ள வாப்பாவும் மகனும் கூடி னுங்களெண்டா காதுகன்னம் வெச்சிருக்கேலாது. கொம்பல் சத்தத்தில அல்லசல் காரரும் வந்திருவாங்க. எடுத்த விஷ யத்திலெல்லாம் சண்ட. அவருக்கும் சின்னமகனோடதான் உசிர். அவன் பொறந்த முழுத்தந்தர்னே பெரிய மரைக்கார் வேல கெடச்சது. அடியடிவர்ழையர் வந்த மொறதலைகளை யும், கட்டுமட்டுகளையும் மாத்த எணங்கமர்ட்டார். மகன் ஏட்டிக்கிப்போட்டி. மகன்ர சுறுளித்தலக்கி கிறுதா நல்ல சோக்கா இருந்திச்சி. ஒதப்போன ரெண்டாவது ஆண்டில தம்பி 'கிறுதா' வெச்சத்தக் கண்டதும் கொல்லு கழுத்தறு எண்டுக்கு நிண்டிட்டார் மனுஷன். சாணகத்தக் கரச்சி மகன்ர தலையிலதப்ப வெரட்டித்திரிஞ்சார். பொடியன் இவரர் ஒட்டத்துக்குக்கெல்லாம் உட்டுக்கொடுத்தாத்தர்னே. நர்யக மவங்களும் இறுதா வெச்சிருந்ததாக ஆலிமுமாரெல்லாருஞ் சொல்லுகாங்க. அவங்க தலைக்கி அத்தர்தான் தடவுறதாம். ஏலர்தமட்டில வர்ப்பர்க்காறன் சவுத்திறார். அடுத்த லீவுல வரக்குள்ள கிறுதாவ மாத்தி சேக்கெல்லவெட்டிக்கந்திச் சித் தம்பி அவரக் கேக்கவேணும். அவன் சேக் கொறக் கர்ட்டி சோறு தின்னமாட்டன் என்று குல்லு செய்யினில நிண்டிட்டார் மனுசன். பரிதாபம் பாக்கேலாம கொட்டியா ரத்துக்குப்போய் அவனோட ஒதுற கூட்டாளிர ஊட்டில நிண் டுட்டான் பொடியன். என்ன இருந்தாலும் போட்டியில மகனுக்குத்தான் வெத்தி. ஒரு வழியுமில்லாம அவர்போய் மகனக் கூட்டிக்கி வந்தார். அவர்ர புடிவாதத்தாலதானே என்ற புள்ளயள்ள ஒண்டையாச்சிம் இங்கிலிசி படிப்பிக்கே லாமப் பேர்ச்சி.

“லெக்கா மச்சி இந்த நகநட்டையெல்லாம் தைலாப் பொட்டிக்க வெக்கங்கா”

தம்பி பெர்ண்டி. என்ர நகநட்டயெல்லாம் சவுக்காரம் பேர்ட்டுக் கழுகித் தெர்றச்சி தைலாப் பெர்ட்டிக்க அடுக்கிறு. வாண்டதில இருந்து சறுவாங்கத்தில பூணரம் இல்லாம இருந்ததில்ல. அல்லாகுத்தாலா வெறுங்கமுத்தோட இரிக்கப்பண்ணயாக்கிப் போட்டான். மகுத்த ஆராலதர்ன் தட்ட ஏலும்? குஞ்சி கொர்ழந்தையில தாலியறுத்தவளுகள நெனச்சா ஆறுதலாத்தான் இரிக்கி. எனக்குப் பல்லும் அரவாசியில்ல, நகைகளுக்குப் பொட்டி காணுதில்ல. தம்பி பொண்டி அமத்திஅமத்திக் திணிக்கிறு. நானென்ன இந்தக் கர்லத்து அல்லாமத்துக் காறியளப்பேர்ல கழுத்தில ஒரு சங்கிலியும், தூக்கணமில்லாத மின்னியும் ஈக்கில் காப்பும் போட்டவள? அஞ்சி வெரலாலயும் அப்பிப்புடிச்சாப்போலக் கேர்ட்ப்பூக் கொண்டக்குத்தி. அல்லுக்குத்தும் சிமிக்கி வர்ளியும் போட்டகாது. ஓட்டயெல்லாம் அறுந்துபோச்சி. பட்டுக்கணக்கான மணிக்கோர்வையள் காணாம அட்டியல்களும் செஞ்சி தந்தார். என்ர காலத்தவளுகள் பூனக்குட்டி கையில் போட்ட தர்வத்துக் கொடியிர நர்த்தமே இப்ப கொடையாதே. முகப்பணியன் காப்பு, கட்டு வளையல், கைக்கு மோதிரம், காலுக்கு மோதிரம், தண்ட கறண ஒண்டில ஒண்டு கொறச்சலில்லாம சிமிக்காக வாங்கித்தந்தார். பூணரத்தையெல்லாம் தூக்க இந்தநாளையப் பிலுக்குக்காறியளுக்கு எசக்கமிருந்தாத்தானே. நெல்லுக்குத்தி, கொள்ளி கொத்தி, அம்மி இழுத்துக் கொச்சிக்காயரைச்சி வேல செஞ்சாத்தானே ஓடம்பில பெலனூறும். சோரூக்கிறத்துக்கும் மிசின் வந்தாத்தான் இவளுகளால கர்லம் தள்ளலாம். குனிஞ்சி கூட்ட இடுப்பில எசக்கமில்லாததால நிண்டு கூட்ட வாருகல் தேவையாயிருக்கி. இந்த ஆம்புளயளும், அவளுகள்ர போக்குக்கெல்லாம் உட்டுறுகானுகள். கொச்சிக்காய மைபோல அரச்சி ஆணங்காச்சர்ட்டி அவருக்குச் சேர்றும் ஏறங்காது. பூணரத்தையெல்லாம் அவர் கண்ணோடதானே போட முடிஞ்சிச்சி. பொண்டுகளுக்குப் புருசன்தான் பூணரம் எண்டது மெய்தான். பூணரம் போட்டுப் புருசனுக்குத்தானே அழகு காட்டவேணும்.

என்ற வகுத்தில காச்ச ஆண்டுகளுஞ் செரி, பொண்ணடிகளுஞ் செரி ஒத்தும் உள்ளதுகள். நான் பெத்துவளத்த புள்ளயள் வேற எப்புடி இருக்குங்கள். அதுகளைச் 'சாலிஹான' குணசாலிகளாக வளக்க அடிச்சடிச்சிப் புத்தி சொல்லித் தந்தார். வேற எடத்தில எண்டா இந்தப் பூராணத்துக்காக நான் முந்தி, நீ முந்தி எண்டு 'பித்த'னாப் படுகங்கள். அதுகளுக்குத்தான் என்ன கொறய வெச்சார். அந்த றகுமான் வெச்ச குடியாக பறக்கத்தோட குடிவாகஞ் செலுத்துதுகள்.

“அந்த நாய வெரகங்ககா.”

முத்த மகள்ள கொரல். இத்தா வளவுக்கு நாய் பூன வராமக் காவல் கட்டா இருக்கவேணும். பொழுது மொகத் தையும் பாக்கப்படாது. ராவலதான் தண்ணிவாக்க. ஆம் புளயளெண்டு, மக்களும் ஒரு கொடல்ல கெடந்த அண்ணன் தம்பிமாரும், அவியட மக்களும் வரலாம். வாப்பாவும் வரலாம். என்ற வாப்பாதான் இல்லய. பொண் பொரசிகள் வரலாம். அவியள்ளயும் புள்ளத்தாச்சிமார் வரப்படாது. வகுத்தில இருக்கிறதுகள் ஆண் கிணுட்டைகளாக இருந்திற்றா? நாலுமாசம் பத்து நாளக்கி தலையில எண்ண வெக்கவும் ஏலாது. வாந்து கட்டவும் ஏலாது. தாமம்பூ எண்ண தான் நான் வளக்கமாத் தலக்கி வெக்கான். வெயில்ல காயப்போட்ட சோமன், கம்பாயங்களை எல்லாம் எளய மகள் மடிச்சி அடுக்குறள். வன்னமான பொடவையெல்லாம் வாங்கித்தந்தார். பொடவையள அவளால தூக்கவும் ஏலு தில்ல. கனங்கூடின பொடவையள். உடுத்தாலும் ஓடம்பெல்லாம் நெறஞ்சமாதிரி இரிக்கும். இப்ப உள்ள தொளுப்புறிக ளெல்லாம் வண்டப்பத்த வெட்டல காட்டுற அரிதட்டுப் புடவையளெல்லாம் உடுக்காளுகள். சட்டதைக்கிறத்துக்கு ஒண்ணயகால் யார்தான் வாங்குவார். சட்டரகை மணிக் கட்டு வரக்கிம் இருக்கிம். இப்ப எல்லாம் முக்கா மொளம். கொச்சிக்காய கொரக்கன அரச்சி, நெல்லுக்குத்தி, கொள்வி கொத்தினு நெஞ்சி பெருக்கும். சட்டப் பொடவயும் கொள்ள

யாத் தேவப்படும். அவளுள் எப்படியும் போகட்டும். நாலு மாசமும், பத்தரப் பொழுதையும் எண்ணெண்டுதான் கழிக்கதோ? தெரியாது. ம... செறமாதிரித்தான் செற இருந்தாத்தானே அவருக்கும் அங்குத்து வழியில ஈடேத்தம் கெடக்கும். நாலு கையாலயும் நெறப்பமா இருக்கிற நாள் செறயெண்டு நெனச்சா... அஸ்தகு பிறுல்லாகில் அலியுல் லழீம். 'அல்லா' என்ற பொளயப் பொறுத்துக்க அண்டக் கித்தின்னவும் வழி இல்லாதவளுகளும் இத்தா இரிக்காளுகள் தானே.

அந்தக் காலத்தில, அறபு நாட்டில, ஒருவிதமான தொண இல்லாததுகளெல்லாம் கண்ணுக்கு மாத்திரம் பெர்த்தல வச்சி ஓடம்பப் போத்திக்கிட்டு எரங்கின சீதேவி களுக்கிட்டப் போய் வாங்கிக் 'கரூயத்' த உட்டுக்கிட்டும் 'இத்தா' இரிப்பாங்களாம். பள்ளியில 'புகாரி' ஓதி 'ஹதீது' செல்லக்குள்ள இப்புடி ஒரு ஆலிம்சா ஹதீது சென்னது எனக்கு நெனப்பு. வயசுபோன கெளடுகெட்டயள் இத்தா இரிக்கத்தேவல்ல எண்டு ஆலிமு மகன் எந்த நேரமும் கதப் பான். எனக்கும் ஊட்டுக்குத் தூரப்பட்டு பதினஞ்சி வருசத்துக்கு மேலாச்சிது. நாசமத்த நெனப்பெல்லாம் நமக்கென் னத்துக்கு. நம்மட கடம இருக்கவேண்டியது.

“மாமா வாரூங்க. ஆலிமு மாமா வாரூங்க”

“ஏகே .. ஏகே... எங்கட மாமா வாரூங்க”

“ஓண்டோவ், ஆலிமுச் சாச்சா வாரூங்கடோவ்”

“மாமா முட்டாசி கொண்டாரூங்க கடிச்சி”

காகங் கத்தினது செரிதான். எளயமகனார் வாரூன். புள்ளயளெல்லாம் துள்ளிக் குதிக்குதுகள். கொழந்தயளுக்கு துக்கம் சலிப்பெல்லாம் என்ன தெரியும்.

வந்த பூபுள்ளயச் சந்தோசமா வரவேற்காம், கொளறு காளுகள். அவளுகள்தான் கொளறும் என்ன செய்வாளு

கள். குடும்பத்துக்குத் தலையாரியான மலையான மலசிங்கள் மகுத்தான ஆராலதான் சிரிக்கமுடியும். எனக்கே சலிப்ப அடக்கேலுதில்ல. மகனார் எனக்கிட்டதான் ஓடியாரான்.

“உம்மா”

“வாப்பாட காதுக்கு காமத்துச் செல்லி ஊத வராம உட்டுட்டியே மகனே”

“நடந்தந்தப் பேசி ஒண்டும் ஆகப்போறதில்ல.... அழாதங்கம்மா”

மகன்ர கண்ணும் முறிச்செடுத்த ஆமணக்கந் தலப்பு மாதிரித் துழும்புது. எல்லார்ர கொளறுவயயும் அடக்கு ரான். புள்ளயளும் கொளறுகத்தச் சாடமாடயா உடுகுதுகள். வேதத்தச் செமந்த புள்ளயல்லவ? அவன்ர பேச்ச ஒரு புள்ளயளும் தட்டுறதில்ல. மகன் சட்ட, தொப்பிய எல்லாம் களத்தி வெறக்குக் கட்டயில போடுகான். கெணத்தடியில போய் கால் மொகத்தயெல்லாம் கழுக்கிட்டு வாறான். எனய மகள்காறி தேத்தண்ணி கொண்டந்து குடுக்காள்.

“மாமாவையும் காக்காவையும் கூப்பிடுங்க”

ஆலிமு மகன்தான் தேத்தண்ணியக் குடிச்சப்போட்டு பேசறான். புள்ளயளும் கூப்புடுதுகள். தம்பியும் மூத்தவனும் வாறானுகள்.

“மாமா அதுதான் புது வேலியாச்சே.... அதுக்கு மேலால என்னத்துக்குக் கிடுகு சாத்துறயள்?”

இந்தத் தம்பிக்கென்ன பயித்தியம்? ‘இத்தா’ வேலியப் பிரிக்கச் செல்லுகான். புள்ளகுட்டிகளெல்லாம் யேயறஞ் சதுபோல முளிக்குதுகள்.

“என்ன தம்பி நீங்க கேக்க கத? ஒங்கும்மாக்கு இத்தா வேலி கட்டுறம்”

“எனக்கும் இருபது வயதாகுது. நான்தான் எங்கம் மாக்குக் கடைசிப்பிள்ளை. இத்தா இருக்கிற நோக்கந் தெரியுமா உங்களுக்கு?”

“நீதான் ஒதிப் படிச்சவன். ஒன்ன உட எங்களுக்குக் கென்ன தெரியும். ஓலக வழக்கத்தச் செய்யறம்.”

“எனக் கெல்லாம் தெரியும். நீங்க வேலியப் பிரியுங்க”

“நீயாச்சி... யேலியாச்சி; நாங்க வாறம்.”

“என்ரல்லாவேய்! தம்பிக்காறன் கோனிச்சிக்கிப் போரூன்”.

[யாவும் கற்பனை]

— தினகரன் — பரிசோதனைக் களம்.

1962

இருள்

★

“என்ற உம்மாகா...! என்ற உம்மாகா...!

“என்ற உம்மாலைக்கோ...! என்ற உம்மாலைக்கோ...!

“என்மகளே...! என்மகளே...!

அபயம் தேடும் அவலக் குரல்கள். குஞ்சம் குராலு
மாகக் கத்துகிறார்களே? அந்திப்போதின் நடைபயிற்றும்
முது குரலொன்றுஞ் சேர்ந்தல்லவா முகாரி பாடுகின்றது?
கோழிக்கூட்டினுள்ளே நரி புகுந்துவிட்டதா?

பக்கத்து வீட்டிலிருந்துதான் கூச்சல் கேட்கிறது.
என் உள்ளத்திலே பரபரப்பு, உடலிலே உத்வேகம். ஓடு
கிறேன்.

“ஆ. . . . !”

குதிரையாக வளைகிறது என் முதுகு. என்னையறி
யாமலே கை முதுகைத் தடவிவிடுகிறது. தடவிய கையைப்
பிசைகிறபோது பிசைபிசைக்கிறதென்றால் அதற்கு என்ன அர்த்
தம்?

தட்டு வேலி நுழை கடப்பின் ஊடே தடைதாண்டிப் பந்தயம் என்னவேண்டி இருக்கிறது. நுழை கடப்புக்குத் தடிக்கூர்களும், ஈர்க்குல் முனைகளும் இருந்துதான் ஆக வேண்டும்போலும், சமாளித்துக்கொண்டு ஓடுகிறேன்.

கைகளில் பிடித்திருக்கின்ற குறைக் கொள்ளியால் மேகத்தைப் பிழந்துகொண்டு பாய்கின்ற மின்னலின் கோலங்காட்டியும், தூற்றல் துளிகளால் அணைந்துவிடாத வாறு முந்தானையால் விதானம்விரித்து கரங்களிலே வெண்கல, தகர விளக்குகள் ஏந்தியும் வருகிற நாலேந்து பெண்களும், 'ருவச்' சகிதம் இரண்டொரு ஆண்களுமாக ஒரு சிறு கூட்டமே கூடிவிட்டது.

மெல்லிய ஊதல் காற்றின் உராய்வைக் கட்டளை யாக எண்ணி இடுப்பப்பியாசம் எடுக்கின்ற மங்கிய விளக்குச் சுடரொளியில் திண்ணையில் ஒரு மருங்கில் குல விருத்திக் கலையின் உயிருள்ள சில ஏடுகள்.

நஞ்சுண்ட கயல்கள் இரண்டு மல்லாந்து புரள, கடைவாய்களிலே வெண்ணுரை இழிந்தோட சினைவராலொன்று தரையிலே கிடந்து துடியாய்த் துடிக்கிறது. தாய்மை நெறு நெறுக்கும் பெண்மை. தாய்மையின் தாய்மையான தோல் போர்த்தகங்காள ரூபலாவண்யம். "மகளே... மகளே" என்று மாரடிக்கின்றது. "உம்மா... உம்மா" என்று தாயின் புகழ்பாடும் நண்டுஞ் சிண்டுகளுமான ஐந்து சிறுசுகள். இடையிலே ஏந்திப்பிடித்த குழந்தையுடன் ஒதுங்கும் மூத்தவள்.

"இவள் நாசமத்துப்போவாள உட்டுத் தொலைய இந்தச் சனியனுக்கு நாள் வரல்லய"

"அந்த ராசா ஆண்டில காத்தில வந்து போர ரெண்டா இதுதான் மகுறுவம்"

“வகுறு நசியும் - பெரள உடாம மல்லாத்திப் புடிகா”

“என்னகா இது மாசந்தானே?”

“எங்காலகா புள்ள? எட்டுமாசந்தானே? என்ர சின்னவன் பொறந்து கெடக்கக்கதானே அவர் வந்துபோன”

வந்தவர்கள் சும்மா இருப்பார்களா? இருந்தால் வந்ததற்கே கருத்தில்லாமல போய்விடுமே! ஏதேதோ வாயில் வந்தபடி வார்த்தைகளை கொட்டுகிறார்கள்.

“கத்தாதங்க புள்ளயாள், பெரியம்மா நீபோய் மீசக்காறப் பரிசாரியாரக் கூட்டிக்குவாகா”

வந்திருந்த முதன்மையுக்கம் திறந்திருந்த வாய்களுக்குச் சில் பண்ணுகிறார். மனுஷியும் முந்தானையால் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு புறப்படுகிறாள்.

“க்ஷ... துபு...! என்ன பொடிச்சது?”

ஈரம் தோய்ந்த மணலிலே மிரிதடி சளக், சளக் என்று சுருதி கூட்ட பரிசாரியார் பின்னும் முன்னுமாக தொங்கோட்டமும் சில்லறைப் பாய்ச்சலுமாக வருகிறார். கூடிநின்ற பெண்கள் பரிசாரியின் குரலுக்கு மரியாதை கொடுப்பதுபோல முக்காட்டை இழுத்து முகங்களை மறைத்துக்கொண்டு வழிவிட்டு ஒதுங்குகிறார்கள். பரிசாரியின் காம்பொடிந்த குடை, கணுவிலே சாய்வு தேடுகிறது. இல்லாவிட்டாலும், திண்ணைப்படி என்று அழைக்கப்படுமிடத்தில் பாதுகை ஒதுக்கிடம் பெறுகிறது. இருப்பது ஈரம் தோய்ந்த கிராம்பன் பாய் என்றாலும் அது ஒன்றும் பரிசாரியாருக்குப் புதிய அனுபவம் அன்று. வைத்தியரின் முன் வட்டா ஒன்று எளுந்தருளுகிறது. வட்டாவா அது? வெளியே சொல்லக்கூடாதுதான்...! துருப்பிடித்த ‘ஜெம் பிஸ்கட்டின் - ஜூனியர்’. அதனகத்தே உலர்ந்துபோன

கரட்டிச் சுண்ணாம்பு, கயறுப் பாக்குத் துணிக்கைகள், அழுகியவையும், வாடியவையுமான வெறுமை இலைகள் - வெற்றிலைகள் இத்தியாதி...! இத்தியாதி...! வைத்தியர் கைப்பிடித்துப் பரிசோதிக்கிறார். நிலைமை ஆபத்தானது என்பதை அவரது முகக்குறியிலிருந்து புரிந்துகொள்ளமுடிகிறது.

“முன்னெல்லாம் இப்படியில்லையே! ஒரு புள்ள தவிடு வறுத்தெடு...” கட்டளைக்கு மதிப்பளித்து ஒரு பெண் அடுப்படியில் அமர்கிறாள். புகை! குடிசையெங்கும் நீக்கமற நிறைந்து எல்லோரது கண்களையும் துருவித் துளாவுகிறது. நீரில் ஊறி உப்பிய முருக்கந்தடிகள், தீர்த்தமாடிய ஓலைக் கூந்தல்கள், இவைகளிடமிருந்து வேறு எதைத்தான் எதிர்பார்க்கமுடியும். வாழ்க! மண்ணெண்ணெய்யைக் கண்டு பிடித்த புண்ணியவான். அடுப்பெரிகிறது. தவிட்டொத்தணமும் நடக்கிறது. வைத்தியரின் கைதேர்ந்த தைலம் உச்சந்தலையில் தோய்கிறது. தகர விளக்கின் சுடர் ஒரு முறை பலமாகத் துடித்து நிமிர்கின்றது. கயல்கள் நீந்தத் தொடங்குகின்றன.

— 2 —

செலகா —

சுலைகா என்னும் அரபிப் பதத்தின் மருவிய தோற்றம் என்பது மருதமுனைப் பெண்டுகட்குத் தெரியாது. தெரியக் காரணமுமில்லை. செலகா என்றுதான் அழைப்பார்கள். செல்லமாக அல்ல.

சுலைகா —

சிறு கைத்தொழில் அபிவிருத்தி, குடிசைக் கைத்தொழில் பெருக்கம், அதிக உழைப்புப் போன்ற பொருளா

தாரக் கூச்சல்களுக்கு நடைமுறையில் ஜெயமளிக்கும், ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளப் பெண்களின் பட்டியலில் - மருதமுனை வனிதையர் குழாத்தில் அவளுக்கு ஒரு சிரஞ்சீவித்துவ அங்கத்துவம்.

பாயிழைப்பதென்பது, இறுக்கமான வார்த்தைகளில் சுருக்கமாக வடித்தெடுத்துக் கூறிவிடக்கூடிய ஒன்றா? சேறு, அட்டை, முள்ளி, தாமரையின் கருக்கு முதலானவற்றோடு போராடி, அல்லையிலே பன்பிடுங்கி, அதனடியைச் சாம்பல் சூழம்பில் அபிஷேகம் செய்து, வெண்மணற் பரப்பிலே பரப்பி வெய்யிலிலும் வங்காளக் கடலோட்டும் காற்றிலும் உலரவைத்து, அம்புக்கூரென்னும் சிதைந்துபோன சிறுகத்தியால் அழகுபடக் கிழித்து, சாயத்திலே குளிப்பாட்டி, 'றிற்றயட்' ஆன அகப்பைக் கணையால் வாட்டி எடுத்தபின்னரல்லவா பாய் முடயத் துவங்கவேண்டும்!

சொட்டுப் பாலூற்றிச் சுட்டிறக்கிய வட்டில் அப்பம் போல தண்மதி தவழ்ந்து ஒளியூட்டினாலும்சரி, இல்லாவிட்டாலும்சரி முற்றத்து மணலிலே கூட்டமாக மொய்த்தமர்ந்து பறக்கப் பறக்கப் பாயிழைத்தும்கூட சுலைகாவால் குழந்தைகளின் பாதி வயிறுகளைத்தான் நிரப்பமுடிந்தது.

பிட்டனிப்பது, அவளின் காலை உத்தியோகம். இரவிலே இடித்து வறுத்த மாவை, நீருற்றிப் பிசைந்து குழலிலே இட்டு பாணையிலே தூக்கி வைப்பதற்குள், அவள் குசேலப் பிரயத்தனம் எடுக்கவேண்டி இருக்கும். புரண்டு, விழுந்து, எழுந்து முலை சுவைக்கும் குழந்தை, முதல்பிட்டு தனக்கென முரண்பிடிக்கும் பிள்ளை, "உம்மா அவன் அடிக்காங்கா" என்று அழுது முறையிடும் பாலகன், கையைப் பிடித்திழுத்து "எனக்கு முகம் கழுவிஉடு" என்று கட்டளை இடும் சிறுமி, இத்தியாதி தொந்தரவுகளுக்கிடையே அவள் தன் கடமையில் ஈடுபடுவாள்.

குழலிலிட்டுப் பாணையில் தூக்கி வைக்கப்பட்ட மா பிட்டாகத் தள்ளப்படுவதற்குள்தான் எத்தனை தத்துக்கள். கண்டம் எப்படியாக இருந்தாலும் பிட்டை உருப்படியாகத் தள்ளிவிடுவாள். அவளுக்கு அவ்வளவு கைவன்மை. குழல் கண்டத்திலிருந்து தப்பி வந்துவிட்ட பிட்டுக்கள், குழந்தை களின் கண்டத்திலிருந்தல்லவா தப்பிப் பிழைக்கவேண்டும். பிட்டுகளுக்கு மாத்திரம் உயிரும், உணர்வும் இருக்குமானால் சுலைகாவின் குழந்தைகளெல்லாம் மேடர் கேசிலே மாட்ட வேண்டியவர்கள்தான்.

திடீர் தலாக்கு ஆளானாலும் கைமை என்னும் கையறு நிலையை அடைந்தாலும் கிடைக்கின்ற 'புறமோசன்' கதிர் பொறக்குவதுதான். கதிர் பொறுக்கும் சுலை இருக்கின்றதே அது மட்டக்களப்பு பெண்களுக்கு மாத்திரம் கைவந்த சுலை. இந்தக் சுலையிலே கதிஜாக் கிழவிக்கு, கண்ணை மூடிக்கொண்டு 'டிப்ளோமா' பட்டம் கொடுக்கலாம். இந்தக் கதிஜாவின் சிரேஷ்ட புத்திரிதான் நம் சுலைகா.

வயது சுமார் முப்பதுக்கு மேலே இருக்கலாம். குல விருத்திக் சுலையில் அவள் யாருக்கும் சளைத்தவளல்லள். பதினைந்தாண்டு மங்கை உட்பட ஏழு குழந்தைகட்குத் தாய். இன்னும் இருமாதமோ, ஒருமாதமோ கடந்தால் எட்டாவது சாதனை. பத்து வயதில் மனைவியாகி, முப்பது வயதில் மாமியாராகும் பெண்டிருக்கு எங்களுரில் ஒன்றும் குறைவில்லை.

— 3 —

ஆரம்பத்திலே நடந்தேறிய அமளியும், துமளியும் பக்கத்து வீட்டுக்காரருக்கு ஒன்றும் புதிய அனுபவமல்ல. மூத்தமகள் தரித்ததிலிருந்து தவணைக்கு ஐந்தாறுக்குக்

குறையாமல், இன்றுவரை இப்படியான கண்டத்திற்கு ஆளாகிவருகிறாள் சுலைகா. ஒவ்வொரு தடவையும் ஜன்னியும், வலிப்பும் வரும்போதெல்லாம், மீசக்கார வைத்தியரின் தைலம் கைகொடுத்துதவும். சஞ்சீவித் தைலமா அது? ஜன்னி மடங்கியதும், மாந்தர்படும் வர்ணநீருக்கு அரசாங்க ஆஸ்பத்திரியில்தான் பஞ்சமா?

இவ்வளவுக்கும் அவள் ஒரு புருஷன்காறி. கணவன் என்ற தெய்வம் தம்பன்கடவையில் ஏதோ ஒரு மாட்டுப் பட்டியில் திருப்பள்ளி கொண்டிருக்கிறதாம். தெய்வத்தின் திருப்பள்ளியெழுச்சி இரண்டு வருடத்துக் கொருமுறை நிகழ்வதென்பது தவிர்க்கமுடியாதது. பாததரிசனத்துக்காக சர்வபரித்தியாகம் பண்ணவும் ஏங்கித்தவிக்கும் பக்தைக்கு பருவத்துக்குப் பருவம் திருக்கோலம் கொண்டருளி முத்தியளிப்பதொன்று போதாதா?

இருந்தாற்போல் சுலைகாவின் காதைச் செருப்பழகை தீண்டும். வந்து வாசலிலே நிற்பது யாரென்று அறிவதற்கு ஒன்றும் சிரமப்படமாட்டாள். மட்டிடும் சுலையில் அவள் மகா சமர்த்தி. வாசலுக்கு வருவாள் வழிகொண்டு அழைப்பதற்காக.

ஆஜானுபாகுவான ஆகிருதி. நேரம் பார்க்கத் தெரியா விட்டாலும்கூட இலங்கைக்கு முதன்முதல் இறக்குமதி செய்யப்பட்ட நீள் சதுரக் கைக்கடிகாரம் கறுத்தக் கைக்கு அழகாகத்தான் இருக்கும். கட்டி இருப்பது வலக்கையில் தான் அதற்கென்ன? அதுவே புதிய பஷனாக அமைந்து விட்டால். அரைக்கை வாலாமணி, மௌலனா பளயகாட் சாறன், உள்ளணியான பச்சவடச் சறுவால் தெரியக்கூடிய தாகச் சாறனைத் தூக்கிப்பிடித்து நிற்பதில்தான் எத்தனை கம்பீரம்! வழுக்கை மண்டையை மறைத்துச் சுற்றப்பட்டிருக்கும் பட்டுக் கைலேஞ்சியில் எத்தனை ஜ்வொலிப்பு! மூக்கைத் துளைக்கும் அத்தர் நெடி. கண்ணிறைந்த கணவன், கறுப்பாலழகன், கையிலே என்ன? கோழிக்கூட்டு வாழைப்

பழச்சீப்பா? ஊருக்கு வந்தால் பழம், தயிர், ஈரல், இறைச்சி, மீன், முட்டை இவற்றிலொன்றும் குறைவில்லை; கையிலிருப்பது குறையும்டும்! கைக்கனம் கரைந்ததும் சுலைகா குடைந்தெடுக்கப்படுவாள்.

என்ன இருந்தாலும் இதம் தெரியாதவள் இவ்வளவு அசிங்கமாக இருக்கிறாளே! கரியிலே ஆடிய 'லங்கா' சாரியி னூடாக பாலும் தேனீரும் கலந்ததுபோல தொட்டம் தொட்டமாகப் பளபளப்பது என்ன? சுலைகாவின் உடலா? அப்படியானால் சீலை பீற்றல் நிறைந்ததா? இந்துஸ்தான் நடிபையின் வாக்கில் கறங்காட்டம் ஆடும் கூத்தல் மயிர்கள்.

“அவர்தாண்டா ஓங்கு வாப்பா”

இப்படி எத்தனையோ தடவைகள். ஆரம்பத்திற் கொஞ்சம் ஊடல், பிறகு எல்லாம் சரியாகிவிடும். பெண்மை என்பது மென்மையானது தானா?

நிலம் ஈரலிப்பாக இல்லாவிட்டாலும் முயன்றால் பயிர் செய்யமுடியும் என்பது அதம்பாபா போன்ற அசல் உழவர் களுக்கு யாரும் சொல்லவேண்டாம். உழவன் ஏர்பூட்டி, உழுது விதைவிதைத்து நீர் பாய்சினால் நிலம் மறுத்துவிடுவ தில்லை. மரகதம் போர்த்து பொன்மணி சிலிர்த்து பொலிவு காட்டுவதில் தானே நில மங்கைக்குப் புகழ். இந்தப் பெருமை யொன்று போதாதா? வாழ்நாளெல்லாம் எண்ணி எண்ணி மகிழ. பூமி புரம் இடந்தால் மலட்டுத்தரை என்று ஏசு பவர்க்கா பஞ்சம்! அறுவடை முடிந்த பின்னரும் வயலுட் சுற்றவேண்டுமென்ற அவசரம் ஒன்றும் உழவனுக்கில்லை. நிலத்துக்குத்தான் எவ்வளவு பொறுமை. பொறுமையில் பெண்கள் நிலத்துக்கு நிகரா?

முக்திப் பரிமாறல் முடிந்ததும் தெய்வத்துக்குத் தர்ம திக்க முடியுமா? இவள் மட்டும் தானா பக்தை? தம்பன் கடவையிலும் ஒரு பக்தை இருக்கிறாளே! இன்னும் எத்தனை

பக்தைகளோ? எதிலுமே தெய்வத்துக்குத் தனி வழிதான். தபால், தந்தி, பணம் இவற்றின் பரிமாறல் மனிதர்களுக்குத் தானே!

— 4 —

“சுறுபத் எங்கடி”?

“சுறுபத்துக்கு நானெங்கபோவேன்?”

உருண்டுபோய் உடைத்தவையெல்லாம் மண்கோப் பைகள். கலகலத்துச் சிதறியவையெல்லாம் கிளாசுகள்.

“ஊர் வழக்கப்படி ஆறுமாசத்துக்குத்தான் சோறு தருவாங்க. கலியாணம் முடிஞ்ச இந்த ரெண்டு வருசமாக முலைக்க படுத்துக்கிட்டு நுண்ணுமையாகத் திண்டது காணாதா இன்னமின்னம் தர அவியளுக்கு காணி பூமியால வருகுத? ஒடஞ்சவையெல்லாம் ஊராஊட்டுச் சாமான்.”

ஆசியா உம்மாவின் அழகை ஆத்திரமாக மாறியது. வாய்காரி வாயைக் காட்டினாள், கைகாரன் கையைக் காட்டினான். அடுப்பங்கரையில் இருந்த தாய் ஆத்திரக்காரியாக மாறினாள். பொறுமைக்கும் எல்லை உண்டல்லவா?

“தம்பி தம்பி இருக்கிறதெண்டா ஒழுங்கா இரியுங்க தறியில ஏறினாலும் ரெண்டு சாறன் நெய்யலாம். நீங்க ஒழச்சி சருவத்துக் குடியுங்க, இல்ல சாராயத்தக்குடியுங்க ஆகுமெண்டாப் பாருங்க, ஆகாட்டி சலாமத்தாப்போய் வாருங்க.

மாமியின் உதாசீனம் தந்த முடுக்கம் மருமகனை வீட்டைவிட்டே போகச்செய்தது. போனது யாருமல்ல நமது ஆதம்பாவா - கலைகாவின் தெய்வம் ஆதம்பாவாவேதான்.

ஆண்பிள்ளையிலும் வீண்புள்ளையுண்டா விரலுக்கேற்ற மோதி
ரம் கிடைக்காமலா போகும்?

‘ம்...! கொமர் இருந்து பெருமூச்சு உடுகுது... எந்த
முடவன் கையிலாவது புடிச்சுக் குடுத்துற்று ஒரு பாரம்
கழிஞ்சிரும், என்று ஏங்கி ஏங்கி இருந்த கதீஜாவின் சிரேட்ட
புத்திரி - திருநிறைச் செல்வி சுலைகா உம்மாவின் கழுத்தில்
மணமகள் ஆதம்பாவாவின் தாலி - சங்கைக்கு ஒரு வெள்ளி
மணிச்சோவை ஏறியது. ஆமாம் சுலைகா இப்போது ஆதம்
பாவாவின் இரண்டாம் தாரம்:

— 5 —

மேல்நாட்டில் என்னவோ முக்கி முனகி முன்று
பிள்ளைகள்தான் பெறுகிறார்களாம். நமது சுலைகா எட்டுப்
பிள்ளைகட்குத்தாய். எவ்வளவு பெரிய பாக்கியம். ரஷ்யா
விலே என்றால் வீரத்தாய் பட்டம் கிடைத்துவிடும். மூத்த
மகள் இப்போது பெரிய மனுசி.

கூரை இற்றுப்போன குடிசைகளை நீக்கிப்பெய்தால்
மழைக்கென்ன குறை வந்துவிடுமாம்? சொல்லாமல் சொல்
லிக்கொண்டு சுவர்க்களியைக் கரைத்தாலும் கல்லாலே கட்டி
விட சுலைகாவின் மகளுக்கென்ன வாத்தி மாப்பிள்ளையா
கிடைக்கப்போகிறான். என்னதான் வாடைக்காற்று முட்டி
மோதி வெற்றி கண்டாலும் சுலைகாவின் குடிசை ‘பைசா’
நகரத்து சாய்ந்த கோபுரமாகி விடாது.

ஏழைகட்கென்னவோ தேவைகள் குறைவுதான். ஆளு
லும் கூரை வேயாமலும், வேலி பொத்தாமலும் இருக்க
முடிவதில்லையே. குடிசை வேய்தல், வேலி பொத்தல், வைத்
தியப் பொறுப்பைக் கவனித்தல் ஆகிய அத்தியாவசிய

தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொண்டிருந்த சலைகாவின் தாயான சுமைதாங்கிக் கதிஜாவுக்கு நிரந்தரச் சுமைதாங்கியாக இருக்கப் பூரண விருப்பம்தான். அவளுக்குக் கரு நெல் விக்கனி கொடுக்க யாரும் முன்வரவில்லையே!

தங்கையாவது சாமான்ய நிலையில் இருந்திராவிட்டால் ஒதுங்க இடம் கிடைத்திருக்குமா? ஒன்பது ஜீவன்களுக்கு ஒண்ட இடம் கொடுத்தாளே தங்கை! ஆம் சலைகாவின் தங்கைக்கு நல்ல புரிஷனும் தனிக்குடித்தனமும்.

— 6 —

சலைகா பாய்முடைந்து கொண்டிருக்கிறாள். குல வித்தை அழிந்துபோகக்கூடாதே என்ற கவலையாலல்ல குடலைக் கீரைப்பூச்சி அரிப்பதனால் ஏற்படும் அழற்சியைச் சகிக்க முடியவில்லை என்பதனால் மகனும் தான் பாய் இழைத்தாள்.

“உம்மா வாப்பாகா”

அண்ணாந்து பார்ப்பாள். தெய்வம் குடைபிடித்து நிற்கிறது. சலைகாவின் கண்ணீர் ஏன் மழைநீரைப் பழிக்க வேண்டும்? என்னதான் இருந்தாலும் இரத்தபாசம் வலி வலியுள்ளதுதான்.

“வாங்க வாப்பா”

பாயெடுத்துப் போடுகிறாள் மகள். தானிழைத்த பாயில் தன் தந்தை அமருவதில்தான் இவளுக்கு எவ்வளவு பெருமிதம். வாப்பாவின் கை கடுக்குமே என்ற பரிவுணர்வு மகளுக்கு. கோழிக்கூட்டு வாழைச் சீப்பும், இரத்தம் சொட்டும் மாட்டிரலும் தெய்வத்தின் கையில்.

“இவிய தாண்டா நம்மட வாப்பா”

சின்னத்தம்பிக்குச் சுட்டிக்காட்டி வாப்பாவை அறி முகம் செய்துவைக்கிறாள். தாய் செய்துவந்த காரியம் இன்று மட்டும் மகள் செய்யவந்த மர்மமென்ன? மைத்துனி கொடுத்த தேனீர் தெய்வத்தின் களை போக்குகிறது. தங்கையும் புருஷனும் சுலைகாவை சமாதானப்படுத்தும் வேலையில் இறங்கினர். மூவர் முகங்களிலும் வெற்றியின் விகசிப்பு. பெண்மை எளிதில் இளக்கக்கூடியதுதானா?

பகலுணவு —

இராச்சாப்பாடு —

தங்கையும் புருஷனும் ஒரு அறையுள் தாழிட்டுக் கொள்கின்றனர். ஒதுங்கிக்கொள்கிறார்கள்! சொக்கலாம் பீடிப்புகை சுருள்குளாகச் சுழன்று ஓய்கின்றது. ஆயாசம்! பதிவிரதையல்லவா. சுலைகா பககத்தில் கிடந்த பாதி தணிக்கையான சீலம் பாயில் அமர்ந்து குழந்தைக்குப் பாலாட்டுகிறாள்.

“உம்மா மெளத்தாகிக் கனநாளா?”

“ஆறு மாசம்”

“ஊடும் அழிஞ்சி போச்சி. எனக்கும் இந்த ஊர் புடிக்குதில்ல. வளவவித்து எடுத்துக்கிட்டு தம்மங்கடவைக்குப் போவம் வா?

“.....”

பூனைக்குப் புத்தி இருந்தால் விளக்கைத் தட்டிவிடுமா? இருள். சுலைகாவின் கன்னம் அள்ளி நெடுடப்படுகின்றது. பற்கள் பலமாகப் பதிந்தாலும் ரத்தம் பொசியவில்லை. மகளுக்குத் தெரியுமா? வரப்பாவின் கடுப்பு? அவசரக்காறி விளக்கை ஏற்றிவைக்கிறாள்.

“சம்மதந்தான”

“.....”

குழந்தை துயின்றுவிட்டதால் கிடத்த எழும்புகிறாள் சுலைகா.

“மெளனம் சம்மதத்துக்கு அறிகுறியா? என்ன இருந்தாலும் அவள் என்ற பெண்சாதிதானே! அவள் சொக்கு ‘சருவத்து’ மாதிரி’ தெய்வம் இந்த உலகத்திலில்லை.

“புள்ள வாப்பாக்குப் பாய் தந்துபோட்டு புள்ளயள ஆல ஊட்டுக்க கொண்டுபோய் வளத்திக்குப் படுகா”

‘என்ர மனசறிந்து நடப்பதில எவ்வளவு கெட்டிக் காறி. பாய் விரிக்ககளுள்ள, இவ்வளவு புள்ளப்பெத்தும் சரியாத குத்துமுலையால என்ர தோனே முட்டிப்பார்த்தாளே! அடிவயிறு தெரியவல்லவா சேலையைச் சோர விட்டிருக்கிறுள். தலகாணியா கொண்டாராய்? ஒண்ட வாழக்குத்தி தொட இருக்கக்குள்ள தலகாணி என்னத்துக்கு?’ தலையணையைப் போட்டுப் படுக்கையைச் சரிசெய்கிறுள்.

“த்ச்ச...”

முத்திக்கு முதற்கட்டம்.

‘எங்கே போகிறுள்... கோடிப்பக்கமா? என்ர சக்கரப் பொண்டாட்டியல்லவா? வரட்டும். ஆறுதலா வரட்டும். அவள் ஆசையாப்போட்ட பாய் ஆறுதலாய் படுப்பம்’ சுலைகா வருகிறுள். எரிந்துகொண்டிருந்த விளக்கை அணைக்கிறுள். ‘ஆ... ஆ... இவளன்றே மனைவி...’

இருளை ஊடுருவிக்கொண்டு பளயகட் சாரன் இமய மாய்ப் புடைத்து, குடையாக நிமிர்ந்து நிற்கின்றது. தெய்வத்துக்குத் திரேகமெங்கும் பாண் போறணையின் காங்கை.

தோளிலே குழந்தையைச் சுமந்தவண்ணம் படலையைத் தாண்டுகிறுள் சுலைகா.

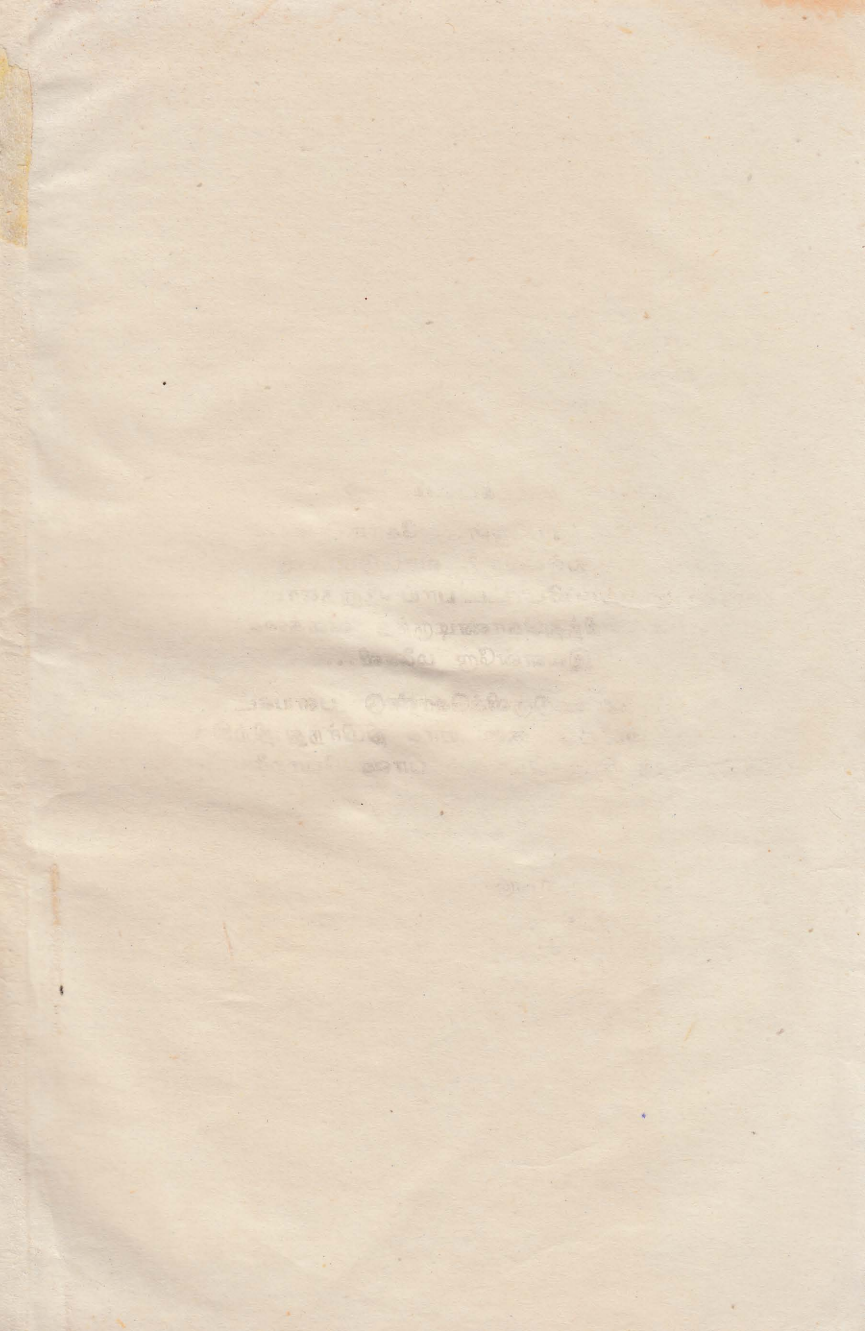
வெளியே எங்கும் இருள்!

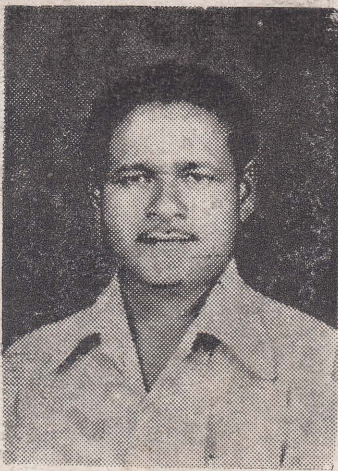
இருளின் அந்தகாரத்தை ஊடறுத்து சுலைகாவின் எதிர்கால இலட்சியம்போல எங்கோ தூரத்து வீடொன்றில் எரிந்துகொண்டிருந்த தகர விளக்கு தன்னுடைய சின்னஞ்சிறு ஒளிக் கற்றையால் அவளை வரவேற்கிறது.

(யாவும் சுற்பனை)

— தினகரன்

1961

“மருதூரின் கொத்த
 னெனும் பேரில் குளிர்
 தமிழில் நம் புதுமைப்
 பித்தனையே வெல்லு
 முயர் பீடுநடை சித்தி
 வரப் பெற்றவனே”
 —கவிஞர் நீலாவணன்

“கொத்தனது சிறு
 கதைகள், ஈழத்து முஸ்
 லிம் சிறுகதை வளர்ச்
 சிக்கு ஆக்கபூர்வமான
 தொண்டினைச் செய்
 துள்ளன. கலாபூர்வ
 மான — கரிசனையுள்ள
 அவருடைய சிருஷ்டி

கள் காலத்தை வென்றும் நிலவக்கூடியன”

— வை. அகமத்

“போர்க்களத்துச் சஞ்சயன்போல் ஒரு சமுதாயத்தின்
 வாழ்க்கையைத் தெளிவாக அறிந்து நிர்த்தாட்சண்ய
 மாகச் சொல்லக்கூடிய ஒருவர் வெளிவந்துவிட்டார்.
 அந்த ஒருவருக்கு நிச்சயமாக ஓர் இடம் இருக்கிறது.
 மலையாள இலக்கியத்தில் வைகம் முகம்மது பஷ்ருக்
 குள்ளதைப்போல என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமில்லை”

— வ. அ. இராசரெத்தினம்

“மட்டக்களப்பின் சிறுகதைத் துறைக்குப் பெருமை
 சேர்த்தவர்களுள் பித்தன் ஷாவுக்குப் பிறகு மருதூர்க்
 கொத்தனே முக்கியமானவர்”

— எஸ். பொ.

“கவிவளம்மிக்க கிழக்கிலங்கை மண்ணை ஜீவத் துடிப்
 புடன் கதைகளில் படைக்கும் சிருஷ்டிகர்த்தா இவர்.
 நாடகத்துறையில் மிகுந்த ஈடுபாடும் ஆர்வமும்மிக்க
 மருதூர்க்கொத்தன் இலக்கியம் மக்களுக்காகப் படைக்
 கப்படவேண்டும் என்ற இலட்சிய வெறியுடன் சிருஷ்
 டித்துக்கொண்டிருப்பவர்”

— டோமினிக். ஜீவா.